DÜŞÜN YAYINCILIK
2017

Yayın No: 309

BİR BAŞKA DİN: TASAVVUF
Cemre Demirel

Editör: Hümeyra Okuyan
Mizanpaj&Kapak: **Motto**Project

Baskı ve Mücellit:
Han Basım Yayın Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Atatürk Caddesi No: 42 Küçükçekmece/İstanbul
Tel: (0212) 276 77 77

ISBN: 978-605-9304-45-0
Yayıncı Sertifika No:12628
I Baskı: Mayıs 2017

DÜŞÜN YAYINCILIK
Topkapı Mh. Kahalbağı Sk. No: 49/A Topkapı/İstanbul
(0212) 524 7 524
www.dusunyayincilik.com
twitter/dusunyayincilik - facebook/dusunyayincilik

"Düşün Yayıncılık" bir "Adım İletişim Hizm. ve Prod. Ltd. Şti" markasıdır.

BİR BAŞKA DİN: TASAVVUF

Cemre Demirel

DÜŞÜN YAYINCILIK

Biyografi

1989'da İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini Şehremini Anadolu Lisesi'nde, lisans eğitimini Galatasaray Üniversitesi iktisat bölümünde tamamladı. Şu sıralar Yıldız Teknik Üniversitesi felsefe bölümünde yüksek lisansını sürdürmektedir. İlgi alanları olan din, felsefe ve ezoterizm hakkındaki yazılarını Türkiye'nin en fazla okunan şahsi blog sayfası

michaelsikkofield.blogspot.com adresinde yayınlamaktadır.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Kur'an'da bahsi geçen peygamberlerin büyük çoğunluğu dindar toplumlara gönderilmiştir. Kur'an'ı referans alırsak, dinsiz bir topluma gönderilen hiçbir peygamberden haberdar değiliz. Hud, Salih, Şuayb, Nuh, İbrahim, Musa, İsa, Muhammed ve bildiğimiz ya da bilmediğimiz nice peygamberin gönderildikleri toplumların ortak özelliği; kendi dinlerinin dindarları olmalarıydı. Dinlerinin ortak özelliği ise hiçbir delile dayanmasalar bile atalarından gelenek olarak miras kalmasıydı.

Hud peygamber, toplumunu bir ve tek olan Allah'a kulluk etmeye çağırdığında dindar insanlardan şu cevabı aldı:

"Sen, yalnız Allah'a ibadet edelim de atalarımızın kulluk etmekte olduklarını terk edelim diye mi bize geldin? Eğer doğru sözlü isen hadi bize bizi tehdit ettiğini getir." (Araf Sûresi, 70)

Başka yer ve başka zamanda yaşayan Salih peygamberin aldığı cevap şuydu:

"Ey Salih, sen bundan önce, aramızda bir umut kaynağıydın. Atalarımızın tapmış olduklarından sen şimdi bizi men mi ediyorsun? Biz, senin bizi çağırdığın şeylerden kuşku içindeyiz." (Hud Sûresi, 62)

Şuayb peygamberin aldığı cevap da buydu:

"Ey Şuayb! Namazı mı emrediyor sana, atalarımızın tapar olduğunu terk etmemizi yahut mallarımızda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi? Esasında sen; gerçekten yumuşak huylu, olgun bir insansın." (Hud Sûresi, 82)

Ve son İslam peygamberi Muhammed... Onun işittiği cevap da farklı değildi:

"Onlara, 'Allah'ın indirdiğine uyun!' dendiğinde: 'Hayır! Biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız.' derler. Peki, ataları bir şeye akıl erdiremiyor, doğruya ve güzele ulaşamıyor idiyseler!.." (Bakara Sûresi, 170)

Türkiye'de yaşayan sıradan bir Müslüman olarak, ne zaman yaşanan dinin bir çarpıklığını dile getirsem, ne zaman insanların İslam zannedip inandıkları herhangi bir şeyin İslam ile bağdaşmadığını söylesem, ne zaman din adına yapılan kötü veya gereksiz bir uygulamanın İslam'da yeri olmadığını deme cesareti göstersem, ben de çok benzer cevaplar işitiyorum: "Bu kadar İslam alimi yanılıyor da, sen mi doğrusunu biliyorsun?" ya da "Yıllardır kimse bunu fark etmedi de, sen mi şimdi fark ettin?" ya da "Bu kadar insan yanlış biliyor da, bir tek sen mi doğrusun?"

Bir şeyin uzun yıllar boyu, alim de olsa cahil de olsa birçok insan tarafından savunulması, onun hakikat değeri taşıdığı anlamına gelmez. Nice insanın böyle bir argümana sığınması, okullarda mantık ve felsefe eğitiminin yeterince kaliteli seviyede verilmemesinin kötü bir sonucu olsa gerektir.

Öte yandan bu kitapta anlattıklarım asla ve asla kimsenin fark etmemiş olduğu şeyler değildir, bilinen ama dile getirilmeyen gerçeklerdir.

İnsanlardaki “Nasıl olsa benim yerime düşünen başkaları var, doğru olan onlara uymak” fikrini ve eğilimini Avrupa büyük ölçüde Aydınlanma Döneminde kırdı, tamamen kıramadıysa dahi bu zihin putuna çok sert bir darbe indirmeyi başardı. Bizdeki “çoğunluğa uyma” kolaycılığı ise tüm heybetiyle hala ayakta durmakta ve bizleri gün geçtikçe daha güçsüz bir topluluk haline getirmektedir. Oldukça uzun vaktimi alan bu çalışmadaki tek amacım, Allah rızası için bu puta bir kürek sallamak, İbrahimî bir yol izlemeye çalışmaktır.

Hazırlanışı ve yazımı yıllarımı alan, fakat kötü yanı, yayınlatmak için başvurduğum birçok yayınevinden “Bu kitabı basarsak kıyamet kopar.” ve “Çok tepki toplarız.” sebepleri sunularak reddedilen bu kitap, yayınlanmak için de iki yıl boyunca elimde hazır bir şekilde beklemek zorunda kaldı. Elbette bir şeyin hakikat derecesi, onu doğru kabul eden insan sayısının çokluğuyla yükselmediği gibi, insan sayısının azlığı ve marjinalliğiyle de yükselmez. Hakikat yalnızca delillere dayanır. Fakat çoğunluğun gücü, para, iş ve prestij korkusundan dolayı deliller gizlenirse, o zaman hakikat hangi delillere dayanıp da ortaya çıkabilir? Bu minvalde yıllar süren bekleyişimin ve mücadelemin sonunda bu kitabı severek ve sahiplenerek yayınlamayı kabul eden **Düşün Yayıncılık**’a minnettarım. Kitabın yayınlanmasına ön ayak olan ve editörlüğünü üstlenen **Hümeyra Okuyan**’a, desteğini ve motive edici sözlerini benden esirgemeyen **okuyucularıma**, son olarak da 31/14 ayeti gereği, yıllardır kahrımı çeken biricik annem **Hanife Demirel**’e büyük teşekkür borçluyum.

GİRİŞ

Söze, “Bu kitabı Allah indirdi” diye başlasam ne tepki verirdiniz?

Sanırım büyük çoğunluğunuz benim akli melekelerini yitirmiş bir deli veya şöhret, para, mürit peşinde bir şarlatan olduğumu düşünürdünüz. Ardından, zaten yeterince kalın olan bu kitabı okuma motivasyonunuzu kaybeder ve “Bu ne böyle be?” diyerek bir kenara fırlatırdınız.

Bunu yapmayın.

Aksine, bu kitabı sabırla ve düşünerek sonuna kadar okuyun.

Pekala, bir insan Allah’tan vahiy aldığını iddia edebilir. İşin bu kısmında sorun yok, ifade özgürlüğünü savunan bir insanım ben. Fakat şimdi size hem Müslüman olduğumu, hem de bu yazdıklarımın bana vahiy edildiğini söylersem, buna tepkiniz ne olurdu? İşte bu sefer göstereceğiniz o “Ne diyor bu adam?” tepkinizde tamamen haklı olurdunuz, zira Müslüman olmak demek; zaten Kur’an’ın vahiyle inen son kitap olduğuna inanmak demektir. Bu da demektir ki hem Müslüman olduğunu, hem de yazdıklarının Allah tarafından indirildiğini iddia eden adamda büyük sıkıntı ve çelişkiler vardır.

Şimdi geyik muhabbetini bırakalım, eğer size Müslüman halimle böyle bir iddiada bulunursam beni zerre

kadar ciddiye almamanız gerekir, bu konuda anlaştık. Fakat hem Müslüman olup hem de “Bu kitap bana Allah tarafından yazdırıldı.” diyen nice insanı ciddiye alıyor, benimsiyor, seviyor ve sahipleniyorsunuz. Evet, bu kitapta tüm delilleriyle göreceğiniz üzere, maalesef bunu yapıyoruz. Üstelik yüzyıllardan beri.

Bir insanı sırf imajı yüzünden seven ve bir insanı yine sırf imajı yüzünden sevmeyen insanlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. O adamın ne dediğine, ne yazdığına, ne yaptığına hiç bakmadan, sırf imajından dolayı ona bir değer biçiyoruz. Zira diğer insanlara uyum sağlamak, arasına girmek istediğimiz topluluk tarafından kabul görmek adına taklitçilik yapıyoruz. Arasına girmek istediğimiz toplumun sevdiğini seviyormuş rolü yapıyor, sevmediğini de sevmiyormuş rolü yapıyoruz ve bir süre sonra yaptığımız rol sahiden de içimize işliyor. Ne olduğunu derinlemesine bilmediğimiz şeyi sahiden sever veya ondan sahiden nefret eder hale geliyoruz. Şimdi size sırf imajından dolayı sevilen bir insanı göstereceğim. Hem de bu insan hem muhafazakar kesimin, hem de modern kesimin sevdiği birisi ki; bu başarması çok zor bir iş. Bu kişiyi hepiniz tanıyorsunuz aslında, ama çok çok azınız onun ne dediğini, ne yazdığını ve ne yaptığını biliyorsunuz. Bu kişi Romalı Celaleddin’dir, yani bildiğin Mevlana Celaleddin Rumi.

MEVLANA VE MESNEVİ'NİN MEŞHUR ÖNSÖZÜ

Mevlana'nın en önemli eseri olan Mesnevi'nin önsözünden bir kesit göstereyim size, şimdilik resim içerisinde kare içine alınan tek cümleyi okuyun[1]:

yolu, Tanaının en açık bürhanıdır. Mesnevi, içinde kandil bulunan kandilliğe benzer, sabahlardan daha aydın bir surette parlar.. kalblere cennettir; pınarları var, dalları var, budakları var. O pınarlardan bir tanesine bu yol oğulları Selsebil derler. Makam ve keramet sahiplerince en hayırlı duraktır, en güzel dinlenme yeri. Hayırlı ve iyi kişiler orada yerler, içerler.. hür kişiler ferahlanır, çalıp çağırırlar. Mesnevi, Mısır'daki Nil'e benzer: Sabırlılara içilecek sudur, Firavun'un soyuna sopuna ve kâfirlere hasret. Nitekim Tanrı da "Hak onunla çoğunun yolunu azıtır, çoğunun da yolunu doğrultur" demiştir. Şüphe yok ki Mesnevi gönüllere şifadır, hüzünleri giderir, Kuran'ı apaçık bir hale koyar, rızkların bolluğuna sebebolur, huyları güzelleştirir. Şanları yüce, özleri hayırlı kâtiplerin elleriyle yazılmıştır, temiz kişilerden başkala[illegible] musaade etmezler. Mesneyi Âlemlerin Rabbinden inmedir: Bâtıl ne önünden

"Mesnevi, Alemlerin Rabbi'nden inmedir." (Mevlana)

Bu 1953 basımı Mesnevi'ydi. İkna olmayanlar için bir de 2007 basımı Mesnevi'nin önsözünden aynı bölümü göstereyim[2]:

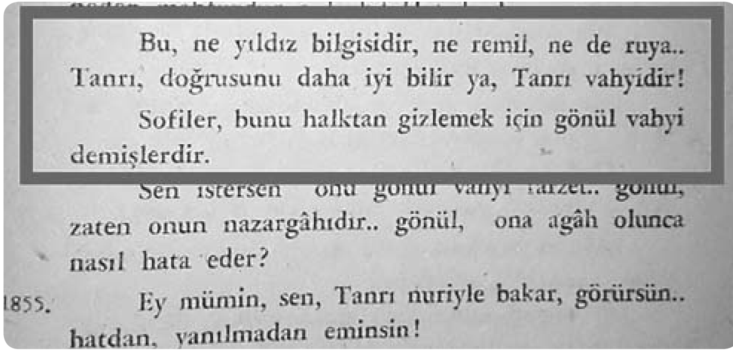
sabırlılara su, Fravunun soyuna ve kâfirlere hasret ve ziyandır. Nitekim Allahü azimüşşan,
"Bir çoğunu istedikleri dalâte, bir çoğunu hidayete ulaştırmıştır. Onun yolundan fasıklar-
dan başkası sapmaz, ancak onlar saparlar" diye buyurmuştur.
Ve bu güzel kitap, gönüllerin şifası, sevinci artırıcı, hüzünleri giderici ve Kur'ân-ı Ke-
rim'i açıklayıcıdır. Ruhanî rızıkların bolluğuna, ahlâkın güzelleşmesine sebep olur. Ancak
âlemlerin Rabbinin ilhamıyla hayır sahibi kâtiplerin elleriyle yazılmıştır. Temiz kişilerden
başkasının el değdirmesine mani' olunup, yani içindeki ilâhi sırların inceliklerini ve gerçek-
lerini inkârları sebebiyle onlar bundan men olunurlar. Mesnevî, âlemlerin Rabbi tarafından
indirilmek hasebiyle onun önünden ve ardından bâtıl, yol bulamaz. Zira Allahu azîmüşşan
koruyup gözeticidir. O, en iyi koruyan ve merhametlilerin en merhametlisidir. Bu Mesne-
vî için nice güzel lâkablar daha vardır ki, onları da yüce Tanrı takmıştır. Ancak biz, bu kı-
sa adla sözü kısa kestik. Zira az çoğa, bir yudum su göle delâlet ve bir parça zahire büyük
bir harmana işaret eder.
Allahu azimüşşânın maddî ve manevî rahmetine muhtaç bu zayıf kul, Belhli Hüseyin

Şimdi karşınızda ben değil de, o yüce, ihtişamlı, sevgi dolu imajıyla Mevlana hazretleri duruyor ve Müslüman haliyle yazdığı kitabın Allah tarafından indirildiğini iddia ediyor. Bana verdiğiniz tepkiyi ona da verebilecek misiniz?

Hayır, birçoğunuz veremeyecek.

Hatta onu -nedense- saplantı derecesinde sevenler veya sırf imajından dolayı her sözünü iyiye yorup kendini kandıracak olanlar "Hayır, orada öyle demek istemedi" diye kıvırmaya çalışacaklar. Hatta ben öyle Mesnevi basımları gördüm ki, şu yukarıdaki cümleyi "Mesnevi, alemlerin Rabbi tarafından (gönüllere) indirilmiştir" diye kıvırmışlar. Yani orijinalinde hiç olmayan "gönüllere inme" deyimini, bir parantez yardımıyla basıma eklemişler. Hatta yüzyüze sohbet etmiş olduğum birçok sufi de aynı şekilde "Gönüle inmeyi kastediyor orada" şeklinde bir izah sundular. Bu insanların hepsi Mevlana'dan çok

Mevlanacılık oynuyorlar, zira Mesnevi'nin bir başka beyitinde aynen şu ifadeler geçer, kırmızı çerçeve içindeki kısmı okuyun[3]:

Bu, ne yıldız bilgisidir, ne remil, ne de ruya..
Tanrı, doğrusunu daha iyi bilir ya, Tanrı vahyidir!

Sofiler, bunu halktan gizlemek için gönül vahyi demişlerdir.

Sen istersen onu gönül vahyi farzet.. gönül, zaten onun nazargâhıdır.. gönül, ona agâh olunca nasıl hata eder?

1855. Ey mümin, sen, Tanrı nuriyle bakar, görürsün.. hatdan, yanılmadan eminsin!

Mevlana açık seçik Allah'tan vahiy aldığını, fakat bazı tasavvufçuların bunu insanlara karşı "yaa o aslında gönül vahyi demek istiyo, ehihihi" diye yumuşattığını söyler. Mevlana, kendi yazmış olduğu Mesnevi'nin tıpkı Kur'an gibi Allah tarafından vahiyle indirildiğini söyler. Hem de bunu hiç kıvırmadan, delikanlı gibi açıkça söyler. Öyleyse bu adam Müslümanlar tarafından neden sevilir? Buna verebileceğim yegâne cevap şudur: Dünyaya hoşgeldin kardeş.

Gelelim bu kitabın amacına…

Öncelikle tasavvuf anlaşılmadan Müslümanların şu an içinde bulundukları durum anlaşılamaz. Zira peygamberin ölümünden yıllar sonra İslam'a sızan tasavvuf, pratikteki İslam inancını kökünden değiştirmiştir. Gelelim işin esas alengirli boyutuna. Son yıllarda ivmelenerek güçlenen yeni bir akım, yeni bir din var ve çoktandır Türkiye'ye de sıçramış, bolca inanır toplamış durumda: Spiritüalizm veya nam-ı diğer New Age. Aslına bakarsanız "yeni bir din" demekle kasıtlı bir hata yaptım, zira isminin "New Age" (Yeni Çağ) olması sizi yanıltmasın; bu dinin öğretileri çok

eski pagan dinlere dayanmaktadır. Bu uyduruk din; tek dünya dini olması amacıyla küresel sermaye tarafından desteklenmekte, misyonerliğini yapan kilise ve derneklerine ise milyonlarca dolarlık bağışlar yağdırılmaktadır. Zira dünyadaki birçok merkez bankasının ve özel bankanın sahibi olan Wall Street merkezli küresel güç, tek dünya devleti kurma amacındadır ve bu tek dünya devleti ise, insanları bir arada tutan tek bir dünya dini olmadan varlığını sürdüremez. Bu kitapta delilleriyle birlikte göreceğiniz şey ise şu olacak; Müslümanlara yıllardır İslam alimi diye yutturulan tasavvufçular aslında bu spiritüalistlerden farklı bir şey söylememektedir. Bu sebeple hem günümüzde film, kitap gibi türlü yayınlarla ve çeşitli dernek, kurum vb oluşumlarla aşılanan bu spiritüalizm felsefesini öğreneceğiz, hem de tasavvufun felsefesini.

Bu söylediklerim bazılarınız için ağır şeyler. Kiminiz önyargılarınıza ve hazımsızlığınıza yenilerek okumayı bırakacaksınız. Bu kişiler için elimden bir şey gelmez. Ama kiminiz de “bir dur ya, bakalım ne diyor bu?” diye okumaya devam edecek, işte bana onlar lazım.

Ayrıca bu söylemiş olduklarım birçoğunuz için de bırak ağır olmayı falan, çok önemsiz görünen şeyler olacak. Onlar da “banane tüm bunlardan” diyerek bu kitabı okumayı bırakacak, daha sonra gündem olmak için o gün köşesinde “Bence erkek karısını dövebilir” diye saçma bir laf söylemiş olan türbanlı köşe yazarını eleştiren bir Facebook iletisi atarak eğitimli, düzgün, çağdaş ve sorgulayan bir insan olarak hayatına devam edecekler. Bu eğitimli görünen içi boş jenerasyonun tam göbeğinde yaşamaktan bunalan bir tek ben değilim, bunu biliyorum. İşte bana bu eğitimli cahillerden bunalan ve bilgiye aç olan adamlar lazım. Okuyun bu kitabı işte, daha ne diyeyim. Zira birbiriyle alakasız

görünen ve "ben bununla ne yapacağım" dediğiniz yığınla bilginin, nasıl birbiriyle bağlantılı olduğunu anlayacaksınız. Dahası, teoloji ile hiç ilgilenmeyen, seküler bir insansanız dahi, hayattaki hemen hemen her şeyin merkezinde esasen dinlerin var olduğunu anlayacaksınız.

Girizgahı yaptım, parçaları birleştirmeye başlıyorum. Bu kitapta sizi epey bilgi bombardımanına tutacağım, fakat sabırla ve üzerinde düşünerek okursanız, harcayacağınız her saniyenin karşılığını alacaksınız. Bu, benim için bir şeref sözüdür.

Mevlana'nın Mesnevi'sinden devam ediyoruz, şu önsözü biraz daha inceleyelim bakalım[4]:

Ve bu güzel kitap, gönüllerin şifası, sevinci artırıcı, hüzünleri giderici ve Kur'ân-ı Kerîm'i açıklayıcıdır. Ruhanî rızıkların bolluğuna, ahlâkın güzelleşmesine sebep olur. Ancak âlemlerin Rabbinin ilhamıyla hayır sahibi kâtiplerin elleriyle yazılmıştır. Temiz kişilerden başkasının el değdirmesine mani' olunup, yani içindeki ilâhi sırların inceliklerini ve gerçeklerini inkârları sebebiyle onlar bundan men olunurlar. Mesnevî, âlemlerin Rabbi tarafından indirilmek hasebiyle onun önünden ve ardından bâtıl, yol bulamaz. Zira Allahu azîmüşşan koruyup gözeticidir. O, en iyi koruyan ve merhametlilerin en merhametlisidir. Bu Mesnevî için nice güzel lâkablar daha vardır ki, onları da yüce Tanrı takmıştır. Ancak biz, bu kısa adla sözü kısa kestik. Zira az çoğa, bir yudum su göle delâlet ve bir parça zahire büyük bir harmana işaret eder.

Önsözün bu kısmında Mevlana, kendi yazdığı Mesnevi'ye övgüler dizer. Ve ne ilginçtir ki, burada Mevlana'nın Mesnevi'yi övmek için kullandığı cümleler, Kur'an ayetleridir. Yani Allah'ın Kur'an için kullandığı tabirleri, Mevlana birebir olarak kendi Mesnevi'si için kullanır. Müthiş bir alçakgönüllülük örneğiyle karşı karşıyayız.

Mesela yukarıda Mevlana "Mesnevi'ye temiz kişilerden başkası el değdiremez" der, Allah ise Vakıa suresinin 79. ayetinde "Kur'an'a temiz kişilerden başkası el değdiremez" der.

Mevlana “Batıl, Mesnevi’nin önünden ve arkasından yol bulamaz” der, Allah ise Fussilet suresinin 42. ayetinde “Batıl, Kur’an’ın önünden ve arkasından yol bulamaz” der.

Mevlana “Mesnevi gönüllerin şifasıdır” der, oysa Allah İsra suresinin 82. ayetinde “Kur’an’ı, inananlar için bir şifa ve rahmet olarak indirdik.” der.

Mevlana “Mesnevi, alemlerin Rabbi’nin ilhamıyla hayır sahibi katiplerin elleriyle yazılmıştır.” der, Allah ise Abese suresinin 13-16. ayetlerde Kur’an’ın hayırlı katiplerin elleriyle yazıldığını söyler.

Uzatmaya gerek yok sanırım, yukarıdaki cümlelerin neredeyse hepsi Kur’an ayetleridir. Mevlana, kendi yazdığı Mesnevi’ye Kur’an’ın sıfatlarını yükler. Tabi, adam açık seçik Allah tarafından indirildiğini söyledi zaten Mesnevi’nin, ya ne olacaktı?

Bir kişinin kendi yazdığı kitap için “bunu Allah indirdi” ifadesini kullanması ne demektir biliyor musun? “Hoşgeldiniz yeni dine” demektir. Bunun lamı cimi yoktur.

Peki Kur’an bu durum için ne der? Doğal olarak şunu der: “Yazıklar olsun o kişilere ki, Kitap’ı kendi elleriyle yazarlar da sonra onunla basit bir karşılık satın alsınlar diye ‘İşte bu, Allah katındandır!’ derler. Vay haline onların, ellerinin yazdıkları yüzünden! Vay haline onların, kazanıp durdukları yüzünden!” (Bakara 79)

Dikkat ederseniz şu ana kadar işin felsefesine dair hiçbir şey konuşmadık. Şimdilik yapmaya çalıştığım şey, size sadece ortadaki muazzam çelişkiyi göstermektir. Ortadaki çelişki ise, kendi yazdığı kitabın vahiyle indiğini iddia eden Mevlana lakaplı adamın, Müslümanlar tarafından böylesine sevilmesi, sahiplenilmesidir. Mevlana’yı bu kitapta tasavvuf ve ruhçuluk (spiritüalizm)

öğretisini anlamak adına didik didik inceleyeceğiz zaten, fakat sırf şu Mesnevi'nin önsözü bile kafasını kullanmaya cesaret edebilen bir insan için birçok şeyin delilidir. Neyin delilidir? Mesela ortada Müslüman diye gezinen toplumun, İslam'la zerre kadar alakası olmadığının delilidir. Zira kendi yazdığı kitaba "bu Allah katındandır" diyen insanın durumu, yukarıdaki ayette de gördüğünüz üzere Kur'an'da açık seçik anlatılıyor. Peki ortadaki bu çelişki, daha başka neyin delilidir? Müslüman olduğunu söyleyen, yani iş lafa gelince kendisi için en önemli şeyin Allah'ın emirleri olduğunu söyleyen insanların, Allah'ın emirlerini hiç de öyle önemsemediğinin, asıl önemsediği şeyin içinde bulunduğu toplumun değerleri olduğunun, öyle ki kendisine gelenekleri tarafından "Hazret, yüce adam, Allah dostu" diye kakalanan bir adamı bile Allah'ın emirlerine karşı gelmek pahasına sahiplenebileceğinin delilidir. Daha başka neyin delilidir bu çelişki? Günümüzde Müslüman olduğunu söyleyen birçok insanın, eğer peygamber döneminde yaşasaydı müşriklerin tarafında olacağının delilidir, zira Arap müşrikleri de geleneklere dayalı dinini sürdüren insanlardı, dinsiz veya inançsız değillerdi. Allah'a inanırlardı.

1. Vahdet-i Vücud (Varlığın Birliği) Meselesi

İnsan kelimelerle konuşur ama kavramlarla düşünür. Birbirimizle anlaşabilmemizin yolu, bir kelimeye yüklediğimiz ortak anlamdan geçer. Fakat eğer ben bir kelimeye, sizin düşündüğünüzden farklı bir anlam yüklüyorsam anlaşamayız demektir. "İnsanlar geleneklere uyar" cümlesinde kullandığım "gelenek" sözcüğünü ben ilk akla gelen "kız isteme, kaşık çırparak folklor oynayan kız, asker uğurlama" falan gibi bir kapsamda kullanmıyorum.

Benim vurgulamak istediğim gelenek anlayışı, **hem yerleşik toplumun hem de insanın arasına girmeye özendiği kesimin değerleridir**. O sebeple "gelenek" dediğim şeyin içinde; o günün değerleri, yani popüler kültür de vardır. O günün iktidarı da vardır. Yahut asıl moda o günün popüler kültürüne veya iktidarına körü körüne zıt gitmekse, o da vardır. O günde mevcut olmayan ama geçmişte güçlü bir biçimde var olan ve etkisini o güne kadar sürdüren bir güç de vardır. Kısacası gelenek dediğim şey, taklitçiliğe yakın bir anlam taşır.

Mevlana hem muhafazakâr kesim tarafından, hem de Elif Şafak gibi graffiti yapılmış duvar önünde uzaklara bakarak poz verip fotoğraf çektirince havalı ve bohem olduğunu zanneden modern kesim tarafından benimsenen kusursuz bir gelenek örneğidir. Yani hem yerleşik düzenin adetlerinden, hem de arasına girilmek istenen kesimin doğrularından beslendiği için çok güçlü bir gelenektir. O sebeple konu Mevlana olunca, karşımdakine lafımı en azından "dinlettirebilme" ihtimalim bile çok düşüyor, bunu yüzyüze girdiğim tartışmalardan da biliyorum.

Mevlana, tasavvufun kalesidir. Tasavvufun görünüşteki "sevgi, aşk, ne olursan ol gel, iyilik güzellik heleloy" imajını tamamen unutun, zira insanlara bu şekilde hitap etmeyen neredeyse hiçbir görüş yoktur. O işin imaj kısmıdır. Tasavvufun temel direği **vahdet-i vücud** anlayışıdır (ki bir de vahdet-i şühud vardır fakat ona ilerleyen bölümlerde değineceğiz). Vahdet-i vücud, kelime manasıyla **"Varlığın birliği"** demektir. Bir başka ifadeyle vahdet-i vücud, **"Her şey Allah'tır"** demenin sözüm ona Müslümanca yöntemidir. Yani bu inanca göre tüm evren, tüm yaratıklar Allah'ın bir parçasıdır. Günümüzde mantar gibi çoğalan spiritüalizm akımı da aynı şekilde "Sen bir Tanrı'sın, içindeki Tanrı'yı

keşfet" mottosuyla insanlara hitap eder. Zira adı "New Age" olmasına rağmen hiç de yeni olmayan bu modern dinin temeli paganlık ve panteizmdir.

Her şeyin Allah olması veya her şeyin Allah'ın bir parçası olması ne demektir?

Her şeyin Allah olması demek, her şeyin iyi olması, kötü diye bir şeyin olmaması demektir. Hatta ve hatta eğer her şey Allah ise, her şey iyi bile değildir, her şey sadece "olması gereken"dir. Yani eğer her şey Allah ise, ne iyiden, ne de kötüden söz edebilirsin. Her şey "var olan"dır ve her şey doğrudur. Yanlışa yer yoktur. Kısacası her şey mübahtır. Her şey mübahtır, çünkü her şey Tanrı'dır. Tanrı'nın kendi içerisinde "yanlış" gibi bir kavram var olabilir mi?

O sebepledir ki "Allah her şeydir" demek ile, "Allah yoktur" demek arasında hiç ama hiçbir fark yoktur. Bunu kitabın devamında zaten anlayacaksınız. Entelektüel ateistlerin Mevlana sevgisi de, onunla ortak paydada buluşması da esasen hiç tutarsız değildir.

Mevlana, Yunus Emre, İbn Arabi gibi sufiler 13. yüzyılda tasavvufa altın çağını yaşatıyorlar. Fakat bu kişilerden önce tasavvufun ve vahdet-i vücud anlayışının İslam'a iyice sızması, 9. yüzyılda **Hallac-ı Mansur** ve **Bayezid Bestami** gibi meşhur sufiler sayesinde oluyor. Ki 9. yüzyıldaki bu Hallac-ı Mansur ve Bayezid Bestami, kendilerinden yüzyıllar sonra dünyaya gelecek olan diğer ünlü tasavvufçuların da akıl hocası olacaktır.

Hallac-ı Mansur 9. yüzyılda "Enel Hakk" demiştir, yani "Ben Hakk'ım/Ben Allah'ım". Neye inandığını bilmeyen çoğunluk tarafından "Siz onun ne demek istediğini anlayamazsınız, o Allah aşkı ile söylenmiş bir laftır" gibi mükemmel derecede mantıklı (!) bir izahla savunulur bu

söz. Bu sözün hangi öğretinin, hangi felsefenin ürünü olduğunu zaten detaylı bir şekilde açıklayacağım bu kitapta, fakat şimdiden aklınızda bulunsun ki "Ben Allah'ım" demek, "Ben Allah'ım" demektir. Kıvırmaya gerek yok. Mevlana, bir diğer önemli eseri olan Fihi Ma Fih'te bunu şöyle açıklar, lütfen en azından altını çizdiğim cümleleri okuyun[5]:

me düşman kesilir. Hani **Mansûr,** Tanrıya aşkı son haddine varınca kendine düşman kesildi, kendini yok etti-gitti. Ben Tanrıyım dedi; yâni ben yok oldum, Tanrı kaldı ancak. Bu söz, gönül alçaklığının son derecesidir, kulluğun sonudur. Yâni o vardır ancak. Dâvâya kalkışmak, ululanmak, ona derler ki sen Tanrısın, ben kulum dersin de kendi varlığını da ortaya korsun; bu ikiliktir. Odur Tanrı dersen gene ikilik çıkar bu sözden; çünkü ben olmadıkça o'nun olmasına imkân yoktur. Şu halde ben Tanrıyım sözünü Tanrı söyledi; çünkü ondan başka bir varlık kal-

Tasavvufta (diğer mistik dinlerde olduğu gibi) benliği öldürmek vardır. Sufiler kendi iddialarına göre o kadar alçak gönüllüdürler ki, "Bakın ben yokum, ben diye bir şey yok, sadece Allah var" derler. Oysa alçakgönüllülük gibi görünen "Ben yokum" maskesinin altında "Ben Allah'ım" iddiası yatar. Buradaki mantık örgüsü şöyledir:

Ben yokum = Çünkü sadece Allah vardır = Sadece Allah varsa o halde "ben" dediğim şey de Allah'tır = Ben Allah'ım.

Ne güzel di mi?

Mevlana'ya göre de "Ben Tanrı'yım" demek bu sebeple büyük bir gönül alçaklığıymış, hatta "ben varım" demek kibirin dik alasıymış, zira Allah'ın varlığının yanında bir de kendinin var olduğunu iddia ederek ikilik oluşturuyormuşsun! Ayrıca "Ben Tanrı'yım" demek öylesine büyük bir gönül alçaklığıymış ki, avam ve cahil halk bunu anlamazmış.

2. Hallac-ı Mansur ve Enel Hakk

Şimdi Mevlana'nın doğal olarak savunuculuğunu yaptığı, "Ben Tanrı'yım" öğretisini Müslümanlarla ilk tanıştıran biri olan Hallac-ı Mansur'a bakalım. Hallac-ı Mansur'un günümüze ulaşan tek kitabı **"Tavasin"**dir, bu kitaptan bazı alıntılar yapacağım şimdi. Hallac efendi şöyle diyorlar:

"*Kalp gözüyle gördüm Rabbimi,*

Sordum 'Kimsin sen?' diye,

'Sensin' dedi"[6]

Evet, Hallac-ı Mansur adlı şahıs bir kez daha Allah'lığını ilan etti. Peki, az evvel dediklerimi hatırlayın şimdi. Size eğer her şey Allah ise, hiçbir şeyin kötü olamayacağını söylemiştim. Tasavvuf ve ruhçuluk düşüncesine göre bu hayatta "kötü" olanlar aslında "kötülük rolünü üstlenen gerçek iyiler"dir –ki bu tekamül meselesine de ilerleyen bölümlerde detaylıca gireceğim-. Bu sebeple Hallac-ı Mansur sık sık Şeytan'ı över. Evet Hallac, İblis'e övgüler yağdırır, zira İblis de tıpkı her şey gibi Allah'ın bir parçasıdır. Yani Hallac'ı Mansur da Allah'tır, İblis de Allah'tır, gülünce aniden burnundan balon şeklinde fışkıran sümük de Allah'tır. Şimdi sabırla okuyun bu kısmı, bu düşüncenin nasıl iğrenç olduğunu, mantık örgüsünü kurarak anlayacaksınız:

Kur'an'a göre İblis'in Adem'e isyan etmesinin sebebi "kibir"dir. Allah, insanı yaratır ve İblis ise insandan daha üstün olduğunu iddia ederek, sırf boş bir hırs ve kibirle Allah'a isyan eder. Fakat Hallac, İblis'in isyan etme sebebini şöyle açıklar:

Tanrı ona buyurdu: "Secde et!" O da şöyle dedi:

"Senden başkasına secde etmem." [7]

Hallac tamamen kafasından senaryo üreterek Kur'an'a eklemeler yapar ve İblis'in "ben Allah'tan başkasına secde etmem" bahanesiyle Adem'e secde etmediğini iddia eder. Oysa Kur'an'a göre durum şudur:

"Allah buyurdu: 'Sana emrettiğimde secde etmeni engelleyen neydi?' İblis dedi: 'Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın.'" (Araf Sûresi, 12)

Apaçık ortada değil mi? Kur'an'a göre İblis, insanı kıskanarak kibirlenir ve tarihteki ilk ırkçılık örneğini verir bize: "Ben insandan daha üstünüm, çünkü insan çamurdan yaratıldı, ben ateşten yaratıldım". İnanın bana, bunun beyazların zencilerden üstün olduklarını iddia etmelerinden hiçbir farkı yok, altında yatan duygu tamamen aynıdır: Kibir ve boş gurur ile, yani hiçbir çaba sarfetmeden sahip olduğun yaratılış/doğum özelliğin ile üstünlük iddia etmektir. Kur'an'a göre gerçekten de insanlar birbirinden üstündür, fakat bu üstünlük yaratılıştan/doğumdan gelen özelliklere dayalı değil, özgür irade ile yapılan eylemlere, takvaya dayalıdır. Ve tabi ki üstünlük de kişinin kendi çabasıyla yaptığı iyi işlere dayalı olduğundan, kimin kimden üstün olduğunu da tek bilen Allah'tır.

Gelgelelim Hallac, Şeytanın avukatlığını yaparak İblis'i "asil" ilan eder. Bakın aynı bölümün devamında şunları söyler Hallacı Mansur:

"*Yüceliğin onuru konusunda*

İblis'le ve Firavun'la konuştum.

İblis dedi ki 'Secde etseydim, onurlu adımı yitirirdim.'

Firavun ise, şöyle dedi: 'Bu Haberci'ye inansaydım, onurlu

katımdan aşağı düşerdim.'"

İblis, Adem'e secde etmemekle onurlu bir davranış

sergilemiştir Hallac'a göre, ki bu düşünce daha sonra Yezidiliğin temelini oluşturacaktır. Aynı mantıkla Hallac'a göre Allah'a isyan eden ve Musa peygambere inanmayan Firavun da çok asildir. Hatta Hallac hızını alamaz ve şunları söyler Tavasin adlı kitabında:

"Yoldaşım ve öğretmenimdir, İblis'le Firavun"[8]

İnsanlar genellikle soyut kavramları anlamakta zorluk çekerler, bu durum "İblis'le Firavun'u övmüş adam, ee kime ne zararı var bunun" gibi algılanıyor. Bunlar öyle basit, zararsız düşünceler değildir. İblis'i ve Firavun'u yüce varlıklar ilan edip övmek ne demektir sen biliyor musun? Gel bak, az çalıştır saksıyı. Firavun dediğin adam nedir, kimdir, ne yapar da Allah tarafından cehenneme atılır? Kur'an'a bakalım:

"Sizi Firavun hanedanından kurtardığımızı da hatırlayın. Hani, onlar size azabın en çirkiniyle kötülük ediyorlardı: Erkek çocuklarınızı boğazlıyorlar, kadınlarınıza hayasızca davranıyorlar/kadınlarınızın rahimlerini yokluyorlar/kadınlarınızı hayata salıyorlardı. İşte bunda sizin için, Rabbinizden gelen büyük bir ıstırap ve imtihan vardı." (Bakara Sûresi, 49)

Kur'an'a göre Firavun, cinayet işleyen, tecavüz eden, ahlaksız, despot bir adamdır. Hatta Mümin suresi 46. ayette Firavun ve ailesinin kıyamet gününde "azabın en şiddetlisi"ne sokulacağı söylenir, haliyle buradan Firavun'un yeryüzünde yaşamış en kötü insanlardan biri olduğunu anlarız. İşte Firavun için "yoldaşım, öğretmenim" diyen Hallac-ı Mansur'a göre ve Hallac'ın yolundan giden Mevlana'ya göre Firavun ve kötü gözüken her şey esasında Allah'tır. Onların yaptıkları kötülük değildir. Çünkü kötülük diye bir şey yoktur.

Peki Hallac'ın "yoldaşım ve öğretmenim" dediği İblis kimdir, nedir? İblis de insanlara kötülük yapmalarını fısıldayan ve Allah'ın kulları için belirlediği dosdoğru yola (Sıratel Müstakim) kurulacağını söyleyen kötü bir mahluktur. Al sana adam öldürmek, hırsızlık yapmak, ırza geçmek, yalan söylemek ve aklına gelen tüm kötülüklerin yüceltilmesi... Tüm bunlar aslında kötülük değildir tasavvufa göre. Bunlar, insanların "tekamül"üne yani "ruhani evrim"ine katkıda bulunan sınavlardır ve aslında çok faydalıdırlar. O sebeple bizim "kötü" dediğimiz kişiler kötü rolünü üstlenen gerçek "iyi"lerdir ve bizim "kötülük" dediğimiz eylemler aslında gerçek "iyilik"lerdir. Hallac'ın İblis ve Firavun'u övmesinin sebebi budur. Mevlana'nın ve diğer sufilerin Hallac'ı savunmasının sebebi de…

Anladın mı şimdi "Her şey Allah'tır" gibi masumane gözüken saçmalığın ciddi sonuçlarını?

Sevgi, barış, aşk kılıfıyla; sadece yüzeysel bilgilerle hayat görüşü edinip o şekilde yaşayan kesime hitap eden bu görüşün kötülüğü öldürme yöntemi; her şeye iyi demektir, her şeye iyi demenin tasavvufi yöntemi de "her şey Allah'tır" demektir. Zira Allah apriori olarak iyidir ve her şey Allah ise, her şey iyi olur, Oysa kötü, ona iyi denilerek yok edilemez. **Kötüye iyi demek, kötülüğün en büyüklerinden biridir. Gerçek iyi ve gerçek adalet; iyi ile kötü arasına keskin çizgiler koymaktır, onları bir görmek değil!**

"Her şey Allah'tır" veya "Her şey Allah'ın bir parçasıdır" düşüncesinin yarattığı şeytani sonuç işte budur.

Peki, her şey gibi kendisinin de Allah olduğunu söyleyen Hallac'ı ve onunla aynı fikirde olan Mevlana'yı gördük. Kur'an bu kişiler için ne der?

"İçlerinden her kim, "Ben O'nun berisinden bir ilahım!" derse böylesini cehennemle cezalandırırız. Zalimleri işte böyle cezalandırırız biz." (Enbiya Sûresi 29)

Müslümanların "İslam alimi" diye sahiplendiği bu adamlar, yine Kur'an'da "cehennemlik" ve "zalim" diye nitelendirilen kişilerin yaptığının birebir aynısını yapmaktadır. Benim derdim ise ne Mevlana ile, ne Hallac-ı Mansur iledir… Esas sorun; hala bu adamları izleyen, sevip bağrına basan Müslüman kitlelerdir. Ve bu "Müslüman kitle" dediğim grup da üç beş kişiden ibaret değil, Müslümanların büyük çoğunluğudur. Durumun vehametini siz düşünün.

Şimdi bu "ben Allah'ım, sen Allah'sın, her şey Allah" denen motto, günümüzde de spiritüalist yayınlarla ve çaktırmadan Hollywood'la, popüler kültürle verilen panteist/panenteist öğretinin eseridir. Bunları ilk söyleyen ne Mevlana'dır, ne de Hallac, bu kişiler sadece bu binlerce yıllık pagan öğretiyi üstüne biraz Allah, biraz Muhammed lafı ekleyerek İslam'a sızdırmayı başarmış kişilerdir. Budizmde, Hinduizmde, Pavlus ve neo-platonizmi kuran Plotinus'un öncülüğünde şekillenen Hristiyanlıkta ve Yahudi mistisizmi olan Kabala'da da vardır bu. Günümüzdeki spiritüalizmde de elbette... Antik Mısır'da, Babil'de ve Sümerlerde de vardır aynı inanç, zaten yazılı tarihte bilinen ilk çıkış noktaları da buralardır. Bizim ilahiyatçı sufi takım, hacı hocalar ve bunların takipçileri, dinler tarihi hakkındaki sıfıra yakın bilgileriyle Mevlana'yı sanki çok mübarek, çok ilahi ve çok yeni bir şey söylüyormuş gibi şöyle savunurlar "Siz o lafın ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz, cahilsiniz, beyniniz yetmez, ilminiz yetmez, avamsınız…" Tabi bunları söylerken kendileri de Mevlana'nın söylemlerinden bir şey anlamamışlardır.

Mevlana'nın binlerce yıllık pagan öğretinin temsilcilerinden sadece biri olduğundan bihaberlerdir. Divan-ı Kebir'den bazı güzel (!) beyitleri toparlayan Divan-ı Kebir'den Seçmeler adlı kitabın hazırlayıcısı Şefik Can da, kitabın önsözünde şöyle söyler, lütfen okuyun çünkü sufilerin bu sözüm ona evliya takımını savunurken kullandıkları tek argüman sadece bu saçmalıklardır[10]:

> Hallac-ı Mansur ve Bâyezid-i Bistamî gibi bazı velîler ilâhî aşk ile coştukları zamanlar, bazen öyle sözler söylerler ki, bu sözler şekil üzerinde kalan ve dinin hakikatına erişemeyen, dini taklidden tahkike götüremeyen bazı kişiler tarafından şeriata aykırı görülmüştür. Ve bu yüzden "Ben Hakk'ım" diyen Hallac-ı Mansur asıldığı gibi, kendinde Hakk'ı bulan Seyyid Nesîmî'nin de derisi yüzülmüştür.
>
> Bu sözlerin derinliklerine inemeyenler, ifade etdikleri mânâyı anlamayanlar bu gibi sözleri beğenmezler. Nitekim

Allah aşkıyla söylüyorsa tamam o zaman.

Hallac-ı Mansur ve Seyyid Nesimi gibi sufiler "Ben Allah'ım" dedikleri için öldürülmüşlerdir, tasavvufçular da bu durumu gayet güzel bir duygu sömürüsü aracı yaparlar. Evvela şunu belirtmek lazım ki Yunus 99, Kafirun 6 ve daha birçok ayete göre bir insanın inancından dolayı kılına bile dokunamazsın. "Ben Allah'ım" deseler dahi bu insanlar sizin üstünüze yürümedikçe, siz onların üstüne yürüyemezsiniz. İnançları yüzünden bu insanları öldürenler cinayet işlemişlerdir, katildirler. Ne zaman bir IŞİD ya da El Kaide olayı patlak verse, veya ruh hastası Ebu Cabbar Bin Zamazingo'nun teki adam öldürse "işte İslam böyle bi şey!!!" diye ortaya fırlayan militan ateist tayfayı geç, onlar için İslam en kötüsü olmak zorunda, çünkü buna inanmak istiyorlar, Onlar en doğrusunu bilirler, çünkü profil fotoğrafında Einstein resmi olan ateist Facebook

sayfası paylaşımlarını beğeniyorlar. Fakat ayetlere göre sadece nefsi müdafaa hakkın vardır, nefsi müdafaadan bir gıdım ötesini bile yapamazsın. Hallac-ı Mansur ve Seyyid Nesimi gibi kimi sufiler "Ben Allah'ım" deyip öldürülünce de, zalimden mazlum durumuna terfi ettiler insanların gözünde. Zira hak etmedikleri bir ceza aldılar. Bu hep böyledir**, haddi aşan ceza zalimi, insanların gözünde mazlum yapar.** Eminim ki bu kitabın üstüne "işte zaten sizin gibiler öldürdüler Hallac'ı" diye demagoji yapanlar da fırlayacak, hayır, adamın inancı sapıkça da olsa kılına bile dokunamazsın, hiç oradan vurmaya kalkma. Aslında Hallac-ı Mansur'un durumunu en iyi Oscar Wilde'ın şu sözü özetler: "Sırf adamın biri uğruna öldü diye, o şey ille de doğru olacak değildir"

Tasavvufçular işte yukarıdaki sayfada göreceğiniz üzere "anlaşılmazlık" kisvesi altında kendi saçmalıklarını insanlara kabul ettirmişlerdir. Onlara göre tasavvufu anlamak her babayiğidin harcı değildir. O halde Kur'an'ı gönderen Allah da anlamamış olacak ki senin Hallac'ının, Bestami'nin ilahi aşkını ve derin felsefesini, ki Kur'an'da "ben Allah'ım" diyen kişiler için 'zalimler' demektedir.

Hayırdır, siz Allah'a dinini mi öğretiyorsunuz?

NABZA GÖRE ŞERBET DAĞITAN MİSTİK ÖĞRETİLER: SPİRİTÜALİZM VE PANTEİZM

Hinduizm düşüncesinin dayandığı en önemli metinler Upanişad'lardır. Upanişad'ların temel öğretisi ise "Tat tvam asi" (Sen O'sun) ve "Aham Brahma asmı" (Ben Brahma'yım) cümleleridir ki ikisi de aynı anlama gelir. Brahma, Hinduizm'de her şeyi yaratan Tanrı'dır. Günümüzde internet diye güzel bir nimet var, ufak çaplı bir araştırma yap bakalım, bunların binlerce yıllık pagan öğreti olduğunu ve tüm mistik dinlerde aynı söylemin bulunduğunu, bunların Kur'an'daki tevhid inancıyla hiçbir alakası olmadığını, hatta tam tersi olduğunu kendi gözlerinle gör bir bakalım. Sen seçilmiş adam değilsin merak etme, senin içinde doğduğun toplum nihai doğrulara sahip yüce bir toplum değil. Zaten kendi emeği ve çabasıyla hiçbir şey elde etmeyen her tembel, her uyuşuk insan da buna inanır, böyle yaşar. Toplumu tarafından kendisine öğretileni sorgulamaksızın sahiplenir ve savunur. Biri Sanskritçe "Aham Brahma asmı" demiş, biri Arapça "Enel Hakk" demiş, arada zerre kadar fark yoktur. İkisi de "Ben Allah'ım" demektir.

Günümüzdeki Hristiyanlık; Pavlus (Aziz Paul) ve Plotinus'un eseridir, İsa'nın değil. Pavlus; İsa'ya karşı savaşanlardan birisidir ve döneminde nüfuz sahibi bir

Yahudidir. Derken İsa, Hristiyan inancına göre çarmıha gerilir, İslam inancına göre çarmıha gerilmeyip Allah tarafından öldürülür ve kendi katına yükseltilir (bkz Ali İmran 55). Her neyse, İsa öldükten sonra Pavlus'a bir haller olur. Pavlus bir İsa vizyonu görür. Daha da açmam gerekirse, Pavlus bir anda ölmüş olan İsa'yı görür. İsa buna "Ben Tanrı'nın oğluyum" der ve Pavlus da bir anda imana gelir. O andan itibaren koyu bir Hristiyan olan Pavlus, insanları İsa'nın kendisini bir havari olarak tayin ettiğine inandırır. Aslına bakarsan bence Pavlus yalan söylemiyordur, cidden kendi gerçekliğinde bir şeyler görmüştür, yoksa o kadar nüfuz sahibi bir Yahudi'nin her şeyi ardında bırakıp Hristiyan olması bana pek akıl kârı gözükmüyor. Gördüğü artık halüsinasyon mudur, cinlerin bir oyunu mudur veya bir şekilde Allah tarafından yapılan bir sınav mıdır orasını bilemem. Her neyse, Pavlus'un Hristiyanlığı'nda kominyon ayini, bir başka adıyla şarap ekmek ayini vardır. Kominyon ayininde müminler şarap içer ve içilen bu şarap İsa'nın kanıdır. Müminler ekmek yer ve bu ekmek İsa'nın etidir. Peki müminler neden İsa'nın kanını içer, etini yer? Çünkü İsa Tanrı'nın oğlu olduğu gibi aynı zamanda panteist öğreti çerçevesinde Tanrı'nın ta kendisidir, zaten günümüz Hristiyanlarının bile büyük çoğunluğu bu sebeple İsa'nın Tanrı olduğuna inanır ve ona "Rabbimiz" der. E dolayısıyla İsa'nın kanını içip etini yemek, İsa'yla bir olmaktır ve İsa'yla bir olmak ise Allah'la bir olmak, Allah'la bütünleşmektir. Geldik mi yine aynı yere, Allah olmaya?

Ardından gelelim milattan sonra 3. yüzyıla. Bu sefer Plotinus adında bir filozof ortaya çıkar ve Platon'un düşünceleri üzerine adından da belli olacağı üzere neo-platonizmi kurar. Plotinus'un icat ettiği sudur teorisine göre

Tanrı yaratmaz, yaratılmış olan varlıklar Tanrı'dan taşar, fışkırır. Hani zeki çocuklar için "paçalarından zeka akıyo" deriz ya, Plotinus'a göre Tanrı öyle yaratıcıdır ki paçalarından yaratık akar. E dolayısıyla Plotinus'a göre de her şey Allah'tan taştığı için, her şey O'nun bir parçasıdır. Plotinus'un uydurmuş olduğu bu "sudur teorisi", daha sonra çok yeni bir şeymiş gibi İslam alemine "vahdet-i vücud, vahdet-i şühud" gibi isimlerle sızacaktır.

Gelelim günümüzdeki spiritüalist yayınlara ki onlar da tamamen aynı şeyleri söyler Hindular, mistik Hristiyanlar, Kabalistler, Budistler ve Sufilerle birlikte: "Her şey Tanrı'dır" ve dolayısıyla "Her şey Bir'dir". Tasavvuftaki vahdet-i vücud'un Türkçesi de "Varlığın birliği" demektir, meseleye uyanın, Arapça bir laflar söyleniyor diye işin içinde "mübareklik" var önkabulüyle yaklaşmayın.

Ramtha adında spiritüalist bir kitap var ki, spiritüalist kitapların tamamında aynı söylemleri bulabilirsiniz, ben konu mankeni olarak bu kitabı seçiyorum. Lütfen şu altını çizdiğim kısımları okuyun[11]:

> gülüşünde var. Bir dilencinin gözlerinde var. Gerçek her yerde, her şeyde, her insanda ve her anda var. Bunu bilmeyen Tanrı'yı da bilmez; çünkü Tanrı her şeydir. Bir çimen tanesi, bir an bile kendini her şey olan bu Kaynak'tan ayıramaz. Olgunlaş, hangi biçimde gelirse gelsin gerçeğe kulak ver. Ve onu alacak kadar değerli olduğunu bil.

> Birlikte paylaştığımız anlar güzeldi. Hayatınıza girmek ve bir köşesine de olsa dokunabilmek bana büyük bir zevk verdi. Sizinle paylaştığım her şeyi kendim için yaptım. Çünkü her biriniz benim gibi -hep sevdiğim ve seveceğim- Tanrı. Sizin değerli varlığınızın tekâmülüne katkım, BEN olan Tanrı'yı da yüceltir ve büyütür.

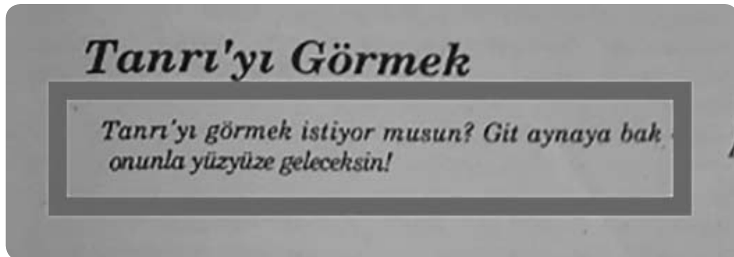
Kitabın tamamı bu saçmalıklarla doludur. Ramtha da yine her şeyin Tanrı olduğunu ve dolayısıyla bizim de Tanrı olduğumuzu bildirir insanlara. Adı günümüzde "spiritüalizm", "ruhçuluk" veya "New Age" olan dinin temeli budur, yeni bir şey söylemezler, binlerce yıllık paganlık geleneğini devam ettirirler. Ha bunları söylediğim için spiritüalistlere göre ben, onların bilgeliğine erişemeyen, onları anlayamayan, yeterince ruhani evrim (tekamül) geçiremememiş düşük bir varlığımdır. Kendilerine karşı olanlara sürdükleri ilk ezbere argüman budur. Tıpkı tasavvufçuların "senin ilmin yetmez, sen avamsın" lafları gibi. Bu tarz düşüncelerin yöntemleri bile aynıdır, zira inançları "tekamül" denilen ruhani evrim safsatasına dayanır ve bu inanca göre dünya tekamül etmiş üst insanlar ve tekamül edememiş alt insanlarla doludur.

Bu arada size işin tiyatral yanı hakkında da bir bilgi vereyim. ABD'de J. Z. Knight adında bir spiritüalist vardır. Bu Ramtha adlı kitabın yazarı da aslında odur ama aynı zamanda değildir ("Nasıl yani?" diyorsan izah edeceğim). Bu spiritüalist seminerler verir, kitaplar yazar. Fakat bu seminerleri veren o değildir, kitapları yazan da o değildir. Zira Ramtha adında bir üst boyuttaki varlık (tıpkı Interstallar filmindeki, üst boyutlardaki sevgi dolu, yardımsever varlıklar gibi) bu kişinin bedenini kullanarak insanlara seslenir. Ramtha adındaki bu üstün varlık, tüm mistik dinlerde ve mistik bir din olan tasavvufta da olduğu gibi "varlık birdir, çünkü her şey Tanrı'dır, sen de Tanrı'sın, kendini keşfet" diye seslenir insanoğluna. Peki bu Amerikalı abla sahiden bir şeyler görür duyar mı, yoksa şarlatan mıdır? Amerikalı J. Z. Knight denen kadın ne ilk, ne de sondur, Tanrı'dan veya üst boyutlardaki varlıklardan vahiy aldığını iddia eden

milyonlarca spiritüalistten birisidir. Şarlatan da olabilirler, kendilerini "üst varlık, ışık varlığı, melek, peygamber" diye tanıtan cinlere inanan kandırılmışlar da olabilirler. İşin orası hakkında kesin bir şey söyleyemem, tıpkı Pavlus'ta olduğu gibi.

Velhasılıkelam, işin tiyatral yanı değişir, ama öğreti aynıdır. Kimi zaman sufiler dergahta halvetteyken veya zikir ayini esnasında Allah aşkıyla cezbeyle kapılırlarken "varlık birdir, her şey Allah'tır" derler, kimi zaman birtakım mistikler, medyumlar vasıtasıyla celse törenleri düzenleyip üst boyuttaki varlıklarla temasa geçerler ve o varlıklar bir medyumun ağzından "varlık birdir, her şey Allah'tır" derler, kimi zaman da mantarı veya dönemindeki uyuşturucuyu kökleyen şamanlar sarhoşluk halinde her şeyi bir algılayıp "varlık birdir, her şey Tanrı'dır" derler. Toplumuna göre, kültürel etkenlere göre işin bu senaryosu değişir, ama ağızlardan çıkan o öğreti hep aynıdır "Sen Tanrı'sın".

Ramtha'dan devam edelim, şunu lütfen okur musun güzel kardeşim[12]:

Tanrı'yı Görmek

Tanrı'yı görmek istiyor musun? Git aynaya bak onunla yüzyüze geleceksin!

Okudunuz mu? Hallac-ı Mansur'un sözlerini de tekrar hatırlatayım mı?

"Kalp gözüyle gördüm Rabbimi,

Sordum ‘Kimsin sen?’ diye,

‘Sensin’ dedi”

Sizin Hallac-ı Mansur’unuz ve Mevlana’nızla aynı şeyi söyler spiritüalistler: Ben Tanrı’yım, her şey Tanrı.

Her şeyin Allah olması ve dolayısıyla her şeyin bir olması öğretisini pompalayan yayınlara bir örnek daha vereyim. Sıradaki kitabımızın adı “Ra Bilgileri”. İsmi ilginç geldi di mi, bu kitabın adının neden “Ra (Horus) Bilgileri” olduğunu da anlatacağım kitabın ilerleyen kısımlarında, daha ortaya dökülecek çok hurafe var, dur hele. “Ra Bilgileri” adlı spiritüalist kitaptan bir kesit, al bak senin gül kokulu Mevlana’nla aynı şeyi söylüyorlar ama sen Kur’an okumamış bir kültürel Müslümansan, bu adamlara “kafir” deyip Celaleddin Rumi’ye “Mevlana Hazretleri” diyeceksin orası ayrı[13]:

Hatonn, fiziksel illüzyon dışında bir şeyin arayışı içinde olduğumuzdan söz ediyor. Onun böylesine inandırıcı bir şekilde söz ettiği şeye, Ra'nın, Sonsuz Yaratan'ın Hizmetindeki Gezegenler Konfederasyonu üyeleri "ilk düşünce" adını veriyorlar. Bu bizim "sevgi" adını verdiğimiz, ama çok daha fazla şey ifade eden bir terimdir. Bu öylesine yüce bir birliği ifade eder ki artık birbirimizi yakın arkadaşlar ya da kardeşler olarak değil, daha ideal bir biçimde, yani Yaratan olarak görürüz. Birbirimizi ve kendimizi Yaratan olarak görünce tek bir varlık görmüş oluruz. Bu kavram telepatının de esasını oluşturur. Hatonn bu kavramdan ve "ilk düşünce"den şöyle söz ediyor:

Hah, her şey Yaratan’ın (yani Tanrı’nın) bir parçası ve o halde her şey Yaratan, her şey Tanrı. Söyle bakayım bana şimdi, bu tasavvuftan farklı mıymış? Aynısı güzel kardeşim. İslam’daki bir olan ve eşi, benzeri, dengi

bulunmayan Allah inancı ile, bu şekildeki bir Allah inancının hiçbir alakası yoktur. Fakat "Allah'ın bir olması" kavramını işte bu şekilde tahrif eder bu adamlar. Kimilerinin "eski toplumlar bir sürü Tanrıya inanıyodu zaten abi yaa" dedikleri olay da budur zaten merak etmeyin. Zira hiçbir insan evladı taştan yaptığı heykele "aha bu Allah" diyecek kadar aptal değildir, adam o heykelde Allah'ın temsil edildiğine, zira o heykelin Allah'ın bir parçası olduğuna inanır. Kur'an'da "şirk" yani "Allah'a ortaklık" denilen olay da tam olarak budur. Fakat Allah'ın ortağı yoktur. Sen Allah değilsin. Sen Allah değilsin, çünkü senin içinde kötülük potansiyeli var, sen kötülük yapıyorsun. Sen Allah değilsin, çünkü sen yoruluyorsun, uyuyorsun, bıkıyorsun, heyecanlanıyorsun. Sen Allah değilsin çünkü sen iki gün yıkanmadın mı leş gibi kokuyorsun. Sen Allah değilsin, sen bir yaratıksın. Sen Yaratan'ın bir parçası değil, onun "yarattığı"sın. Nice çileler de çeksen (ki çile çekmek sana illa ki bir şeyler katmak zorunda değildir), katrilyonlarca yıl da geçse, sen Allah'la bir olmayacaksın, tekamül etmeyeceksin. İnsan doğdun, insan öleceksin ve Kur'an'a göre de bu dünyada yaptıklarınla yüzleştirilmek için insan olarak ahirette yeniden yaratılacaksın.

Tasavvuf denilen şey, mistik ve pagan bir dindir güzel kardeşim.

Ra Bilgileri adlı spiritüalist kitaptan devam edelim[14]:

Sevgi hakkında öğrenmemiz gereken bütün derslerin temelini tek bir kavram oluşturur: Her şey 'bir'dir.

lerini mutlaka fiziksel illüzyonda hissettirirler.

Dostlarım, her şey 'bir'dir. Şu anda benim sesim, bu medyumun sesidir; benim düşüncelerim onun düşünceleridir. Size sunduğumuz titreşim, inanın ki bir kişiliğin değil, Yaratan'ın titreşimidir. Biz de bir kanaldan başka bir şey değiliz. Sadece tek bir ses vardır. Biz, içinde bulunduğumuz titreşim düzeyinde, bu sesin Yaratan'ın sesi olduğunun bilinçli olarak farkındayız. Yapılacak şey, Yaratan'ın bu denli farkında olmayanların titreşimlerini yükseltmekten ibarettir. Böylece, sizin idrakinizde de zamanla her şey bir uyum içine girecektir.

Gördüğünüz üzere yine her şeyin "bir" olduğu ve her şeyin Tanrı olduğu düşüncesi, tıpkı tasavvufi metinlerde olduğu gibi burada da okuyucuya yedirilir. Her şeyin bir olması düşüncesi panteist/panenteist öğretinin bir eseridir. İslam inancına göre ise bir olan Allah'tır. Fakat tasavvufçular, İslam'a tamamen ters olan "her şey birdir" felsefesini şu şekilde İslam'a yamamışlardır: Allah her şeydir ve Allah birse, o halde her şey birdir. Vücud (varlık), birdir.

Allah, Kur'an'da bizlere şöyle seslenir: "La ilahe illallah" (Allah'tan başka ilah yoktur)

Sufiler ise şöyle söyler: "La mevcude illallah" (Allah'tan başka mevcut yoktur.)

Yani ayrı ayrı benlikler, ayrı ayrı varlıklar yoktur tasavvufçulara ve spiritüalistlere göre, çünkü her şey birdir. Tasavvuf; İslam'ın bir yorumu veya manevi yönü falan değildir. Tasavvuf başlı başına yeni bir öğreti, yeni bir dindir.

1. Benliğin (Nefsin) Öldürülmesi Safsatası

Tasavvufa göre "Benlik", öldürülmesi gereken bir lanettir. Tasavvufçuların çile çekip nefslerini öldürmeye çalışmaları da bu sebepledir ki Kur'an'da benliği/nefsi

öldürmek değil, ona iyi ve güzel davranmak öğütlenir. Yine Kur'an'la taban tabana zıt olan bir anlayışla karşı karşıyayız. Tasavvuf düşüncesine göre insanın "benliğinden" kurtulması gerekir, çünkü "benlik" denilen şey insanın haşa Allah olmasını engelleyen bir aldatmaca, bir illüzyondur.

Şimdi konuyla ilgili olarak kameralarımızı yeniden Konya gecelerine, yani Mevlana'ya çeviriyoruz[15]:

199. Aklını başına al da kendi varlığından kurtul, varlıktan, benlikten beter bir suç yoktur.

Fe'ilâtün, Mefâ'ilün, Fe'ilât
(c. I, 498)

عشق جز دولت و عنایت نیست — جز کشاد دل و هدایت نیست
عشق را بو حنیفه درس نکرد — شافعی را درو روایت نیست

• Aklını başına al da, kendi varlığından kurtul, yok ol yok! Çünkü senin varlığından beter bir suç, bir cinayet yoktur!

• Sürü güdücü olma! Yâni yüksek mevkiye, yüksek makama, başkanlığa heves etme! Sürüde, halk arasında kal! Yüksek mevkide bulunmak baş belâsından başka birşey değildir.

Mevlana'ya göre "benlik" bir suçtur, bu beyitlerde Mevlana süslü sözlerle benliği öldürmeyi ve koyun olmayı öğütler müritlerine; "Sürüde kal" der.

Mevlana'nın "benliğini öldür, sürüde kal" diyerek verdiği öğütler, meseleyi tam olarak bilmeyen ve Mevlana'nın her dediğini iyiye yormaya meyilli zihinlerde şöyle bir etki bırakır: "Ya adam işte halkın arasında kalmayı öğütlüyor, benliğini öldür, çok sivrilme diyor, ne kadar kibirden uzak bir şey değil mi?". He canım, Mevlana'nın "benliği öldür" tavsiyesi vermekle amaçladığı şey şudur; bakın eğer benliğinizi öldürürseniz ne olurmuşsunuz, lütfen hepsini okuyun[16]:

- Ölünüz, ölünüz; bu nefs-i emmareden yakanızı sıyırınız! Çünkü bu nefis, bağ gibidir, zencir gibidir; siz de, o zencir ile bağlanmış birer esir gibisiniz!
- Zindanı delmek için elinize bir kazma alınız! Zindanı delebilirseniz, pâdişah da siz olursunuz, emîr de siz olursunuz!
- Güzel pâdişahın önünde ölünüz, ölünüz! Pâdişahın önünde ölürseniz, pâdişah da siz olursunuz, emîr de siz olursunuz!

Eğer benliğinizi öldürürseniz Allah olurmuşsunuz, evet gerçekten de kibirden çok uzakmış Mevlana hazretleri. Nefs-i Emmare, tasavvufta Allah'la bir olmak için aşılması gereken mertebelerden biridir ki bu tasavvufun mertebeleri de yine Hinduizm ve Budizm gibi mistik dinlerden alınmıştır. Bu mertebelerin sonuncusu da daima Allah veya Evren ile bir olunan yokluk hâlidir. **Tanrı/Evren ile bir olunan bu yokluk hâlinin adı tasavvufta Fenafillah, Hinduizm'de Samadhi, Budizm'de Nirvana, İslam'da ise "şirk"tir!**

Mevlana'nın bu satırlarda "padişah" dediği Allah'tır. Mevlana'ya göre eğer benliğinizi öldürürseniz padişah, yani Allah oluverirsiniz. Zira Mevlana'nın deyimiyle nefs (benlik), insanın Allah olmasını engelleyen bir zincirdir.

Şimdi pası Mevlana'dan aldık, Ramtha adlı spiritüalist kitaba geçiyoruz. Ramtha adlı yüce varlık, insanoğluna şunları öğütler[17]:

Tanrı'yı tümüyle bilmekten ve O olmaktan sizi alıkoyan nedir? Ego. Çünkü ego, Tanrı olan tüm düşünce frekanslarını kabul etmeyi reddederek Tanrı'yı kısıtlıyor. Böylece zarar görmeden, güvenlik içinde yaşayabileceğini düşünüyor. Bunun için ego, sizin "deccal" dediğiniz şeydir -çünkü sizin Tanrı'nın bir parçası olduğunuzu inkâr eder. Ego,Tanrı'nın ve sizin bir ve aynı olduğunuz düşüncesini kabul etmenize izin vermez. Sonsuzluğu yaratma gücüne de...ölümü yaratma gücüne de sahip olan yüce ve ölümsüz varlıklar olduğunuzu bilmenize de izin vermez.

Ramtha, Mevlana ile "tamamen" aynı şeyi söyler: Benlik, insanın Allah olmasına izin vermeyen bir engeldir, yok edilmelidir.

Konuşma dilinde "Ego"yu çoğu zaman "kibir" anlamında kullanırız, "egonu kır" falan deriz ya, işte bu yanlış bir kullanımdır. Zira ego ve kibir bambaşka şeylerdir. Kibir kötüdür, ego ise kötü falan değildir. Ego demek; benliktir, nefstir. Ego seni sen yapan şeydir. Ramtha da bu bağlamda eğer egonuzu, yani benliğinizi öldürürseniz Tanrı olacağınızı öğütler tıpkı Mevlana gibi.

Yeniden Mevlana'ya, Divan-ı Kebir'e bakalım, çerçeve içindeki kısımları okuyun[18]:

347 Beşeriyet hali yok oldu da, ilâhî sıfat tecelli etti.

Fe'ilâtü, Fâ'ilâtün, Fe'ilâtü, Fâ'ilâtün

پنهان دل خیال مه دلگشا در آمد — چونه راه بود ونی در عجب! از کجا در آمد؟

بت وبت پرست ومؤمن همه در سجود رفتند — چو بدان جمال وخوبی بت خوش لقا در آمد

دل آهنم چو آتش چه خوش است در منارش — نه که آینه شود خوش چو درو صفا در آمد؟!

همه جورها وفا شد، همه تیرگی صفا شد — صفت بشر فنا شد، صفت خدا در آمد

همه کوزها بیارید همه خنبها بشوید — که رسید آب حیوان وچنین سقا در آمد

• Gönle, gönlü ferahlandıran, sıkıntıdan kurtaran, ay yüzlü sevgilinin hayâli geldi, girdi. Ne yol vardı, ne de açık bir kapı. Acaba o nereden geldi; nasıl oldu da gönle girdi?

• Böyle güzel yüzlü, böyle put gibi güzel bir dilberin hayâlini görünce, put da, puta tapan da, inanan da hepsi onun önünde secdeye kapandılar.

• Sanki benim demir gibi olan gönlüm aşk ateşinde bir hoşça yandı, kirler-[illegible] Tertemiz bir ayna oldu da onun güzel hayâlini içine düşürdü.

• Onun güzel hayâli gönlüme girince, cevirler, cefâlar vefâ oldu. Bütün bulanıklıklar gitti. Saflık, arılık, duruluk geldi. Beşeriyet hâli yok oldu da ilâhî sıfat tecellî etti.

[illegible] fırsatı kaçırmayınız da, bütün su kaplarını, bütün su

Bu süslü lafların anlamı yine aynıdır: Benliğini öldür, Allah ol.

Mevlana, tekamül sürecinde Allah'la bir olunca "cefaların vefaya dönüştüğünü" söyler. Çilecilik veya asketizm

olarak bilinen saçmalığın sebebi de budur; çileler çekerek benliğini öldürmek ve Allah olmak. Zira benlik bir suç, bir günahtır (tıpkı Hristiyanlıktaki gibi). Benlik, insanın Allah ile arasına giren bir engeldir. Bu nedenle benliğin aşağılanması, işkenceler görmesi, paramparça edilmesi gerekir. Zamanında dergâha girmek isteyen gençlere hakaretler edilmesi, onurlarının kırılması, çeşitli ritüellerle canlarının acıtılması bu sebeptendir. O Yunus Emre'nin çileler çekmesi, bir lokma bir hırka yaşaması nedendir sanıyordunuz siz ağalar? Mevlana'nın, Yunus'un ve diğer büyükbaş tasavvufçuların "Allah sevgisi" diye öğrettikleri şey esasen "Allah ile bir olma sevgisi"dir.

Bazı örneklerini de gördüğünüz üzere Mevlana şiirlerinde Allah'tan "padişah", "sevgili", "maşuk" gibi isimlerle bahseder. Gelelim Mevlana'nın Divan-ı Kebir'deki bir diğer bombasına[19]:

• Yalnız dudaklarımla, ağzımla değil, gül gibi bütün bedenimle gülüyorum. Çünkü, ben, beni bıraktım, benden vazgeçtim; onunla, yâni Pâdişahlar Pâdişahı ile halvetteyim.

Okudunuz mu? Yemin ederim bu saçmalıkların neyini, neresinden başlayıp, nasıl izah edeceğimi bilemiyorum. Adam, Semra Öğretmen'e aşk mektubu yazan Hababam Sınıfı edasıyla Allah'a aşk mektubu yazıyor.

Hemen bir sonraki sayfadan devam ediyorum[20]:

• Dün gece yaptığın gibi, bu gece de gelmezsen, bu gece de yalvarışlarıma kulak asmaz, dudağını yumar bir şey söylemezsen, canı alıp götürmezsen; yalnız feryat etmem, yüzlerce gürültüler koparırım, kargaşalıklar çıkarırım.

Mevlana bu satırlarda Allah'ı tehdit eder. Evet evet, bildiğin Allah'ı tehdit eder, okuyun işte kendi gözlerinizle göreceksiniz.

Allah olma aşkıyla yanıp tutuşan Mevlana, açık seçik eğer "bir olma" çağrısına cevap vermezse çeşitli kargaşalar çıkaracağını söyler Allah'a. Hanım koş, dışarda kavga var.

Ya güzel kardeşim bunlar nedir? Üşenmeyip bi okuyun n'olur. Adam bildiğin İbrahim Kutluay'a laf sokma kaygısıyla şarkı yazan Demet Akalın misali şiir yazıp Allah'a rest çekiyor "bu gece de yanıma gelmezsen gürültüler koparırım" diye. Oldu, istersen bir de Facebook'tan engelle de seni merak etsin.

Üstüne üstlük bizim çok bilmiş "şeyh" ve bilmediğini dahi bilmeyen mürit takımımız, yüzyıllardır insanları bu saçmalıkların ardında müthiş derin manalar olduğuna inandırmaya çalışıyorlar.

2. Varlığın Sadece Bir İllüzyon Olduğu Safsatası

Şimdi aklınıza şöyle bir soru takılmış olabilir: Eğer ruhçuluk (spiritüalizm) ve tasavvuf öğretisine göre her şey zaten Allah'sa, neden benliği terk etmek gerekir? Biz zaten Allah değil miydik, hani marjinal bizdik?

Bu soruyu cevaplamam uzun sürecek ve bu sorunun cevabını öğrendiğinizde, sevgi pıtırcığı gözüken tasavvufun ve ruhçuluğun, ne gibi iğrenç sonuçlara yol açtığını da göreceksiniz. Bu iğrenç sonuçların bir kısmı yalnızca Müslümanları bağlar, işin inanç boyutuyla ilgilidir, o kısımları okuyan bir ateist veya deist "ee banane" demesin, zira bu iğrenç sonuçların diğer kısmı ise sadece Müslümanları değil herkesi ilgilendirir, hayatın pratiği ile ilgilidir. İlk anlatacaklarım işin Müslümanları bağlayan, inançla alakalı kısmı olacaktır. Zira bunu anlatmadan evvel işin herkesi bağlayan kısmına geçiş yapmam mümkün değil. Öyle ki işin temelinde Kur'an-tasavvuf çatışması

yatar. Şimdi arkanıza yaslanın ve buradan sonra anlatacaklarımı büyük bir sabırla tane tane okuyun.

Öncelikle şunu söyleyeyim, doğası gereği kusurlu olmaya mahkum olan insan ürünü olan bir öğretide muhakkak tutarsızlıklar ve mantıksızlıklar olacaktır. Hele hele spiritüalizm gibi elle tutulur hiçbir delili olmayan bir öğretide… Zaten bu yüzden bunlara kulak asmayıp "hurafe" diyoruz. Ruhçular ve sufiler bu dünyaya ve her varlığa "illüzyon" derler. Bu maddelerden oluşan dünya, onlar açısından bir "hayal"dir ve aslında yoktur. Bu madde dünyasının bir aldatmaca, bir hayal olduğunu fark eden ve bu aldatmaca dünyadan, aldatmaca benliğinden sıyrılan ulvi kişiler de Allah ile bir olur. Yani tasavvufa göre hem Allah'ın bir yansıması, hem de hayal olan bu dünya, Allah'ın insanlara kurduğu bir tuzaktır, yanılsamadır. Ulvi kişiler bu yanılsamayı fark eder ve madde dünyasından sıyrılarak Allah ile bir olma yolculuğuna çıkarlar. Bu ulvi kişilere spiritüalizmde kimi zaman "ermiş", "üst boyut varlığı" gibi tıraş isimler verilir, aynı kişilere tasavvufta ise "insan-ı kamil" veya "veli" veya "şeyh" veya "kutub" vs denir. Tasavvufta bu ermişlik boyutunun da kendi içerisinde bir hiyerarşisi vardır. Bu kişiler, dünyanın illüzyon olduğunu fark ederek Allah olduklarını anlarlar.

Örneğin, Ramtha adlı ruhçu kitaba bakalım şimdi, derhal okuyun[21]:

Bu hayat tümüyle bir oyun; bir illüzyondur. Hepsi öyledir! Ama siz oyuncular, onun tek realite olduğuna inandırdınız kendinizi. Ancak sürekli var olan ve var olacak olan tek realite hayattır -hangi oyunu oynamayı seçerseniz seçin, size onu yaratma izni veren "olmak"ın özgürce süregelen özü...

Veya diğer ruhçu kitabımız olan Ra Bilgileri'nde de aynı söylemleri görebiliriz[22]:

RA: Biz kristalleri pek çok amaçla kullandık. Sizin söz ettiğiniz araç, tarafımızdan sizin şimdiki uzay/zaman bellek bileşiminiz içinde kullanılmamıştır. Ama sizin illüzyonunuzun (madde aleminizin) geçmişinde kristalleri ve çan biçimini kullanmıştık.

Allah olduğunu, yani Allah'ın bir parçası olduğunu idrak etmiş olan yüce varlık Ramtha, insanlara bu madde denen, benlik denen illüzyonu aşmaları ve Allah olduklarını fark etmeleri çağrısında bulunur[23]:

Şimdi yapmanız gereken şey, kendiniz olmaktır - yani Tanrı: sürekli... kesin... yüce... BEN. Yenmeniz gereken *tek* illüzyon, O olma yeteneğinizin olmadığı illüzyonudur. Bu illüzyondan nasıl kurtulabilirsiniz? Sadece düşünce sürecinizden onu çıkarıp atarak. Düşünce ve duyguda ne yaparsanız o realitedir -bu boyutun realitesinde ortaya çıkmasa bile. Tanrı olduğun düşüncesini, BEN prensibini benimsediğin zaman, *zaten* o olmuşsun demektir.

Ne olursan ol, kendini sev. Kendini sev! Sonsuz olduğunu, Tanrı olduğunu bil. Bil! Hisset! Bu düşünceyi *yaşa* . Sizi binlerce yıldır koruyan içgüdüsel kökeniniz, ölümlü yerine ölümsüz olduğunuz, sınırlı insan yerine sınırsız Tanrı olduğunuz bilinciyle karşılaştığı zaman, ruhunuz bu sınırsız düşünceyi bedeninizin hücresel kütlesine taşıyacak ve hücresel kütle zafer şenliği yaşayacak. Ve o zaman bedeniniz mutlulukla, içinde taşıdığı büyük tanrının sınırsız düşüncelerine uyum sağlayacak. İşgüdüsel varoluşu yüzünden kuşkucu ve temkinli olmak zorunda olan bedeninizin hücreleri artık *sınırsız Tanrı* ile dolacak. Ve böylece bedeninizin maddesi de *Tanrı -Ben* ile uyum içinde birleşebilecek.

Evet, şimdiye kadar yaptığımız gibi, günümüzde yazılmış bu kitaplar ile, 1200'lü yıllarda yaşamış olan Mevlana'nın **aynı** şeyden bahsettiğini ispatlamak adına hemen

Mevlana'nın Divan-ı Kebir adlı eseriyle karşılaştırma yapıyoruz. Şunları söyler Mevlana[24]:

171. Hakîkatte senin gördüğün ben değilim, ben bir hayâlden, bir gölge varlıktan ibaretim!

Mef'ûlü, Mefâ'ilü, Mefâ'ilü, Fe'ûlün
(c. I, 331)

زان شاه که اورا هوس طبل هیست — دیوانه شدم، بر سر دیوانه قلم نیست
از دور ببینی تو مرا شخص رونده — آن شخص خیالست ولی غیر عدم نیست
پیش آ وعدم شو که عدم معدن جانست — امّانه چنین جان که بجز غصه و غم نیست
من بی من و تو بی تو دراییم درین جو — زیرا که درین اَشك بجز ظلم و ستم نیست
این جوی کند غرقه ولیکن نکُشد مرد — کو آب حیاتست و بجز و کرم نیست

• Ben o pâdişahın yüzünden yalnız aklımı kaybetmedim, kendimi de kaybettim. Bu sebepledir ki, sen uzaktan; beni ... gören, yürüyen, giden normal bir kişi olarak görüyorsun ama, hakîkatte senin gördüğün ben, ben değilim; ben bir hayâlden, bir gölge varlıktan ibaretim! Daha doğrusu ben yoğum, yokluktan başka bir şey değilim!

Bildiğin Burhan Altıntop'un dergâhlısı yemin ederim, "ben yoğum" nedir arkadaşım? Ruhçuların "illüzyon, aldatmaca, hayal, yokluk" dediği şeye, Mevlana tıpkı onlar gibi "hayal" veya "yokluk" der veya bazen de "gölge" ve "vehim" der. Tasavvufçuların kullandıkları bu kelimeler, ruhçuların kullandıkları "illüzyon" sözcüğü ile tamamen aynı anlama gelir, sadece jargonları farklıdır.

Peki sadece "benlik" mi bir hayaldir? Mevlana'ya göre sadece "benlik" mi yoktur? Hayır, panteist öğreti çerçevesinde "ben, sen" ayrımı da yoktur. Yani anlayacağınız "varlık birdir", başka bir deyişle vücud birdir (vahdet-i vücud). O sebeple Mevlana'ya göre tüm varlık "hayal"-dir, tüm varlık yoktur. Divan-ı Kebir'den devam ediyoruz, şu tek cümleyi okuyun[25]:

382. Dünyada görülen bütün varlıklar, insanlar, bitkiler, hayvanlar, balıklar, kuşlar, bunların hepsi de birer nakıştan, hayalden ibârettir.

Mef'ûlü, Mefâ'ilün, Fe'ûlün
(c. II, 727)

از دلبر ما نشان کی دارد؟ — در خانه مهی نهان کی دارد؟
بی دیده جمال او کی بیند؟ — بیرون زجهان، جهان کی دارد؟
آن تیر که جان شکار آنست — بنمای که آن کمان کی دارد؟
در هر طرفی یکی نگاریست — صوفی! تو نگر که آن کی دارد
این صورت خلق جمله نقش اند — هم جان داند که جان کی دارد
این جمله گدا وخوشه چین اند — آن دست گهر فشان کی دارد؟

Mevlana bütün varlığa illüzyon der, çünkü bütün varlık Allah'tır.

Mevlana'nın deyimiyle sen yoksun, hayvanlar yok, bitkiler yok, çünkü sadece Allah var. O sebeple bu varlıklar birer illüzyondur tasavvufa göre, çünkü sadece Allah vardır ve her şey Allah'tır.

Matrix filminin senaristi ve yönetmeni olan Wachowski Kardeşler de spiritüalisttir. Seyredenlerin kaçta kaçı fark etti artık orasını bilmiyorum ama aynı yönetmen kardeşlerin Cloud Atlas (Bulut Atlası) adlı filmleri de alenen New Age propagandasıdır. Cloud Atlas gibi Matrix de panteizm ve ruhçuluk öğretisini izleyiciye başarıyla yedirir. Herkes toplum içinde salak gözükmemek için Matrix'i anlamış ayağına yatar, halbuki panteizm ve ruhçuluk bilinmeden Matrix anlaşılamaz. Gel bak, Matrix'in o meşhur sahnesinde neyden bahsedilir gör:

Bizim Neo, Kahin'le görüşmeye gider. İçeride kaşık büken keşiş tipli bir çocuk görür.

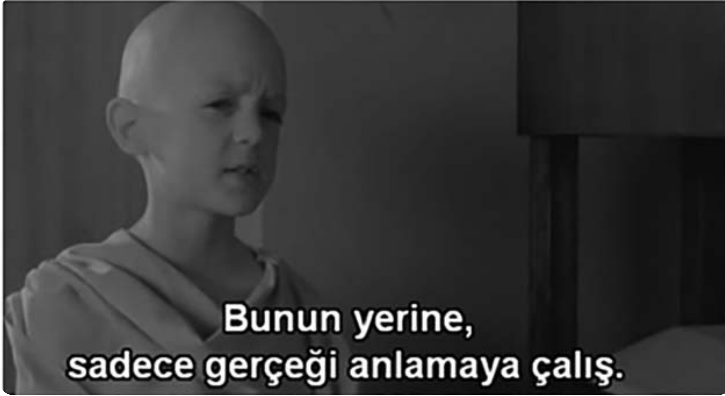

Neo, çocuğun kaşığı nasıl büktüğünü merak eder. Çocuk da "al kardeş ben aydınlandım, bi tur da sen dön" diye bükmesi için kaşığı Neo'ya uzatır.

Çocuk baktı ki Neo'dan bir halt olmayacak, hemen Neo'ya bir tüyo verir. Dikkatle okuyun:

Çocuk çok bilge bir edayla "Kaşığı bükmeye çalışma, gerçeği anlamaya çalış" der. Peki nedir o ulvi "gerçek"?

Kaşık yoktur.

Yani Neo'nun anlaması gereken o "gerçek"; aslında hiçbir şeyin gerçek olmadığıdır.

Her şey bir illüzyon, bir yanılsamadır. Derken çocuk esas bombayı patlatır:

Neden eğdiğin kaşık değil de kendinsin? Zira bütün varlık birdir. Sen, ben, kaşık, elma, armut diye ayrı varlıklar yoktur. Vahdet-i vücud, yani varlığın birliği vardır. Panteizm işte tam olarak budur.

Mevlana, Divan-ı Kebir'de **"Sen bensin, benden ibaretsin."** der[26]. Tıpkı **"Eğdiğin kaşık değil, kendinsin."** diyen spiritüalist Wachowski Kardeşler gibi.

Mevlana yine Divan-ı Kebir'de "**Biz benlikten, senlikten kurtulunca hepimiz bir oluyoruz"** der[27]. Tıpkı spiritüalistlerin ve Matrix filminin söylediği gibi.

Ve maalesef ki bu mistik sözler insanlarımıza; hocalar, imamlar, ilahiyatçılar tarafından, Mevlana sanki "Kibirimizi yenersek, kardeşçe, hoşgörüyle, bir olarak yaşayabiliriz" diyormuş gibi anlatılır. Oysa bizlere hoşgörü timsali olarak anlatılan Mevlana'nın söyledikleri de, derdi de bambaşkadır.

Matrix'in başından sonuna kadar Neo'nun tekamül (ruhani evrim) sürecini izleriz. İlk başlarda Neo toydur, fakat sonra pişer, tekamül eder ve "O" olduğunu ispat eder. Peki ne olur Neo? Nedir "O"?

Cevabı içinde gizli: Neo neyin anagramıdır? Yani N-E-O harfleriyle ne yazabilirsin?

"One": Bir.

Wachowski Kardeşler, Neo ismini bu sebeple vermiştir bizim süper kahramana.

Neo, "bir" olduğunu fark eder. Neo, esasen "The One"-dır. Neo ile temsil edilen şey, varlığın birliğidir. Neo Tanrı olduğunu, tüm varlık gibi her şeyin bir olduğunu idrak etmiş hesapta bilge kişidir. Tasavvuf jargonuyla konuşacak olursak, varlığı Allah ile bir olmuş kişi, yani insan-ı kamildir Neo. Yok eğer Budizm diliyle konuşacaksak, benliği evren ile bir olmuş, Nirvana'ya ermiş kişidir Neo. Tüm bu mistik dinler aynı şeyi söyler, sadece jargonları farklıdır.

1200'lü yıllarda yaşayan Mevlana ile 1999 yapımı

Matrix aynı şeyi söyler. İkiz Kule saldırılarından beri Müslümanlara potansiyel terörist gözüyle bakılan Amerika'da, bu Mevlana nasıl bu kadar popüler olabildi sanıyorsun? Mevlana'nın İslam'la zerre kadar alakası mı var zannediyorsun? Mevlana binlerce yıllık ruhçu öğretinin temsilcilerinden biridir güzel kardeşim. UNESCO, bizim Celaleddin'in kara kaşı kara gözü hatrına mı 2007'yi "Mevlana Yılı" ilan etti zannediyorsun?

Ruhçu felsefeye göre "sadece Allah vardır" ve "her şey Allah'tır". Ve yine ruhçu felsefeye göre aynı zamanda "her şey illüzyon"dur, "her şey yokluk"tur. Kısacası "Allah her şeydir" demekle "Allah yoktur" demek arasında fark yoktur.

Mevlana'nın Divan-ı Kebir'deki şu sözlerini okuyun[28]:

• *Ey zavallı insan! Senin varlığın Hakk'ın varlığı önünde yoktur. Yoktan ibarettir. Sen var gibi görünen bir yoksun.*

İşte bu hakîkati anlarsan şaşılıktan kurtulursun.

Mevlana'ya göre bu gerçeği anlarsak şaşılıktan kurtulurmuşuz. Hakkı var, söylediği şeyin ne olduğunu tam olarak anlarsan böyle bir saçmalığa inanma şaşılığından kurtulursun. Yok, eğer Mevlana'nın sözlerine itiraz edersen "avam" ve "cahil" ilan edilirsin. Zira bizlere yüzyıllardır hoşgörü timsali diye yutturulan Mevlana'nın kitapları, kendisine karşı gelenlere hakaretler ve tehditler savurmasıyla doludur. Eğer yine Mevlana'ya itiraz edersen, bu sefer de sufiler tarafından "Siz onların ne demek istediğini anlayamıyorsunuz cahiller, orada Allah aşkı var!" diye bir sürü içi boş lafa maruz kalırsınız.

Anlamadığınız şeyi "vardır bir kerameti" diye savunma aptallığına düşmeyin. Bu lafım Mevlana'yı ne olduğunu

ve onun ne söylediğini bilmeden, sırf toplumu öyle öğretti diye seven Müslümanlaraydı elbette. Zira hem Kur'an'a, hem de Mevlana'ya ve tasavvufa inanmak felsefi açıdan mümkün değildir. Mantıksızlığın dik alasıdır. Aynı anda hem Fenerbahçeli hem Galatasaraylı olmak gibidir.

"Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme! Çünkü kulak, göz ve gönlün hepsi bundan sorumlu tutulacaktır." (İsra Sûresi, 36)

Bir de neyin ne olduğunu gayet iyi bilen, saman altından su yürüten azınlık fakat etkili bir hacı-hoca sınıfı var ki, onlar zaten bu saçmalıkları Kur'an'dan üstün tutarak seçimlerini çoktan yapmış durumdadırlar.

Peki, Kur'an'a göre bu dünya bir hayal midir? Bu dünya bir illüzyon, yok efendim gölge varlık veya yokluk mudur sufilerin iddia ettiği gibi? Kur'an'dan öğrenelim:

"Biz gökleri, yeri ve bunların arasındakileri hak olarak yarattık. ..." (Hicr Sûresi, 85)

Neymiş? "Hak olarak yarattık". Bu kadar basit.

"Hak", "hakikat" sözcüğünün köküdür.

Yani bu dünya gerçektir. Elin, ayağın, gözlerin, sokakta gördüğün kedi gerçektir. Çektiğin acılar gerçektir. Duyduğun mutluluk gerçektir. Bunlar görelidir, kişiden kişiye farklı algılanır, fakat göreli olmaları; gerçek oldukları gerçeğini değiştirmez. Hatta sadece acı, mutluluk vb hisler değil, Einstein'dan itibaren biliyoruz ki zaman ve madde bile görelidir. Meramımı daha sağlıklı bir şekilde izah edebilmem için biraz epistemolojiye ve ontolojiye girmemiz gerekecek. Misal kırmızı bir bardağa baktığını hayal et, acaba o bardak sadece kırmızı mıdır? Hayır, zira senin kırmızı renkte gördüğün o bardağı bazı hayvanlar siyah-beyaz görür, renk körü bir insan yeşil görür. Hatta

sen bile aynı bardağı gündüz başka, akşamüstü başka, gece karanlığında başka renklerde algılarsın. Kendimden bir örnek verip daha da ileri gideyim, bir gözüm bozuk olduğu için aynı bardağa sol gözümle baktığımda renkleri daha canlı kıpkırmızı bir bardak görebilirim, fakat sağ gözümle baktığımda daha soluk renkli ve buğulu bir bardak görürüm. Yani aynı kişi bile, aynı maddeyi hemen hemen aynı anda farklı şekillerde algılayabilir. Hatta görelilik senaryolarımızı bir adım daha ileri taşıyalım. Çok uzaklardaki X galaksisinde, insandan daha gelişmiş duyu organlarına sahip bir Y ırkının yaşadığını farz edelim. Bu Y canlısı, benim baktığım bardağı bambaşka bir veya birkaç formda birlikte görebilir. Fakat bu görelilik, varlığın gerçekliğine zeval getirmez.

Varlığın birden çok hali vardır. Peki hangisi gerçektir? Senin gördüğün kırmızı bardak mı? Gece karanlığında gördüğün, rengi koyuya çalan bardak mı? Benim sağ gözümle bakarken soluk renkli gördüğüm bardak mı? Renk körünün gördüğü yeşil bardak mı? Bizden daha gelişmiş görme yetisine sahip olan Y'nin algıladığı bardak mı?

Bunların hepsi de gerçektir. Biz (bizden kastım algılama yetisine sahip tüm canlılardır) varlığın yalnızca bir veya birkaç gerçekliğine ulaşabiliriz. Fakat bu, gerçeğe ulaşamadığımız anlamına gelmez. Bizler sadece, varlığın "tüm" bilgisine sahip olamayız ki bu yalnızca Allah'a özgü bir kudrettir. Ayetel Kürsi olarak da bilinen Bakara suresinin 255. ayetinde şu ifade geçer: "İnsanlar O'nun bilgisinden, bizzat kendisinin dilediği miktar dışında hiçbir şeyi kavrayamazlar."

Yani bizler sınırlı da olsa gerçek bilgiye ulaşabiliriz, fakat tüm gerçekliğe ulaşamayız.

Ve varlığın göreli olması, varlığın gerçekliğine herhangi bir zeval getirmez.

Bu noktada bir de "Kuantum şarlatanları"na dikkat çekmemiz gerekir. Elbette şu an okumakta olduğunuz kitap, bir fizik kitabı değildir. Bu kitap daha çok dinleri incelemesi açısından teolojik ve ezoterik öğretilerin karşılaştırmasını, analinizi yapması açısından felsefi ve ileride daha da yoğunlaşacağım üzere tüm bu mistik hurafelerin toplumlar üzerinde yarattığı tahribatı incelemesi açısından sosyolojik bir kitaptır. Gelgelelim New Age'cilerin ve spiritüalistlerin başta kuantum olmak üzere pozitif bilimler üzerinden çarpıtma bilgilerle satmaya çalıştıkları hurafelere de değinmek zorundayım.

Spiritüalistler "enerji, foton kuşağı, kuantum dalgalanması" gibi terimleri, altlarını zerre kadar doldurmadan kullanarak, sanki öğretilerinin bilimsel bir temeli varmışçasına insanlara satarlar. Esasen bu "Dur birtakım terimsel laflar söyleyeyim de çok bilgili gözükeyim" taktiği pek çok kişi tarafından da uygulanır ya neyse... Ruhçular, kuantumun madde diye bir şey olmadığını ispatladığını ileri sürecek kadar saçmalarlar.

Kuantum teorisinin; nanoteknolojiye çağ atlattığı, bizlere lazer, bilgisayar, tomografi gibi birçok yeni icadın önünü açabilme olanağı sağladığı ve dolayısıyla pratikteki başarısı tartışılamaz. Fakat pratikteki başarısına rağmen kuantum teorisi, felsefi alanda en çok tartışılan fizik dalıdır. Henüz teorinin ilk yıllarında dahi kuantumun felsefi yorumu konusunda bilim adamları; Einstein'cı determinist kamp ve Heisenberg'ci indeterminist kamp olarak ikiye ayrılmıştı. Einstein, o meşhur "Tanrı zar atmaz" sözünü de, Heisenberg'in Belirsizlik İlkesine karşı söylemiştir (yani genel algının aksine, kendisi bu sözü dini bir

bağlamda kullanmaz). Günümüzde artık Einstein'ın determinist modelinin zayıfladığını ve Heisenberg'in indeterminist modelinin gittikçe güçlendiğini söyleyebiliriz. Fakat buna rağmen hala kuantumun felsefi yorumu açısından bilim adamları arasında kesin bir görüş birliği yoktur. Öte yandan atom altı dünyayı ilgilendiren kuantum teorisi üzerinden, makro dünyaya doğrudan atıf yapmak pek sağlıklı olmadığından dolayı, yalnızca kuantum üzerinden tüm evreni açıklamaya çalışmak da aynı derecede sağlıksızdır. Gelgelelim, New Age'ciler ve spiritüalistler, kuantum teorisine dayanarak maddenin var olmadığını, sadece hayal olduğunu ve bizim bir illüzyonlar dünyasında yaşadığımızı öne sürerler. Bunu desteklemek adına da sözüm ona kimi fizikçilere referansta bulunurlar.

Günümüzün en yaygın hastalıklarından birisi; bilim adamlarının felsefi ve subjektif yorumlarının da, insanlar tarafından nesnel gerçekliklermiş gibi algılanmasıdır (Tıpkı bir zamanlar kilisenin ve rahiplerin söylediği her sözün, insanlar tarafından genel geçer kanunmuşçasına kabul edilmesi gibi). New Age'ciler de altını dolduramadıkları bilimsel terimleri, şahsi felsefi yorumunu, objektif olan bilimin önüne koyan tek tük bilim adamına "Bakın ünlü profesör falancaya göre madde yokmuş!" şeklinde atıf yaparak insanlara satarlar. Oysa kuantum teorisinin "madde yoktur" dediğini, hele hele böyle bir şeyi ispatladığını iddia etmenin, dünyanın bir öküzün boynuzları üzerinde hareket ettiğini iddia etmekten hiçbir farkı yoktur!

Ruhçular ve günümüz sufileri, maddeyi ve dünyayı reddederek materyalizme karşı olduklarını söylerler ve böylece dindar kişilere sempatik gözükmeye çalışırlar. İyi de güzel kardeşim, materyalizme zıt gideceğim diye

maddenin hiç var olmadığını savunamazsın. Bir başka deyişle, materyalizme ne kadar zıt gidersen o derece yüce ve bilge bir kişi olmazsın, zira maddeyi yaratan da Allah'tır ve onları tıpkı Kur'an'da söylediği gibi "hak olarak" yaratmıştır. Allah, cennette bile insanlara bedenli bir hayat vadeder.

Özetle, maddenin var olmadığına veya bizim bir hayal dünyasında yaşadığımıza dair elimizde hiçbir bilimsel veri yoktur. Eğer dini açıdan bir kıyas yapacak olursak –ki bu kitabın esas amacı da budur- Kur'an ile tasavvuf arasındaki uçurum son derece nettir. Kur'an varlığın gerçek olduğunu söylerken, tasavvuf gerçek olmadığını söyler. Kur'an ve tasavvuf, bu konuda da birbirlerine 180 derece zıttır.

BİR BAŞKA DİN: TASAVVUF

Ruhçular ve sufiler, lafta kutsal kitaplara inanırlar, fakat kutsal kitapların söylediklerine daima mecazi anlamlar yüklerler. Yahudi mistikleri olan Kabalacıların Tevrat'a mecazi anlam yüklemeleri gibi, Hristiyan ülkelerde yaşayan New Age'cilerin İncil'e mecazi anlam yüklemeleri gibi, bizim tasavvufçular da Kur'an'a mecazi anlamlar yüklerler. Bu, "Ben bu kitaba inanmıyorum" demenin kurnazca bir yöntemidir. "Ben bu kitaba inanmıyorum" diyerek dindarlar tarafından dışlanmak yerine, kitabın söylediği her cümleye kendilerince bir anlam katar, kendi dinlerini kurarlar. Sufilere göre Kur'an'daki cennet ve cehennem de mecazdır, zira işin sonunda Allah ile bir olmak vardır. Cehennem onlara göre kişinin Allah'tan uzaklaşması, cennet de Allah'a yakınlaşması anlamında mecazi terimlerdir. Örneğin Yunus Emre'nin şu meşhur dörtlüğünde de bunu görebilirsiniz:

Cennet cennet dedikleri,

Birkaç köşkle birkaç huri,

İsteyene ver onları,

Bana seni gerek seni.

Yüzyıllardır bize bu sufiler sempatik olarak gösterildikleri için, Yunus'un bu dörtlükte "Bana Allah'ın rızası gerek" demek istediğini düşünebilirsiniz. Fakat Yunus'un söylediği çok açıktır: "Cenneti, nimeti boşver, ben Allah ile bir olmak istiyorum".

Bizim gelenekçi hacı hoca tayfası bu sözleri "Hayır, yani orada şöyle demek istiyor..." diye kıvıra kıvıra halka izah etmeye, Kur'an'a uygun hale getirmeye çalışırlar. Fakat hem kendilerini, hem de insanları kandırırlar. Burada yeni bir şeyden, başka bir inançtan söz edilir. Yunus alenen Allah'ın Kur'an'da vadettiği cennetin ve nimetlerin fasa fiso olduğunu, esas isteğinin Allah ile bir olmak olduğunu söyler. Allah'ın vadettiği ödül olan "nimet"i reddeder, küçümser. Böyle bir cennet; ancak küçümsedikleri ve adına "avam" dedikleri halkın (yani alt insanların) inanacağı bir yerdir. Fakat "havas" için, yani ermiş olan tasavvuf ehli bu kişiler için Kur'an'da sözü edilen bu "cennet" mecazdır. Havasın Kur'an'ı, Allah'ın Kur'an'a gizlediği mecazi ve batıni anlamlarda saklıdır. Yani Allah "alt insan"lar için yazmıştır Kur'anı, "üst insan"larla iletişim kurmak için de aynı Kur'an'a sembolik ve mecazi anlamlar eklemiştir.

Oysa bu iftirayı attıkları Allah, Kur'an'da onları da bizi de uyarır:

"Onlardan bir zümre vardır, aslında Kitap'tan olmayan bir şeyi siz Kitap'tan sanasınız diye, dillerini Kitap'la eğip bükerler. O, Allah katından olmadığı halde "Bu, Allah katındandır." derler. Bilip durdukları halde, Allah hakkında yalan söylerler." (Ali İmran Sûresi, 78)

Okudun mu? Allah, Kur'an'da nokta atışı yaparak bu durum karşısında uyarır bizleri.

İmam Gazzali 12. yüzyılın başlarında tasavvuf ile İslam'ı barıştırmış ve mistik tasavvufçu kesimin elini, akılcı gruba karşı güçlendirmiştir. İmam Gazzali, Cevâhir'ul Kur'an adlı kitabında tıpkı size anlattığım şekilde cenneti; avamın ve havasın cenneti olmak üzere ikiye ayırır. Havasın cenneti, işte Yunus'un bahsettiği, Allah ile bir olunan, kısacası Allah olunan cennettir.

Tasavvuf dinine hoşgeldiniz.

"Zındık, sen kim oluyorsun da dil uzatıyorsun o büyük İslam alimlerine" seslerini daha bu satırları yazarken duyar gibiyim fakat sizin İslam alimi, Allah dostu kabul ettiğiniz putlarınız uzatmış o dilin kralını, aklını başına devşir Müslüman kardeşim, Allah'ın kitabına uy. Ha bu adamlara inanmakta özgürsün elbette, fakat inandığın şeyin Kur'an'la zerre kadar alakası olmadığını bil. Onu göresin diye uğraşıyoruz burada.

Neyse, şimdi yine parçaları birleştirmek adına bizim ruhçu kitap Ramtha'ya geri dönelim. Hatırlarsanız bu Ramtha, hesapta Amerikalı bir spiritüalistin bedeni aracılığıyla insanlara seslenen bir üst boyut varlığıydı.

Ramtha, kitabın bir bölümünde, seminerine gelen Hristiyan bir kadını cehennem inancından vazgeçirmek için diller döker. Ramtha öncelikle kadına "Tanrı'nın bir parçası olduğunu" söyler, egonun oldukça hoşuna gider bu[29]:

Ramtha : Tanrı tarafından yaratıldığınıza göre, öyleyse Tanrı sizin içinizde değil mi?
Kadın : Tanrı benim içimde -Tanrı'yı *seviyorum* .
Ramtha : Ama sen Tanrı'nın bir parçası değil misin?
Kadın : Öyle miyim?
Ramtha : Elbette!

Tanrı'nın bir parçası olmak = Tanrı olmaktır elbette. Şimdi şu paragrafı, özellikle de altını çizdiğim cümleyi okuyun lütfen:

Ramtha : Sevgili bayan, Tanrı her şey olduğuna göre, eğer seni kendisinden yapmasaydı, başka neyle yapacaktı? Sen Tanrı'sın. Tanrı kendini niçin cezalandırsın? Ve "yanlış" olarak nitelendirilen bir şey yaptığı için kendini sevmesin? Yanlış da, kendisi olan hayatın bir parçası değil mi?

Öncelikle altını çizdiğim cümleyi ele alalım. Ramtha özetle der ki, sen Tanrı'sın ve Tanrı kendisini cezalandırmak için mi cehennem diye bir yer yaratacak? Tanrı kendini cezalandırır mı hiç?

Evet, gerçekten de kendi içerisinde tutarlı bir argümandır bu. İroni yapmıyorum, gayet ciddiyim.

Eğer adına "insan" dediğimiz varlık aslında Tanrı'ysa, cehennem diye bir yerin olması saçmadır, çünkü bu Tanrı'nın kendini cezalandırması demek olurdu. Aynı mantıkla, eğer her şey Tanrı ise, "kötü" veya "yanlış" denilen şeyler de yoktur, her şey iyidir, her şey sadece olması gerekendir. Bunları da altını çizdiğim yerden sonraki cümlelerde söylüyor Ramtha gördüğünüz gibi. Evet her şey Tanrı ise, kötülük veya yanlışlık denilen kavramlar da var olamaz ve o halde milyonlarca insanı öldüren Hitler'inden, masum bir kızı canice öldüren Cem Garipoğlu'na kadar her şey "iyi", "olması gereken", "yargılanamaz" Tanrı parçalarıdır. Bakın bu mantık örgüsü kesinlikle kendi içerisinde tutarlıdır, kimse "olur mu öyle şey ya?" diyemez. Zira sen başta zaten "her şey Tanrı'nın bir parçasıdır" demekle bunu söylemiş oldun. Esas sorun felsefenin temelindedir, yani "her şeyin Tanrı olması" öğretisindedir. Temeli uyduruk olduktan sonra, üstüne istediğiniz kadar tutarlı tuğlalar ekleyin, yarattığınız şey en nihayetinde yine saçma olur. İşte bu meselenin herkesi ilgilendiren şeytani boyutu da budur: Kötüler aslında iyilerdir. Size sempatik gösterilen o Mevlana'lar, Hallaç'lar hep bu felsefeyi öğütler. Bu uyduruk kitaplar da, Matrix de... Hatta Plotinus da, anlaşılamamış (!) filozof Spinoza da ki kendisi ünlü panteistlerden biridir. Ne güzel İstanbul be, saçmala saçmala, sonra "insanlar bizi yanlış anladı, hayır o öyle demek istemedi"... Her şey apaçık ortada,

siz saçmalıklarınızı "anlaşılamayan ulvi gerçekler" diye bir gizem perdesiyle süsleyince söyledikleriniz doğruya dönüşecek mi sandınız? Ancak rol yapan, toplum içindeyken "salak gözükmeyeyim de insanlar beni beğensin" bilinçaltıyla çoğunluğa uyan kimseleri kandırırsınız, söylediklerinizin saçmalığı ise baki kalır. Neyin ne olduğunu sana apaçık deliller göstererek anlatıyorum.

Şimdi yine pası Ramtha'dan alıp, bizim ak sakallı Mevlana'ya geçiyoruz. Ramtha "Her şey Tanrı'dır, cehennem yoktur, Tanrı kendisini niye cehenneme atsın ki?" demişti en son. Şimdi Mevlana'nın meşhur Mesnevi'sinde anlattıklarına bakıyoruz, şu üç beyiti lütfen okuyun, burası çok ama çok önemli[30]:

O dua, yedi göğü de geçti, kabul edildi. O yoksulun işi, nihayet iyileşti, düzene girdi.

Çünkü şeyhin o duası, her duaya benzemez. Şeyh, Tanrıda yok olmuştur, onun sözü Hak sözüdür.

Tanrı, kendisinden bir şey isterse kendi isteğini nasıl reddeder?

Okudunuz değil mi?

Şeyh, Allah'ta yok olmuş yani Allah olmuş kişidir (fenafillah mertebesine ulaştığından ötürü). Dolayısıyla Mevlana'ya göre şeyhin ağzından çıkan söz, Allah'ın sözü olur. Tüm sufiler de bunları söyler ya... Ve son satırda Mevlana bu durumu, Ramtha ile aynı şekilde açıklar: Şeyh Allah'tır, öyleyse şeyhin dua etmesi, Allah'ın dua etmesi gibidir. Şeyhin duası kabul olur, çünkü Allah kendi isteğini niye reddetsin?

Bizim okumadığı kitaplara inanan Müslümanlarımızın ve tasavvufun İslami bir şey olduğunu iddia eden

sufilerimizin gidip de “Bunlar gavur icadı” diyecekleri Ramtha’nın sözleri ve felsefesi, Mevlana’nınki ile tamamen aynıdır:

“İçindeki cevheri keşfedersen göreceksin ki sen Tanrı’sın ve Tanrı neden kendisini cehennemde cezalandırsın?” - Ramtha

“İçindeki cevheri keşfeden şeyh Tanrı’dır, şeyhin duası ve isteği kabul olur, Tanrı neden kendi isteğini reddetsin?” - Mevlana

Bunları İslam diye millete kakalayan sufi takımına en güzel cevabı yine Kur’an verir. Şu ayeti lütfen okuyun, bu ayette Allah, Muhammed peygamberimize şunları söylemesini emreder:

De ki: “**Ben sadece sizin gibi bir insanım.** İlahınızın bir tek ilah olduğu bana vahyediliyor. O halde şaşıp sendelemeden O’na yönelin ve O’ndan af dileyin. Vay haline ortak koşanların!” (Fussilet Sûresi, 6)

Peygamberimize bile “Ben sadece sizin gibi bir insanım” denmesi emredilirken (çünkü kendisi de sadece bizim gibi bir insandır), bizim Mevlana gibi şeyhlerimiz Allah olduklarını ilan ediyorlar. İşte tasavvuf alçakgönüllülüğü ve tevazusuyla karşı karşıyayız. Yok yok yok, sakın bana “ama orada demek istiyor ki...” diye başlayan uyduruk izahlarla gelme. Sakın ağzını bile açma. Orada ne denmek istediğini gayet iyi biliyorum ki senin İslam zannettiğin bu pagan saçmalıklarının nereden geldiğini izah etmeye çalışıyorum sana.

Bir Müslüman olarak tasavvufu sahiplenen tüm Müslümanlara ve sufilere çağrımdır: Ahirette hesabını veremeyeceğiniz yükü sırtlanmayın.

Mevlana bir şeyhtir. Şeyhler, Tanrı parçası olduklarını

fark etmiş ve ermiş yüce kişilerdir, tıpkı Matrix'teki Neo gibi yani. Filmi izlemiş olanlar hatırlayacaklardır ki; Neo da bizim bu sufi abiler gibi ilk başta hamdır, derken pişer ve nihayetinde olur. İlk başlarda testleri geçemez, bulunduğu çatıdan karşı çatıya uçmayı beceremeyip rezil olur, Morpheous'tan dayak yer, fakat tekamül ettikçe "O" olduğunu anlar, yükselir ve ilahlaşır.

Ve tabi ki Tanrıların bazı (!) ayrıcalıkları da vardır. Örneğin Mesnevi'deki şu hikâyeye bakalım, biraz uzun olduğu için okumanız şart değil –ki okursanız daha iyi olur-, ben açıklayacağım anlatılanları[31]:

Hâlden habersiz birinin bir şeyhi kınaması ve şeyhin müridinin ona cevap vermesi

Birisi bir şeyhi itham ederek dedi ki, "O kötüdür, gidişi, doğru yolda değildir."

"O habis mürai şarap içer, müridlerine nasıl yardımcı olsun."

Birisi ona, "Edebini takın, ulu kişilere böyle zanda bulunmaya Tanrı izin vermez."

"O, ondan ve o vasıflardan, selin bulanıklığının saf denizden uzak oluşu gibi uzaktır"

"Hak ehline böyle bühtan etme. Bu hayalden geç, haddini aşma" dedi.

Öyle sanma; öyle olsa bile ey toprakta kalan kuş! Kızıl Deniz'e pislikden ne korku?

O küçük bir havuz değildir ki bir damla pislik onu kirlendirsin.

Mesnevi'nin bu sayfalarında anlatılan şudur: Şeyhin biri şarap içer, ardından tasavvufun yüceliğini anlamamış halktan birisi de şeyhin şarap içmesine karşı çıkar. Fakat tam da Mevlana'nın istediği tipte, beynini şeyhine teslim etmiş bir mürit hemen olaya atlar ve şeyhini savunur: "Sus senin ne haddine o ululara dil uzatmak. O şeyh koca bir Kızıl Deniz'dir, sense küçücük bir havuzsun. Kızıl Deniz bir şişe şarapla kirlenmez ama senin gibi bir havuz kirlenir."

Yani şeyh koca bir derya olduğu için bir şişe şarap onu kirletmez, şarap şeyhe helaldir. Ama sıradan halk, yani Mevlana'nın deyimiyle "halden habersiz" avam ise sığ ve basit insanlardır, şarap ancak onlara haramdır. Tasavvufa göre üst insanların (havas) ve alt insanların (avam) Kur'an'ı farklıdır demiştim size.

Yine bir tasavvuf alçakgönüllülüğü ile karşı karşıyayız..

Şimdi bak güzel kardeşim, bir Müslüman şarap içer mi? "Günahı boynuma" der, içer. Kendi bileceği iş, ahiretini ne kadar önemsediğine bağlı.

Fakat bir adam şarap içip, bir de "bu bana helaldir" derse orada sıkıntı vardır. Orada müdahale etmek, uyarmak gerekir. Zira şarap Kur'an'da kesinlikle ve kesinlikle haramdır, sen eğer İslam adı altında Allahçılık oynayarak kendi kafana göre helaller haramlar koyarsan, hele hele bu pisliklerinle milletin aklını çelersen, orada sana dur derler. Şarap içen bir Müslümanın kafa yapısı ancak ve ancak "günahı boynuma, Allah affetsin" olabilir, eğer "Bu bana helal, içerim" diyorsa, tıpkı Kur'an'da söylenen şu tipe dönüşür:

Kendi istek ve tutkularını ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın? (Furkan Sûresi, 43)

Şarap içip günah olduğunu bilen, kabul eden kişi yalnızca şarap içme günahını işler ve günahkar olur. Ama

bunlar gibi Tanrılığını ilan edip şarabın kendisine "helal" olduğunu iddia eden tipler sadece şarap içme günahını değil, aynı zamanda en büyük günah olan "şirk"i, yani Allah'a ortak koşmayı da işler. Şeyh Allah'a, kendisini ortak koşar. Müritleri ise bu adamları Allah'a ortak etmiş olur.

Eylem aynı eylemdir; şarap içmek. Fakat zihinde Allah'a karşı işlenen suç yüzünden, iki günahın boyutu çok farklıdır.

Bu tıpkı estetik olarak beğendiğin bir heykeli evinin salonuna koymakla, aynı heykele "bu Allah'ın bir temsilidir" manası yüklemek arasındaki fark gibidir. Birinde hiç günah yoktur, biri ise en büyük günahtır, Allah'a aracılar koymaktır.

Fakat bunları put anlayışı bile put olan insanlara anlatsanız dahi kabul ettiremezsiniz. İnsanımızın kafasındaki put imajı bile heykelden ibarettir. Oysa put esasen fikir olarak meydana gelir. Mekke müşriklerinin Allah'a aracı koyduğu putların isimleri Kur'an'da söylenir (Lat, Menat, Uzza), fakat bu putların heykel olup olmadıkları dahi söylenmez. Zira belki de bu putlar şimdilerin evliyaları, şeyhleri, hayali varlıkları gibi aracılardı. Eğer bu putlar heykeldense bile, bu olay tamamen o heykele yüklenen anlamla ilgilidir, yani heykelin bir Tanrı parçası veya Tanrı'ya yaklaştırıcı unsur olduğunu iddia etmekle ilgilidir. Heykelin kendisi put olmak zorunda değildir. Bu dünya üzerinde yaşamış hiçbir insan bir heykel parçasına "aha işte bu Allah" diyecek kadar salak değildir, ancak bu Mevlana'lar gibi bir felsefe kurarak o putun Allah'ın parçası/temsili olduğuna inanırlar. İşte Kur'an'da insanların uyarıldığı "Allah'a ortak koşma" suçu tam olarak budur.

İsteyen istediğine inanabilir elbette, seçim sizin. Ahirette nasıl olsa görüşeceğiz.

Okumakta olduğunuz bu kitap, esasen 2015 yılından beri benim şahsi blog sayfamda duran makalelerimden oluşmaktadır. Yıllardır tasavvufu savunan insanlar tarafından işittiğim, adına eleştiri bile diyemeyeceğim içi boş karşı çıkışların en popülerleri arasında "O sözlerde derin manalar var, herkes anlayamaz, senin ilmin yetmez" ve "Orada mecaz var, mecaz" gibi saçmalıklar yer alıyor. Burada bahsedilen şarabın "aşk şarabı" gibi mecazi bir kullanım olmadığı ortadadır. Mevlana'nın binbir türlü laf cambazlığı yaparak spiritüalizmi İslam diye kakaladığı da gayet açıktır. Celaleddin Rumi'nin (hele hele kitabın devamında göreceğiniz saçmalıkları da eklerseniz) ne gibi derin manalı (!) sözler söylediğini anlayan Allah rızası için beri gelsin. Bunlarda öyle sandığınız gibi derin manalar falan yok kardeşim.

Ve tekrar ediyorum, elbette Mevlana'ya veya tasavvufa/spiritüalizme inanabilirsiniz. Bu sizin seçiminizdir, subjektif bir meseledir. Fakat tasavvufun İslami bir öğreti olduğunu iddia ediyorsanız, saçmalıyorsunuzdur. Zira bu objektif olarak tartışmaya açık bir meseledir ve tasavvuf ile İslam'ın taban tabana zıt, bambaşka dinler oldukları ortadadır.

Şeyh, tıpkı Matrix'teki Neo gibidir, üst insandır. Hatta üst insan tanımı yetersizdir, insan bile değildir o, Tanrı'nın ta kendisidir. Müritler ve diğerleri ise avamdır, Matrix'teki Tank ve Doser gibi henüz Tanrı olduğunu idrak edememiş alt varlıklardır, bunlar ayak işleriyle uğraşan hamallardır ve feda edilebilirler.

Mesnevi'den devam ediyoruz, isteyen tamamını, isteyen sadece çerçeve içine aldığım kısmı okusun[32]:

Ey oğul! Veliler de Cenabıhakk'ın çocuklarıdır. Gaib de, hâzır da olsalar, Hak onlardan haberdardır.

Onların kusurlarını gıybet edici olma. Onların koruyup gözeticisi Hakk'ın gayretidir.

8. Tanrı, "Veliler, benim çocuklarım gibidirler. Bu dünya gurbetinde işten, güçten beridirler.

İmtihan için onlar hor ve yetim oldular. Fakat mânada bana dost ve arkadaştırlar.

Benim muhafazama sığınmışlar, benim evlâd u ıyalim gibi olmuşlardır.

O dertliler benim dervişlerimdir. Yüz binlercedirler ama yine bir beden gibidirler" dedi.

Mevlana burada müritlerine, "veli" adlı yüce kişilere karşı nasıl davranmaları gerektiğini tembih eder. Onların gözünü iyice korkutur, zira çerçeve içindeki bölümde de okuyacağınız üzere Rabbimizin şöyle dediğini iddia ederler: "Veliler benim çocuklarım gibidir. Bu dünya gurbetinde işten güçten beridirler (muaftırlar)".

Öncelikle şunu belirtmeliyim ki tasavvufi eserlerin tercümelerinin birçoğu sansürlüdür. Şeyhlerinden daha şeyhçi olan insanımız, bu eserleri sansürleyerek çevirir, öyle ki kimi çevirilerde bu beyitler "Tanrı, veliler benim

çocuklarımdır dedi" şeklinde çevirilmiştir… "Çocuklarımdır" veya "Çocuklarım gibidir", aralarında bir fark yok. Kur'an'da bir çocuk edinmediği ısrarla ve ısrarla vurgulanan Allah'a, mecaz yoluyla dahi böyle bir yakıştırma yapmak yanlıştır.

Esas önemli kısıma gelelim, yukarıdaki beyitlerde gördüğünüz üzere Mevlana, "Tanrı şöyle şöyle dedi" diye ahkam kesmektedir.

Böyle bir Kur'an ayeti yok tabi ki de.

O zaman Allah bunu nerede demiş, hangi kitaptan konuşuyorsun sen, diye soracak olursanız Mevlana'ya, kendisi zaten vahiy aldığını pek çok kez belirtmişti. Onların her sözü Allah'ın sözüdür zaten, sorgulayamazsınız.

1. "Keşif" ve "İlham" Tuzağı

Mevlana gibi yüce zatlar, veliler, şeyhler; "keşif" ve "ilham" yoluyla Allah'tan birtakım bilgiler alırlar. Tasavvufçular "keşif" ve "ilham" diye iki söz uydurmuştur, zira "vahiy" demeleri bizim müslüman cemaatinin tepkisini çekiyordu. Onlar da bu sebeple "vahiy" ile aynı anlama gelen "keşif-ilham" laflarını uydurdular. Soracak olursan "keşif" ve "ilham" ile "vahiy" arasındaki fark nedir diye, sana süslü sözlerle ve uyduruk yorumlarla bir sürü izahta bulunurlar, onların saçmalıklarını buraya yazmayacağım ki kafanızda gereksiz bilgi yer etmesin. Ama keşif veya ilham demek, bu adamların jargonunda vahiy demektir. Bu budur.

Mevlana'ya göre Tanrı'nın çocukları, parçası olan Veliler, işten güçten beridirler. Şarap da içerler, ibadet de etmezler, onlar bizim gibi alt mahluklarla aynı kefeye konulacak varlıklar değillerdir.

Şimdi bakın, Mevlana ile aynı dilden konuşan bir başkasını göstereceğim size, bu adam bugün yüzbinlerce müride sahip bir şeyhin vekilidir.

Şeyh Nazım Kıbrısi'nin misyonerliğini icra eden bu kişi Mehmet Pehlivanlı'dır ve kendisinin namı "Allah dostu"dur. İnternet çağındayız, kendisiyle ilgili ufak bir arama yapacak olursanız bu kareyi hangi video kaydından aldığımı da kolaylıkla bulacaksınızdır. Allah dostu Mehmet Pehlivanlı, birebir olarak şunları söyler ilgili video kaydında: "Bir kardeşimiz soruyor, sözlerinizin hangi kitaptan olduğunu söyleyebilir misiniz, diyor. **Biz burada kitaptan konuşmuyoruz ki, şu kitaptan konuşuyorum diyeyim. Allah, peygamberlerine nasıl vahyederse, velisine de ilham eder**."

Şimdi buraya Mevlana öyküleri yazan Elif Şafak'ı getirin. Bu adamı görünce "ıyy" diyecektir. Sebep? Oysa bu adam Mevlana ile birebir aynı şeyi söylüyor.

Şimdi buraya Mevlana'yı sırf toplumun dayatmaları yüzünden savunan ortalama bir Türk müslümanını getirin. Bu adamı görünce "ıyy" diyecektir. Sebep? Mevlana ile aynı şeyi söylüyor ya bu adam?

Şimdi buraya şu spiritüalist derneklerdeki kısa boyalı saçları olan ablaları getirin. Onlar da bu adamı görünce "ıyy" diyecektir. Niye ki? Mevlana ile aynı şeyi söylemiyor mu bu adam?

Mevlana bu adamın aynısıdır, Mevlana'nın bu adamdan tek farkı iyi bir edebiyatçı olmasıdır. Mevlana'nın da böyle müritleri vardır ve onlara "ben de peygamberler gibi Allah'tan ilhamla, keşifle bilgiler alıyorum" der. Sana Mevlana'nın kitaplarındaki yukarıda gösterdiğim bölümleri okumuş olman bile bunu bilmen için yeterlidir. Mevlana da aynı bu adamlar gibi "şeyhler/veliler vahiy alır" der. Mevlana o uyduruk kitaplarında "Tanrı şöyle şöyle dedi" diye yazar, fakat hiçbir kitapta yazmaz Tanrı'nın öyle dediği, zira o sözler Mevlana'ya Tanrı tarafından bildirilir!

Allah ise Kur'an'da uyarır:

"Yalan düzüp Allah'a iftira eden veya kendine bir şey vahyedilmediği halde "Bana vahyedildi" diyen kişi ile, "Allah'ın ayet indirdiği gibi ben de indireceğim" diyen kimseden daha zalim kim vardır! ..." (Enam Sûresi, 93)

BİR BAŞKA ALLAH DOSTU (!): MUHYİDDİN İBN ARABİ

Bu şirin ve ponpon görünümlü tasavvuf öyle bir bataklıktır ki kaz kaz bitiremezsin. Ama yine de kazmaya devam edeceğiz, maksat Allah'ın rızasını kazanmak. Tasavvufun 12-13. yüzyıllarda yaşamış olan bir diğer ağır topu, İbn Arabi'dir. Kendisi Endülüslüdür ve bu tasavvuf inancının sistematize edilmesinde en çok payı bulunanlardandır.

İbn Arabi'nin en önemli eseri "Fusus'ül Hikem"dir. Fusus'ul Hikem, bu Arabi denen arkadaşa verilmiştir (!). Durumu, kitabın önsözünü okuyarak İbn Arabi'nin kendisinden öğrenelim[33]:

onun ailesine erişsin.

627 [hicrî] yılı Muharrem ayının son günlerinde, Şam'da [bulunduğum sıralarda] Allah Peygamberi Hazret-i Muhammed'i [a.s.] gerçek bir rüya âleminde gördüm. Elinde bir kitap tutuyordu. Bana buyurdular ki, bu "Fusûsu'l-Hikem" [Hikmetlerin Özü] kitabıdır. Bunu al ve halka açıkça anlat da bu hikmetlerden herkes faydalansın.

HALKA ANLAT !

Evet, bizim Arabi, Muhammed peygamberimizi rüyasında görür ve peygamberimiz bu Arabi'ye Fusus'ul Hikem'i verir ve "Hadi bu ulvi gerçekleri halka anlat" der.

Bu, İsa'yı gören Pavlus'un aynısı değil midir?

Ne tesadüftür ki Arabi'nin kitabında da yine tüm

varlığın bir olduğunu, Allah'ın her şey olduğunu, veliler ile sıradan halkın Kur'an'larının farklı olduğunu ve daha nice bencer söylemleri öğreniriz. Ki bunlar Kur'an'da olmayan, hatta Kur'an'ın tam tersini söylediği iddialardır. Arabi'nin dili diğerlerinden biraz daha ağırdır, ben her şeyi elimden geldiğince sade bir şekilde açıklayacağım ama yine de isteyen okusun diye fotoğrafları da ekleyeceğim. Sağlıksız koşullarda üretim yapan pastane baskını yapan Uğur Dündar edasıyla başlıyoruz ifşamıza:

Arabi'ye göre gerçek bilgiye ulaşmanın tek yolu "keşif" ve "ilham"dır. Peygambere gelene "vahiy" dendiği için, Arabi gibi şeyh veya velilere gelene de "keşif" ve "ilham" dendiğini, bu sayede de müslüman cemaatinin "N'oluyoruz hacı, ne diyor bu adam?" tepkisinden kıvrak bir bilek hareketiyle sıyrıldıklarını söylemiştim. Şimdi Fusus'ul Hikem'in şu bölümüne bir bakalım, bilhassa altını çizdiğim cümleleri lütfen okuyun[34]:

Bu anlayış hakikat ve keşif yoluyladır. Şu halde sen de hicab
ve setr ile Allah'a ibadet et ve O'na tevekkül eyle. Şu halde imkân
alanında bu âlemden daha mükemmel bir âlem yoktur. Çünkü
Allah onu Rahmanî sureti üzere yarattı. Yani Allah'ın varlığı âle-
min vücuduyla zâhir oldu. Nasıl ki insan da tabiî suretiyle zâhir
oldu. Demek ki biz Allah'ın zâhirdeki suretleriyiz. O'nun hüviyeti
de bu zâhirî suretin ruhudur ki onu tedbir ve idare etmektedir. Şu
halde tedbir ancak Allah'tan ve Allah'ta olmuştur. Demek ki O,
mâna yönünden "evvel"dir, suret yönünden "âhir"dir; O hüküm
ve hâdiselerin değişmesi bakımından zâhirdir. Tedbir ve idare
bakımından bâtındır ve O her şeyi en iyi bilendir. Şu halde O her
şeyi görendir. Yani fikirle değil şuhud yoluyla bilici ve görücü-
dür. Bunun gibi zevke ait bilgi de düşünce yoluyla değil, şuhud
yoluyla elde edilen bilgidir. İşte bu bilgi gerçek ilimdir, bundan
başkası zan ve tahminden ibarettir, aslâ ilim değildir.
Gayb âleminden fışkıran bu su, Eyyûb Aleyhisselâm'a bede-

Bu paragraf var ya, koca bir tarihin ve müslümanların içinde bulunduğu sefaletin özetidir. Nasılını anlatacağım.

Arabi'nin "Bu anlayış hakikat ve keşif yoluyladır" dediği şey, "Ben Allah'tan vahiy alıyorum" demektir. Keşif ve ilham terimleri, sadece sufilerin "vahiy" sözcüğünü yumuşatmak için başvurdukları bir laf oyunudur. Yani "Beyler boş konuşmuyoruz burada bakın, Allah'tan aldık bu bilgileri, akıllı olun" demektedir kendileri.

Bu bölümde Arabi, Kur'an'la alakası olmayan saçmalıkları dizer de dizer ve bunları "gerçek bilgi" diye kakalar. Neden? Çünkü ona göre gerçeğe ulaşmanın tek yolu "keşif" ve "ilham"dır. Akıl ve düşünce ile gerçek bilgiye hiçbir zaman ulaşılamaz. E "keşif" ve "ilham" denilen olay da sadece Arabi gibi seçilmiş kullara, yani Tanrı parçası olduğunu idrak etmiş şeyhlere nasip olduğu için, gerçeği sadece şeyhlerden öğrenebiliriz. Akıl yoluyla veya düşünce yoluyla gerçek bilgiye ulaşmak mümkün değildir. Akletmek ve düşünmek boş işlerdir, ancak avamın uğraşacağı işlerdir. Veliler ise bilgiyi ilk kaynaktan, yani Allah'tan alan yüce kimselerdir.

Arabi'nin şu sayfada anlattıkları bunlardır ki aynı saçmalıkları kitabının çoğu bölümünde tekrarlar.

İbn Arabi 12-13. yüzyıllarda yaşamıştır. Mevlana ve Yunus gibi birçok ismi günümüze ulaşmış sufi de 13. yüzyılda yaşamıştır. 13. yüzyıl tasavvufun altın çağıdır. Bu tarihlerde İslam coğrafyasının her yerini dergahlar kaplayıvermiştir. **Ve ne tesadüftür ki müslümanların bilimde, ilimde, felsefede ve üretimde dünyanın çok önünde olduğu "İslamın Altın Çağı" denilen o refah dönemleri de 13. yüzyılda biter**. Sebep?

Sebebi işte yukarıdaki satırlarda yazıyor.

Akıl yoluyla, düşünceyle hiçbir şey elde edemezsin, bunlar boştur ve avamın işidir. Gerçek bilgi sadece şeyhten gelir, çünkü şeyh doğrudan Allah'a bağlıdır, hatta Allah'ın vücud bulmuş halidir. Sen bu dünya işlerini bırak, gel şeyhine bağlan ve kurtul.

Müslümanların içinde bulundukları hâlin en büyük sebebi, işte bu adamlardır. Tasavvuftur.

Bu adamlar hem Müslümanlarda o döneme kadar yer alan bilimle uğraşma, araştırma, sorgulama kültürünü yıkmıştır, hem de onun yerine "şeyhe teslim olmayı" öğütleyen uyuşuk bir inanç sistemi inşa etmiştir.

Müslümanlar özellikle 8-13. yüzyıllar arasında, matematikle, tıpla, astronomi ve coğrafyayla uğraşan sayısız bilim adamı çıkardılar, bu alanlarda sayısız eserler verdiler. Yani o meşhur Haçlı Seferleri boş yere olmadı, Müslümanlar 13. yüzyıla kadar diğer coğrafyalara göre çok daha ileride ve gelişmişti. Ne zaman ki "bu dünya boştur, her şeyini terk et, benliğini terk et, ne gerek var dünya işlerine, cennetin yolu şeyine bağlanmaktır" laflarıyla milletin beynini uyuşturan bu adamlar gücü ve kudreti ellerine geçirdiler, çoğunluk üstünde söz sahibi oldular, işte o zaman müslümanlar patır patır dökülmeye başladılar. Müslümanların 13. yüzyıldan önce ve sonra çıkardığı bilim adamlarını bir mukayese edin. 13. yüzyıldan önce matematikçisi, filozofu, tıpçısı cirit atarken, 13. yüzyıldan sonra müslümanların çıkardıkları "alim"lerin birçoğu hiçbir halta merhem olmayan "din adamları"dır. Sebep? Sebebi işte Arabi'nin yukarıdaki satırlarda özetlediği tasavvuf felsefesindedir. Uyanın güzel kardeşim, Allah rızası için uyanın. Size "mübarek" diye anlatılan adamlar gerçeğin üstünü örten hakikat düşmanlarıdır. Bunlar sizin hem bu dünyanızı, hem de ahiretinizi mahvediyor. Ve sanmayın ki bunlar sadece eskide

yaşamış, ölüp gitmişlerdir, tabi ki ölüp gittiler fakat etkileri bugün tüm şiddetiyle devam ediyor.

Tasavvufun önemli ve etkili bir kolu olan Nakşibendiliğe girmenin 4 şartı vardır: Terk-i dünya, terk-i ukba, terk-i hesti, terk-i terk.

Yani: Bu dünyayı terk, ahireti terk, benliği terk, terk etmeyi de terk.

Sonuncusuna hastayım esas, hani terk ediyorsun ediyorsun, sonra öyle aydınlanıyosun, öyle ulvileşiyorsun ki, terk etmeyi de terk ediyosun. Sırf laf salatası.

Kur'an'da bu dünyayı terk etmek var mıdır güzel kardeşim?

Bak bakalım Kur'an'a göre ne vardır, lütfen şu ayetleri tek tek okuyun:

"Gerçek şu ki, insan için çalışıp didindiğinden başkası yoktur." (Necm Sûresi, 39)

"O halde, bir iş ve oluştan boşalır boşalmaz yeni bir işe koyulup yorul!" (İnşirah Sûresi, 7)

"Yeryüzünde dolaşın da yaratılışın nasıl başladığına bir bakın." (Ankebut Sûresi, 20)

Kur'an, her fırsatta çalışmayı ve üretmeyi emreder. Dünyayı, çalışmayı, nimetleri terk etmeyi asla öğütlemez. Hatta Kur'an'ın vadettiği cennet bile bir "nimet" yeridir, nimete sırt dönme veya Allah ile bir olma yeri değil.

Bu tarikatlar ve tasavvuf şeyhleri sürekli nafile ibadetleri emretmiş, insanlara dergaha kapanıp hababam zikir çekmeyi nasihat etmiştir. Allah'ı zikretmeyi (anmayı) emreden ayetleri de kendi sapık inançlarına alet etmişlerdir. Tasavvufa göre bu dünya boştur, dünya nimeti pistir, o sebeple sadece oturup Allah Allah diyerek nimetlerden uzak durmak,

arınmak gereklidir. Peki Kur'an ne der? Bak, Kur'an'da cuma namazı bile (ki önemli bir namazdır) şöyle anlatılır:

"Namaz kılınınca hemen yeryüzüne dağılın ve Allah'ın lütfundan nasibinizi arayın! Allah'ı çok anın ki, kurtuluşa erebilesiniz." (Cuma Sûresi, 10)

Namazını bitirir bitirmez hemen çalışmaya devam et diyor Allah. Allah'ın emrettiği hem çalışmak, hem ibadet etmektir. Allah öyle keşişler gibi çileci bir hayat çekmeyi veya dergahlara kapanıp zikirler çekmeyi emretmez. Müslümanlar ne zaman böyle bir hayat tarzına yöneldiler, zirveden dibe çöktüler. Ne zaman dünya nimetini düşman olarak gördüler, ne zaman çalışmak yerine dünyadan soyutlanmayı seçtiler, ne zaman Arabi efendinin söylediği gibi aklı ve düşünceyi küçümsediler, ne zaman bilim ve teknolojiye bu adamlar vesilesiyle düşman kesildiler, işte o zaman "kafir" dedikleri adamlar bunların sırtına bindi. Suçlu kim? Bu öğretilerin peşine takılan Müslümanların ta kendisi…

13. yüzyıla kadar Müslümanlardan Ebu Kamil Şuca'sından tut, Biruni'sine, Battani'sinden tut Harezmi'sine saymakla bitiremeyeceğin kadar bilim adamı çıkmıştır. Sırf 1077-1231 yılları arasında var olan bir Türk ve Müslüman devleti olan Harzemşahlar bile patır patır bilim adamı yetiştirmiş, hatta o yıllarda Harzemşahların birçok şehri hem bilim, hem de sanat merkezi olmuştur. Müslüman coğrafyasındaki bu tür şehirlerin sayısı Avrupa'yla kıyaslanamayacak kadar fazlaydı. Zira Müslümanların kültüründe bilim öğrenmek, sanat icra etmek saygın mesleklerdi, takdir edilirdi. Zira Kur'an ön plandaydı, Allah'ın yaratışını ve düzenini incelemeyi, çalışmayı, üretmeyi, ilim öğrenmeyi emreden ayetler bu kültürün mimarıydı ki yaratıcının sanatını incelemek ve bu sayede insanlara faydalı olmak, sadece Müslümanların değil,

Newton gibi birçok Hristiyan bilim adamının da en büyük motivasyon kaynağı olmuştur. Bu çok ama çok etkili itici bir kuvvettir, asla küçümsemeyin. Fakat işte bu Arabi gibi aklı ve düşünceyi küçümseyen, Mevlana gibi her şeyi terk etmeyi öğütleyen şeyhler çoğunluğa söz geçirmeye başlayınca, artık kültür ve bilim öğrenmek yerine dergaha kapanmak oldu. Zira sufilere göre ilim öğrenmek, kesin bilgiye ulaşmak ancak o yüce şeyhlere nasip olan keşif ve ilham ile mümkündü! Böylece insanların içindeki o büyük iman duygusu, o büyük itici kuvvet, işte böyle bir kanalizasyon çukuruna yönlendirilmiş oldu.

Arabi -ki kendisi çok etkili bir sufiydi, söylemiştik- bakın neler anlatıyor Fusus'ul Hikem'de[35]:

> Bizden bir zümre, bu ilâhî bilgiyi bizim âyan-ı sâbite'mizin Hakk'a vermiş olmasından dolayı Hak'ta peyda olduğunu bilir. Bizden diğer zümre ise bu anlayışın zatî özelliklerimizin verdiği istidattan dolayı bize Allah bilgisinden geldiğini bilmez. Cahillerden olmak hususunda Allah'a sığınırım. Bu iki keşif ile beraber Hak, bizim üzerimize ancak bizimle hükmeder, hayır belki de biz bizim üzerimize kendimizle hükmederiz. Lâkin Hak'ta hükmederiz. Bunun için Yüce Allah, perdelenmiş kimseler üzerine *"Allah*

Arabi yine anlattıklarını Allah'tan "keşif" yoluyla aldığını söyler, yani tekrar etmekten dilimde tüy bitti fakat yüzyıllardır açık açık dile getirilmeyen bu gerçeği kabullenmeniz için bunları bağıra bağıra ve tekrar ede ede söylemem lazım: Arabi bu kitabı kendisi yazmamıştır, iddiasına göre bu kitap keşif ve ilham yoluyla kendisine **yazdırılmıştır!** Tüm şeyhler de keşfe açıklardır, yani sözleri Allah sözüdür, Arabi bu şeyhlerden sadece birisidir fakat "Şeyh-i Ekber" (En büyük şeyh) ünvanlı büyük bir sufi olduğu için, gidip kıyıda köşede kalmış kişiler yerine kendisinden, yani tasavvufun en büyük kalelerinden örnekler veriyorum size.

Arabi düşük seviyeli kimselerin, kendilerine keşif yoluyla gelen bu bilgileri anlayamayacağını söyleyerek "cahillerden olmaktan Allah'a sığınırım" der. Kısacası, şeyhlerin Tanrısallığına inanmıyorsan, sen cahilsin, zira cehaletin ve bilgeliğin kriteri akıl yoluyla ilim-bilim öğrenmek değil, "keşif"tir. Arabi bu sebeple alimleri de sürekli kötüler, yerin dibine sokar, zira onlar akıl ve düşünce yoluyla bir şeyler elde etmeye çalışan düşük seviyeli kimselerdir. Devam ediyoruz[36]:

de avam tabakasının birlikte anlayabilecekleri zâhir dili ile konuştular. Şu halde havas zümresi, peygamber sözlerinden avamın anladığı mâna ile birlikte daha fazlasını anladıkları için onlara havas adı verilmesi gerçekleşmiş ve bu anlayış sayesinde de havas tabakası avamdan ayrılmış olur. Demek oluyor ki ilâhî ilimleri tebliğ edenler bu kadarla yetindiler. İşte Musa'nın *"Ben sizden korktuğum şey dolayısıyla kaçtım"* [Şuarâ, 21] deyip de " ben sizden ancak selâmet ve afiyeti sevmediğim için kaçtım" demesindeki hikmet budur.

Arabi burada yine insanları havas veavam olarak ikiye ayırır. Avam sığırdır. Havas ise keşif yoluyla Allah'tan bilgi alan ulu zatlardır. Bu bilgiler sayesinde havas, Kur'an'da "gizlenen" ve esas söylenmek istenen mesajı alır, düşük seviyeli avam ise Kur'an'daki bu sırları anlayamaz. Bu ne demek biliyor musunuz? "Bizim Kur'an'ımız başka, sizin Kur'an'ınız başka" demek. Bu arada Kur'an "apaçık bir kitap" olduğunu iddia eder ama bu onlar için önemli değildir.

Peki Arabi'ye göre Kur'an'daki sırları sadece keşif ehli bu yüce şeyhler anlıyorsa ve avamın Kur'an'dan anlayabilecekleri sınırlıysa, bu başka ne anlama geliyor, bir düşün bakalım...

Bu, şu demektir güzel kardeşim: **Kur'an'ı okuma! Okusan da anlayamazsın, onun yerine şeyhine bağlan, zira o senin anlayamadıklarını anlıyor Kur'an'dan. Sen okursan ya birazını anlayacaksın, ya da yanlış anlayacaksın, sen Arabi gibi yüce zatları dinle.**

"Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır" sözünün çıkış noktası da bu öğretidir. Bu kişiler, tıpkı dosdoğru yola kurulup insanlara tuzaklar kuracağını söyleyen İblis gibi, Allah'ın biricik kitabı olan Kur'an'ı insanlara okutmamak için ellerinden geleni yapmışlardır ve hala da yapmaktadırlar.

Ve bu sayede şeyhlerin doğruları müritlere öğretilir, bu öğretilenler günümüze gelenek yoluyla aktarılır ve ortaya çıkan bu şeyh, veli, zart zurt dininin adı İslam olur. Müslümanların bugünkü hali de ortadadır.

Peki Kur'an'ı herkes aynı ölçüde mi anlar? Hayır, tabi ki de kimisi kimisinden fazla şey anlayabilir. Örneğin Ankebut suresinin şu ayetini bir okuyun:

Allah'ın berisinden veliler edinenlerin durumu, bir ev edinen dişi örümceğin durumuna benzer. Ve evlerin en güvensizi elbette ki dişi örümceğin evidir. Keşke bilselerdi! (Ankebut Sûresi, 41)

Bu ayette örümcek, Arapça'daki dişilik takısıyla geçer. Yani ağlarıyla evi kuran örümceğin cinsiyetinin dişi olduğu bildirilir. Ayrıca bu ayette Allah'ın, dişi karadul örümceğinin çiftleşmeden sonra eşini yemesi örneği üzerinden insanları uyardığını da söyleyebiliriz. Kur'an, Allan'tan başka "veli" (dost) edinenlerin durumunu, dişi örümceğin evine, yani onun ağına takılanlara benzetir. Zira tıpkı örümcek ağına takılan bir sinek gibi, Allah'tan başka veliler edinenler de kendilerini felakete sürükler. Birkaç ayet

sonra da Allah, dişi örümcek üzerinden verdiği örnek için şu ifadeyi kullanır:

Bunlar bizim, insanlara vermekte olduğumuz örneklerdir ki ilim sahiplerinden başkası onlara akıl erdiremez. (Ankebut Sûresi, 43)

Biz bugün, Arabi'nin küçümsediği bilim ve akılcılık sayesinde ağ kuran örümceğin cinsiyetinin dişi olduğunu ve hatta dişi karadul örümceğinin çiftleşme sonrası erkeğini yediğini biliyoruz. Bu sayede Ankebut suresinin 41. ayetini layıkıyla anlayabiliyor, ona akıl erdirebiliyoruz. İşte aynı bunun gibi, "ilim sahibi" kişiler elbette Kur'an'dan başkalarının anlayamadıklarını anlayabilir. Peki bu, "şeyh" veya "veli" inancına bir delil midir? Bu mana aleminde uçup kaçtığını iddia eden elemanların üst insan olduklarına bir delil midir? Bu adamların Kur'an'ın esas söylemek istediklerini anlayabilen yüce varlıklar olduklarına bir delil midir? Tam tersine, bu ayetler bu kişilerin yalancı olduklarına bir delildir. Sana örnek olarak verdiğim şu ayette bile "Allah'tan başka veli edinme" inancı yerin dibine sokuluyor.

Arabi efendiden devam ediyoruz. Tarikat şeyhleri bilgiyi ilk kaynaktan, yani Allah'tan aldıkları için, onlara Kur'an'ın gizli sırları, bir başka deyişle güncel versiyonları inmektedir. Yani Kur'an, sıradan halkın anlaması içindir, sen esas hakikata ulaşmak için şeyhini dinlemelisin. Bak ne diyor Arabi[37]:

Hakk'a vermiş olur.

Allah'ın hitabı, muhatapların hallerine ve aklın hükümlerine uygun olarak geldi. Bu hitap, keşfin verdiği bilgi üzerine gelmedi. Bundan dolayı mü'minlerin sayısı çok ve keşif ehli Ariflerin sayısı az oldu. *"Bizden belli bir makamı olmayan kimse yoktur"* [Saffat, 164].

Bu Arabi'nin söylediği "Kur'an, avamın akıl seviyesine göre indi, fakat ondaki gizli sırları ancak biz keşif ehli anlarız" lafının aynı anlama geleninini farklı kelimelerle günümüz ruhçuları da söyler. Onların iddiasına göre de kutsal kitaplar o dönemki insanların bilinç seviyesine göre inmiştir, fakat artık insanoğlu tekamül edip başka bir boyuta geçtiği için yeni bilgiler üst boyut varlıklarından seçilmiş kimselere iner. Tamamen aynı senaryo, sadece kullandıkları dil farklı. Bu sufiler ile spiritüalistlerin jargonları dışında hiçbir farkları yoktur. Birinin kafası sarıklıdır, ötekinin fönlü, gerisi aynıdır.

Arabi tüm kitabı boyunca Kur'an ayetlerine mecazi anlamlar yükler, zira gizli manalarla dolu Kur'an ayetlerini sadece onun gibi ulu bir zat anlayabilir. Bu sayede Kur'an'dan bambaşka bir kitap çıkarmış olur. Arabi'nin "ancak keşif ehli arifler anlar" dediği o sırlar ve anlamlar nedir peki?[38]

Var olan kimdir? Varlık nedir? Varlıkta bir belirme vardır.
O beliren var olan Zât'ın kendisidir.
O'nu umumîleştiren, hususileştirmiş oldu.
O'nu hususî gören de umumîleştirmiş oldu.
Tek varlıktan başka varlık yoktur.
Şu halde Nûr ile Zulmet aynıdır.
Söylediğimiz hakikatleri himmet sahibi kullardan başka kimse bilmez.

"Tek varlıktan başka varlık yoktur."

Geldik mi yine bizim meşhur panteizme. Adamlar Kur'an'daki "Allah'tan başka ilah yoktur" sözünü, "Allah'tan başka varlık yoktur"a dönüştürüyorlar ve son

satırda da görebileceğiniz üzere bunun sadece seçkin kişiler tarafından anlaşılabilen ulvi bir gerçek olduğunu iddia ederek üstünlük taslıyorlar. Öyle ki, kendilerine bağlananları seçkin oldukları hissine büründürüyorlar ve bu sayede kendilerine itiraz edenler de müritleri tarafından "sizin bu hakikatları anlama kapasiteniz yok" diyerek savunuluyor. Bir sonraki sayfadan devam ediyoruz[39]:

> Arif kendi nefsinden Hakk'ın nefsini anladı. Çünkü onun nefsi Hakk'ın hüviyetinden başka bir şey değildir. Kâinatta hiçbir varlık yoktur ki Hakk'ın hüviyetinden gayrı olarak vücud bulsun. Belki o şey Hakk'ın aynıdır. Yani bu suretlerde bilen, anlayan ve tasdik eden Hak'tır. Başka suretlerde de bilmeyen, anlamayan ve inkâr eden yine Hak'tır. İşte bu görüş tecelliden ve "Ayn-ı Cemi'" denilen ilâhî birlik mertebesinde Hakk'ı müşahede eden kimsenin nasîbidir. O nasîbe ermiş olan arif ve ayette işaret buyurul-

Burada Arabi yine arifin (gönül gözü açık kimse) kendisinde Allah'ı bulacağını, çünkü arif ile Allah'ın kimliğinin bir olduğunu, hatta aynı varlık olduklarını yumurtluyor. Ne Mevlana'dan, ne günümüz spiritüalistlerinden, ne de Hinduizm'in Upanişad'larından farklı bir şey söylüyor. Aynı terane, daha İslami bir jargonla millete yediriliyor.

Arabi'yle ilgili buraya kadar anlattıklarım genellikle Müslümanların sefaletine yol açan düşünceleriydi. Şimdi hem Müslümanların hem de insanlığın sefaletine yol açan kısmına gelelim. "Allah'tan başka varlık yoktur" öğretisinin yine nelere yol açtığını göreceğiz.

Size bir soru, eğer her şey Allah ise, öyleyse putperestlik denen olay neden yanlış olsun? Yahu adam o putta her şeyde var olan Allah'ı görüyorsa eğer, bunun nesi yanlış olabilir? Panteist/Panenteist bakış açısına ve tasavvufa

göre bu tarz bir putperestlik yanlış değil, tam aksine doğru olandır. Şimdi konuyla ilgili olarak Arabi'nin Fusus'ul Hikem'ine geri dönelim.

Arabi, Musa peygamberin başına gelen ve Kur'an'da da anlatılan bazı olayların bize iç yüzünü (!) anlatır. Arabi'nin kaynağı o kadar sağlamdır ki, Arabi bu bilgileri, direkt Musa peygamberden aldığını söyler. Hemen altını çizdiğim cümleye bakınız[40]:

XXV. FAS
MUSA PEYGAMBERDEKİ
ULVÎ HİKMETİN ASLI[184]

Musa'dan dolayı [Firavun tarafından] öldürülen erkek çocukların katledilmesindeki hikmet, çocuklardan her birinin hayatı, Musa'ya yardım ile avdet etmesi içindir. Çünkü bunlardan her biri Musa'dır diye katlolundu. Halbuki [İlâhî bilgide] cehil yoktur. Şu halde ölen her çocuğun hayatı yani Musa'nın yüzünden ölenlerin hayatı Musa'ya ait olmak gereklidir. Onların hayatı da, yaratılışlarındaki zâhir hayat olup nefse ait arzu ve garazlardan hiçbiriyle gizlenmiş değildir. Belki yaratılışlarındaki hâl üzeredir. Böyle olunca Musa kendisi olduğu zannıyla öldürülenlerin hayatının mecmuu sayılır[185]. Şu halde ruhundaki itidat ile ilgili olan şeyden öldürülen bu çocuklar için hazırlanmış olan her türlü hâl ve vasıflar, Musa'da mevcut idi. Bu, Musa için Allah'ın hususî bir lûtfudur. Ondan önce hiç kimseye nasip olmadı. Çünkü Musa'daki hüküm pek çoktur. Ben Yüce Allah dilerse hatırımda kalan ilâhî emirler derecesinde bu bahis ile ilgili olanları anlatacağım. Bu anlatacağım hikmet, bu babda onunla [Mâna âleminde] konuştuğum şeylerin ilkidir.

YUH!

Musa ile mana aleminde görüşen Arabi, şimdi bize alt insanların (avam) seviyesinde inen Kur'an'da anlatılmayan o ulvi hakikatleri anlatacakmış. Zira Kur'an'da

açıktan söylenmeyen, biraz ima edilen o batıni anlamları Musa ile mana aleminde görüşüp öğrenmiş. Kitabı okurken dayanamayıp kenarına ben yazmıştım o YUH'u. Yani bakmayın bu konuları burada sakin bir üslupla anlattığıma, bu saçmalıkları okurken sinirimden masayı yumrukladığımı bilirim.

Neyse, Kur'an'da Musa hakkında anlatılanlardan biri şudur: Musa 40 geceliğine İsrailoğullarını bırakır ve döndüğünde onları altın bir buzağı heykeline tapınırken bulur. Gerekçe ise bu altın buzağı heykelinin böğürebilmesidir. Bu böğüren altın buzağı heykelini yapan ise İsrailoğulları'ndaki Samiri adında bir elemandır.

Şimdi Arabi'nin Musa peygamberimizden aldığı (!) bilgiler eşliğinde bu ayetleri nasıl yorumladığına bakalım[41]:

ya tapma keyfiyetini kavrayamamasından ileri gelmiştir[8]. Çünkü arif, Hakk'ı her şeyde gören, belki Hakk'ı her şeyin aynı bilen kimsedir. Demek ki Musa, yaşça her ne kadar Harun'dan küçük ise de onu ilim terbiyesiyle yetiştirirdi.

Harun Musa'ya söylediğini söyleyince, Musa Samirî'ye dönerek ona *"Ey Samirî, maksadın nedir?"* [Tâhâ, 95] dedi. Bu sual "Allah'ı hususî surette buzağı suretine sokmakta kavmin mücevherlerinden bu cismi yapmaktan muradın nedir ki onların mallarını almakla gönüllerini bu surette meylettirdin?" demektir. Nasıl ki İsa Aleyhisselâm, İsrail oğullarına *"Ey İsrail oğulları, her insanın kalbi malı tarafındandır. O halde siz mallarınıza semada (Yüce âlemde) farz edin ki kalbleriniz o âleme dönsün"* dedi. Kalbler bizzat ihtiyat icabı olarak mala meylettiğinden dolayı ona "Mal" denildi. Şu halde kalblerin ona düşkün ve muhtaç olması yüzünden mal en büyük gaye ve emel olmuştur... Suretlerin devam ve bekası yok-

Musa, Samiri'ye "Ey Samiri, maksadın nedir?" diye sorar Taha suresi 95. ayette.

Her akıl fikir sahibi insanın anlayacağı üzere Musa'nın Samiri'ye bu soruyu sorması sebebi,

Samiri'nin altın bir buzağı heykelini ilah edinmesi ve insanları putperestliğe teşvik etmesidir. Fakat yukarıda da göreceğiniz üzere Arabi'ye göre Musa'nın "Maksadın ne ey Samiri?" demesinin sebebi şuymuş: "Neden bu heykeli yapmak için milletinin altınlarını topladın? Zaten her şey Allah.". Yahu güzel kardeşim, Musa dediğimiz kişi bir peygamber ve 40 günlüğüne bıraktığı toplumunu geri döndüğünde putperest bir halde buluyor. Peki Arabi, neden böyle yorumlar bu ayeti? Çünkü ona göre her şey zaten Allah olduğu için, gidip de özellikle altından bir put yapıp ona "Allah" demenin manası yoktur. Tüm mesele budur! Arabi'ye göre Musa'nın kızdığı şey de budur. Yani her şey Allah zaten, neden sen gidip insanların altınlarını toplayıp özellikle bir Allah heykeli yapıyorsun?

Devam ediyoruz[42]:

> tur. Musa, buzağı heykelini yakmakta acele davranmasaydı bile o suret yine [zamanla] mahvolup gidecekti. Halbuki Musa'ya gayret galebe etti, onu yaktı, sonra külünü denize savurdu. Samirî'ye, "Yaptığın ilâhına bak!" [Tâhâ, 97] dedi. Musa o suretin ilâhî tecelliden bir cüz olduğunu bildiği için kavmine de bunu öğretmek için tenbih yoluyla onu "İlâh" adıyla andı ve *"biz onu elbette yakarız"* [Tâhâ, 97] dedi. Allah, hayvanı insana musahhar kılmış, insanın hayatı için hayvanların hayatı üzerinde tasarruf kudreti vermiştir. Hususiyle "hayvan şeklinde yapılmış olan" buzağının aslı da hayvan cinsinden değildir. Şu halde teshir hususunda hayvandan daha elverişlidir. Çünkü bu [yapmacık mahlûk] irade

Taha suresi 97. ayette görürüz ki Musa, buzağı putunu yapan Samiri'ye kızar ve "Yaptığın ilahına bak" der. Fakat İbn Arabi yukarıdaki satırlarda bu ayeti şöyle deforme eder, güncel bir Türkçe'yle yazdıklarını sadeleştiriyorum: **"Musa, Samiri'ye kızarken bile altın buzağı heykelini**

kastederek “yaptığın İlah’ına bak” der, yani Musa o heykel için “ilah” ifadesini kullanır, çünkü Musa o heykelin de Allah’ın bir tecellisi (görüntüsü) olduğunu bilir.”

Altını çizmiş olduğum bölümde aynen bunları söyler Arabi.

Peygamberimiz Musa’yı bile putperest yaptı. Musa tabi ki de “İlahın” diyecek o buzağı heykeli için, zira Samiri’nin ve ona inananların dünyasında o heykel bir ilah. Yani Kur’an’da “Allah katında din İslam’dır” ifadesi de geçer, fakat Allah daha sonra Kafirun suresinde bize “Sizin dininiz size, benim dinim bana” demeyi emreder. Peki, biz tek din İslam olmasına rağmen başkalarının inancını “din” diye tanımladığımız için o dini de mi kabul etmiş olduk şimdi? Geçerliliği olmasa da o da bir din, adına Speedy Gonzales diyecek halimiz yok. Aynı şekilde Musa da elbette “ilahın” der o heykele, hatta Allah bile Kur’an’da “Allah’tan başka ilah yoktur” der. Böyle demekle diğerlerinin de birer ilah olduklarını söylemiş olmaz Allah da, Musa da... Fakat siz kendi pagan inancınızı Kur’an’a yerleştirmeye kararlı bir kimseyseniz, “işte bunlar bana inen gizli hakikatler, ariflerden başkası anlayamaz “ şeklinde yalandan bir gizem perdesiyle kıvıra kıvıra bu hale getirirsiniz ayetleri.

Birkaç sayfa sonradan devam ediyoruz[43]

Kemal ehli arif, kendisine tapılan her mabudu Hak için bir tecelli mahalli gören kimsedir. Bütün mabudlara, taş, ağaç, hayvan, insan, yahut yıldız veya meleklere kendi hususî isimleriyle beraber ilâh adını verdiler. Bu çeşitli isimler, eşya için ayırıcı birer isimdir. İlâhlık ise öyle bir mertebedir ki, tapan kimse onda kendi mabudunun mertebesi bulunduğu hayaline kapılır. Halbuki o mertebe bu hususi tecelli mahallinde, bu mabuda sarılmış olan bu hâs kulun gözünde hakikat üzere görünen Hakk'ın zuhûr ve tecellisinin bir mahallidir. Bundan dolayı bazı arifler cehalet sözü olan şu *"Biz, putlara ancak bizi Allah'a yaklaştırsın diye tapıyoruz"* [Zümer, 3] sözünü söylediler. Bununla beraber onlara ilâh adını verdiler, hattâ *"İlâhları tek bir ilâh mı yaptı? Muhakkak ki bu acayip şeydir!"* [Sâd, 5] dediler. Onlar gerçi onu inkâr etmediler, belki bu sözden hayrete düştüler. Çünkü onlar, durmuşlardı. Gerçi Resul geldi, onları taştan yapılmış olduğunu bildikleri ve *"Biz, putlara ancak bizi Allah'a yaklaştırsın diye tapıyoruz"* [Zümer, 3] diyerek inandıkları, kendi aralarında ispat ettikleri, kendi şahadetleriyle bilinen fakat görünmeyen tek bir lâha davet etti. Bundan dolayı Allah, Peygamberine *"De ki onları adlarıyla söyleyin"* [Ra'd, 33] buyurmakla [bu söz] onları puta tapmaktan alıkoymak hususunda bir delil ve hüccet oldu. Şu halde puta tapanlar, o suretleri ancak hakikaten onlara mahsus olduğunu bildikleri isimlerle adlandırdılar. Fakat hakikati olduğu gibi anlayan arifler puta tapanların bu suretlerin ayetlerine değil ancak onlardan sezdikleri tecelli sultanının hükmüyle o suretlerde Allah'a ibadet ettiklerini bilmekle beraber suretlerden ibaret olan bu putları inkâr etmiş görünürler. Çünkü muhakkak onların ilimdeki mertebeleri iman

Buralarda da Arabi, az önce ayetleri deforme ederken anlatmaya çalıştığı şeyleri patır patır söyler. "Kemal ehli arif", Allah'ın her şeyde olduğunu bilen kimseymiş ve bu kimselerin heykele, yıldıza, ağaca, herhangi bir varlığa "Allah" demelerinde bir sakınca yokmuş. Arabi'ye göre eğer "taklit" yoluyla bir puta Allah derseniz ha işte o yanlışmış, fakat o putta Allah'ın var olduğunu bilen ulvi bir insansanız, bunların jargonunda "kemal ehli arif" iseniz, kısacası

panteist/panenteist bir inanca sahipseniz doğru iman buymuş. Ve hatta bir sonraki sayfada göreceğiniz üzere[44]:

ettikleri resûlün hükmüne uyarak vaktin hükmünde bulunmalarını gerekli kılar ve onlara o suretle mü'minler ismi verilir. Bu bakıma göre arifler, "vaktin kulları"dır. Eşyada tecelli eden Hakk'ı bilemeyerek onu inkâra kalkışan mü'min ise Hakk'ın cahilidir. Nebiden resûlden ve onların vârislerinden olan kemal ehli arife gelince; o [putların suretinde beliren] Hakk'ı gizler. Şu hale göre de vaktin resûlüne uyarak onu [bu suretlerde beliren Hakk'a ibadetten] sakınmış olmasından dolayı resûlü ile birlikte *"Ey Resûlüm, de ki siz Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun ki Allah da sizi sevsin"* [Âl-i İmrân, 31] ayeti gereğince Allah sevgisine tamah ederek resûle tâbi olmalarını ve puta tapanların bu hareketten sakınmalarını emreder. Şu halde resûl, kendisine ihtiyaç görülen ve ancak toplu bir halde bilinen fakat görünmeyen gözler tarafından idrak edilmesi mümkün olmayıp belki eşyada beliren lûtfu ve yayılışıyla gözleri kaplıyan bir ilâha davet eder. Nasıl ki gözler, insanın kendi bedenini ve zâhirî suretlerini idare eden bir ruhu mevcut bulunduğu halde, bu ruhu idrak edemez. Şu halde O İlâh latiftir bâtın ve zâhirleri habîrdir.

Habîrlik de zevk ile olur zevk ise tecellidir. Tecelli de suretlerdendir, bu hale göre suretlerin varlığı zârurîdir. Onları gören kimsenin de aşk ve muhabbetle onlara ibadet etmesi gereklidir. Eğer bu nükteyi anladınsa hakikat böyledir. Yolun sonu Allah'a varır.

İbn-i Arabi'ye göre eğer Allah'ın her şeyde var olduğunu bilmeyen biriyseniz siz Allah'ın cahiliymişsiniz.

Valla sırf İhlas suresi bile Allah'ın eşi, benzeri ve dengi olmadığını söyleyerek, zaten yaratıcı ve yaratılan ayrımını keskin çizgilerle yapar. Sizin Plotinus'un Sudur'undan arak "Her şey Allah" inancınızdan eser yoktur Kur'an'da güzel kardeşim.

Şimdi pası Arabi'den alıp günümüzdeki bir Mevlanasever teyzeye çeviriyoruz kameralarımızı. Aşağıdaki

kare, TRT 1'de 26.10.2011 tarihinde yayınlanan ve sunuculuğunu Gülben Ergen'in yaptığı bir programa aittir.

Konuk olarak katılan Cemalnur Sargut isimli bu ablamız bir tasavvufçu/ruhçudur, çıktığı her programda "Mevlana hazretleri, aşk, sevgi, Allah, Mevlana, aşk, hazret, hatta bir daha hazret" kelimelerini shuffle'a alarak sevgi pıtırcıklığı yapar. Bu teletabi ablamız TRT 1'de çıkmış olduğu bu programda bir Hindu mabedini ziyaret edişini ve orada fil kafalı Tanrı'ya tapınan insanların yaptıklarını anlatır. Mevlana'sının izinden giden Cemalnur Sargut ablamız aynen şunları söyler ilgili programda, lütfen okuyun: "Ben böyle bir saygı, böyle bir hürmet görmedim. Sanki oradaki heykeli yıkamıyorlar da, karşılarında Allah var, Allah'ı yıkıyorlar. Şimdi bu insanların taşa tapmaları mümkün mü? Hayır. **Aslında onlar o taştaki hakikate, yani her yerden tecelli eden Allah'a tapıyorlar**"

Dediklerinin Arabi'den herhangi bir farkı var mı?

Bu lafları duyan programın sunucusu Gülben Ergen de sanki hayatın sırrıyla karşılaşmış gibi koca koca gözler ve "vaaaooovv!" nidaları eşliğinde ufak çaplı bir aydınlanma yaşar.

Ve elbette Cemalnur ablamız bunları doğruymuş gibi pazarlayarak anlatır. Kendisi bir de konuşmanın başında güvenilirliğini arttırmak için Mevlana'dan bir alıntı yapar (aman ne güzel bir referans). "Mevlana'nın da dediği gibi tüm dinlerin özünde Ya Rab sesi vardır" diyerek, panteizmi İslam diye kakalar. Kur'an'da yasak edilen, adına şirk denilen şey de tam olarak bu Cemalnur'un anlattığı şeydir işte. Yoksa hiçbir insan evladı bir taş parçasına Allah diyecek kadar gerizekalı değildir, orada hemfikiriz. Her putperest o taşın, heykelin veya x'in sembolize ettiği güce, yani Allah'a tapınır. Allah ise Kur'an'da bunu tamamen yasaklar ve biz kullarını uyarır, Allah'la doğrudan irtibat kurun, aracılar edinmeyin der. Rabbimiz Kur'an'da insanları bu konu hakkında defalarca uyarır. Zira hiçbir varlıkta Allah'ın tecellisi, Allah'ın bir parçası, zerresi falan yoktur. Allah yaratandır, geri kalanlar ise yaratılmıştır.

Şimdi, Cemalnur Sargut'un söyledikleri Kur'an'a uygun mudur? Tabi ki hayır. Hatta Kur'an, Cemalnur'un söylediklerinin tam zıttını söyler.

Peki, Cemalnur Sargut'un söyledikleri tasavvufa uygun mudur? Evet, kendisi tamamen tasavvuf inancına uygun şeyler söyler, bunlar sadece kendisinin düşünceleri falan değildir.

Cemalnur Sargut'un söylediği bu "aslında onlar taşa tapmeeyo, o taşta Allah'ın tecellisini görüp ona tapıyorlar." sözleri Mevlana'nın ve Arabi'nin söylediklerinin tamamen aynısıdır.

Arabi'nin Musa ile ilgili anlattıklarıyla, Cemalnur'un bu anlattıklarını kıyaslayın, arada zerre kadar fark yoktur. Ve bu Arabi'ler, Mevlana'lar, Hallac'lar, 1000 küsür

yıldır panteizmi İslam diye kakalamaktadır. Piyasada İslam diye dolaşan bu tasavvuf dininin; Hinduizm'in bazı kolları ile, Budizm ile, New Age ve Spiritüalizm ile neredeyse hiçbir farkı yoktur. Farkları sadece teferruatlardadır, fakat temel felsefeleri olan "tümtanrıcılık", yani "panteizm" aynıdır. Diğer ortak paydalarını ise kitabın devamında anlatacağım inşallah ki bir kısmını laf arasında anlattım zaten.

Şimdi tekrar Arabi'ye döneceğiz, ağır dilinden dolayı Arabi'yle ilgili yazdıklarım size biraz sıkıcı gelmiş olabilir ama sabredin ve okuyun ki sevdiğiniz ya da sevmediğiniz şeyin aslının ne olduğunu bilin.

Hatırlarsanız Arabi en son Musa peygamberimizle mana aleminde görüşüp bazı bilgiler almıştı, herhalde Arabi'nin bedava dakikası vardı, yoksa buradan öteki tarafa çok yazar. Neyse, Arabi yine Musa'nın başından geçen bazı olayların iç yüzünü, aldığı bu bilgiler sayesinde kitabında anlatır. Hallac-ı Mansur'un Firavun'u övmesi gibi, Arabi de Firavun övücülüğü yapar. Tabi bu kimseler çok ulu zatlar oldukları için bizim beynimiz onların ne demek istediklerini algılayamaz, nöronlarımız yetmez. Onlar muhakkak "öyle demek istemiyor"dur ve muhakkak biz yanlış anlıyoruzdur, ama yine de o düşük zekamız ve avam halimiz ile şöyle bir bakalım yüce Arabi'nin neler anlattığına[45]:

cevap verdi. Eğer Firavun'un sualinden başka bir maksadı olduğunu anlasaydı, sualinde onu hatâlı bulurdu. Musa, Firavun'un sorduğu şeyi âlemin aynı gösterince Firavun da ona bu lisan ile hitap etti. Halbuki kavmin buna şuurları yoktu. Sonra Firavun, Musa'ya *"Benden başka ilâh tanırsan elbette seni mescunlardan kılarım"* [Şuarâ, 29] dedi. Burada "Sicn" [hapis] kelimesindeki "Sin" zait harflerdendir.

Kur'an'a göre Musa, Firavun'un karşısına çıkar ve Firavun'u İslam'a, yani Allah'ın bir olduğuna inanmaya davet eder. Bu tebliğ esnasında da doğal olarak Musa ile Firavun arasında birtakım konuşmalar gerçekleşir. Fakat Arabi'ye göre Musa ve Firavun çok bilgin kişiler oldukları için ve etraflarında da onları seyreden düşük seviyeli, avam halk olduğu için, Musa ve Firavun bilerek halk dilinde konuşmuşlardır. Yani Musa ile Firavun çok başka hakikatler konuşmak istiyorlar aslında ama sığır halk da anlasın diye maalesef bazı şeyleri tam olarak söylemiyorlar, sadece ima ediyorlar. Peki Kur'an da bu avamın dilinde olduğuna göre, bize Musa ile Firavun'un açık seçik konuşamadığı esas hakikatleri kim açıklayacak? Tabi ki Arabi hazretleri.

Arabi'ye göre Firavun da Allah'tan bir parçadır, bunu Fusus'ul Hikem'in birçok bölümünde söyler[46].

ile senden ayrıyım".
Musa, Firavun'un sözünden bunu anlayınca ona "Sen bu işe
kadir değilsin" demekle kendi hakkını vermiş oldu. Halbuki bu-
rada rütbe Firavun için Musa üzerine kudret ile ve bu kudretin
eserini göstermekle sabittir. Çünkü Hak, zâhiri surette Firavun'un
rütbesindedir. Bundan dolayı Firavun'da, bu mecliste Musa'nın
zuhur ettiği rütbe üzerinde tahakküm kudreti vardır. Musa, Fira-
vun'un kendi üzerine tecavüzünü meneden mucizesini işaretle
"Eğer sana açık bir delil getirecek olursam" [Şuarâ, 30] deyince; Fira-
vun da buna *"Eğer gerçek, nebilerden isen o delili göster"* [Şuarâ, 31]
cevabını vermekten başka bir şey demeye takat getiremedi. Bu
suretle kendi kavminden zayıf fikirli kimseler karşısında insafsız
davranmak istemedi. Çünkü aksi halde kavmi kendisinden şüp-
helenirdi. O kavim ki Firavun'un kendilerine ihanet ettiği taifedir.
Ona itaat ettiler; *"muhakkak ki fâsıklardan idiler"*. [Enbiyâ, 74] yan

Yani "her şey Allah'tır" öğretisine göre bu kaçınılmazdır zaten. Zira her şey Allah'sa eğer; adam öldüren, tecavüz eden, diktatör Firavun da elbette Allah'tır.

Kur'an'ın Şuara suresinin 29. ayetinde ilahlık taslayan Firavun, Musa'ya şöyle der: "Benden başka ilah edinirsen, yemin olsun seni zındanlıklar arasına atarım."

Arabi ise mana katından aldığı bilgilerle "ya firavun orda şöyle demek istedi" diyerek Kur'an'ı yeniden yazar, bakınız[47]:

zait harflerdendir.

Bunun asıl mânası "Elbette seni örterim"194. Çünkü sen verdiğin cevapla benim sana böyle bir söz söylediğimi açıkladın. Eğer sen işaret lisanıyla, "Ey Firavun, bana verdiğin korku dolayısıyla muhakkak cahil olduğunu gösterdin, halbuki varlık birdir. Sen bunu nasıl ayırdın?" dersen. Firavun da sana der ki: "O varlığın mertebeleri ayrıdır. Yoksa varlık parçalanmadı ve kendi zâtında dağılıp ayrılmadı. Ya Musa! Benim şimdiki mertebem bilfiil sende tahakküm etmektir. Varlık itibarıyla ben, senim, fakat rütbe ile senden ayrıyım".

Bu paragrafta Arabi "bunun asıl manası şudur" diye başlar söze ve sonra alenen Kur'an'ı yeniden yazar, Firavun ve Musa'ya kafasından konuşmalar uydurur. Kendisine göre Musa, Firavun'a "Varlık birdir" der ve Musa'nın Firavunu davet ettiği din "varlığın birliği" (vahdeti vücud) dinidir. Düşük seviyeli insanlar için indirilmiş olan Kur'an'da söylendiği gibi "Allah birdir" demek istemez yani Musa. Musa'nın asıl demek istediği şudur: "Allah birdir ve her şey Allah'tır, dolayısıyla her şey birdir."

251

kak Firavun'un ölümünü yakın olarak beklemediğini gösterir. Çünkü o Musa Aleyhisselâm'ın asâsıyla denize vurmasından meydana çıkan kuru yol üzerinde mü'minlerin yürüdüklerini gördü. Firavun iman ettiği sırada can çekişen bir insan gibi helâk olacağını bilmedi. Bundan dolayı onu can çekişen kimseler arasında saymak uygun olamaz. Şu halde Firavun, ölümü değil kurtuluşu beklediği ve buna inandığı halde İsrailoğullarının iman ettiği Allah'a inanmış oldu. Onun inandığı şey gerçekleşti. Fakat beklediği şeyin aksine çıktı. Bu sebeple Allah ona kendi nefsi hakkında ahiret azabından kurtulmayı ihsan etti ve bedenini kurtardı. Nasıl ki Allah *"Senin arkanda bulunan kavme bir ayet ve alâmet*

Ardından Arabi'ye göre Allah'ın bir parçası olan Firavun cehennemden kurtulur[48], zira Allah nasıl kendini cehenneme atsın ki (Spiritüalist Ramtha ile tamamen aynı felsefe)! Binbir türlü laf kıvırmalarla Firavun cennetlik ilan ediliyor, sonra da başımıza kural koyucu İslam alimi ve çok büyük Allah dostu kesiliyor. Arabi'nin şizofrenik hayal dünyasına göre Musa ve Firavun kendi aralarında "varlığın birliği" hususunda anlaşıyor, onları izleyen halk bunu anlamasa da, Firavun da varlığın birliğine inandığı için cehennem azabından kurtuluyor.

Oysa Kur'an'da Firavun için şu denir: "Sabah-akşam, ateşe arz olunurlar. Kıyamet koptuğu gün de şöyle denir: "Firavun ailesini azabın en şiddetlisine sokun!"" (Mümin Sûresi, 46)

Tabi Arabi, binbir türlü laf kıvırmalarla ve bu ayetlerde söylenenlere mecazi anlamlar yükleyerek bu ayetleri geçersiz kılar. Zira kendisi bu ayetlerin esas söylemek istediklerini (!) bize mana katından aldığı bilgilerle aktarır. Yani Arabi'nin Fusus'ul Hikem'i > Kur'an.

Bir de olayın "keramet" boyutu vardır ki esasen bunu ilerleyen bölümlerde daha sık inceleyeceğiz, fakat burada

da değinme gereği görüyorum. Tasavvuf inancına göre şeyhlerin, velilerin, gavsların ve bunlar gibi bilimum yüce zatın kerametleri vardır. Yani peygamberlerin gösterdikleri mucizeyi laciverte boyayıp, adına "keramet" demişlerdir. Şeyh-i Ekber, yani en büyük şeyh olan Arabi'nin kerametlerinden birisi de Mirac'a çıkmasıdır!

Kitabu'l-İsra ilâ Makâmi'l-Esrâ adlı kitabında Arabi, Mirac'a çıkışını ve göğe yükselerek kainatı seyredişini anlatır. Dünya, kendisinin tabiriyle "sabit" ve "sakin" bir şekilde yerinde durmaktadır. Diğer gezegenler, yıldızlar ve Güneş ise, sabit olan Dünya'nın etrafında dönmektedir.

Eğer bu adamlar yüce Allah dostu ise, keşif ve ilham yoluyla bilgi alıyorlarsa, kerametler gösterebiliyorsa, bu nasıl iş? Eğer gerçek bilgi sadece keşif ve ilham yoluyla velilere geliyorsa, bu nasıl gerçek bilgi? Bunlar nasıl Allah dostu?

"Allah yalnız başına anıldığında, ahirete inanmayanların kalpleri nefretle ürperir; O'nun dışındakiler anıldığında ise hemen müjdelenmiş gibi sevinirler." (Zümer Sûresi, 45)

"Karşılarında okunup duran bir kitabı sana indirmiş olmamız onlara yetmiyor mu? …" (Ankebut Sûresi, 51)

Uyan Müslüman, uyan. Allah'ın kitabına uy, Allah ile aldatanlara değil.

TEKAMÜL VE ÇİLECİLİK (ASKETİZM)

İnsanlara bazı meseleleri soyut kavramlar üzerinden anlattığında bunun önemini yeterince idrak edemiyorlar. Ancak o söylenen olay somut bir şekilde başına geldiğinde veya soyut kavramlarla anlatmaya çalıştığınız o olayın sonuçlarını bir şekilde gözleriyle gördüğünde işin önemini fark edip tepki gösterebiliyorlar. Bu sebeple, bu adamların İblis'i ve Firavun'u övmeleri ne demektir, işin ciddiyeti nedir, bunları size daha net bir şekilde anlatmam lazım.

Arabi'nin Firavun'u övmesi veya Hallac-ı Mansur'un İblis'i övmesi, öyle başına boynuzlu taç takıp, eline de üç dişli mızrak oyuncağı alarak şeytan kılığında partiye katılan Selin'in yaptığı gibi laylaylom bir mevzu değildir. Selin'in yaptığına güler geçersin, fakat gelgelelim bu adamların İblis'i ve Firavun'u övmeleri tam bir felakettir, iş ciddidir.

İblis ve Firavun, kötülükte en ileri giden yaratıklardandır. Şimdiye kadar Firavun'un akıbetiyle ilgili Kur'an ayetlerini okudunuz, Allah cehennem azabının en şiddetlisine layık görüyor Firavun'u, zira yaptığı kötülükler maksimum düzeyde. Buradan şunu rahatlıkla anlayabiliriz: İblis'i ve Firavun'u övmek, kötülükleri övmektir. Zira İblis de Firavun da, Kur'an'da yaptıkları kötülüklerle anılan ve lanetlenen yaratıklardır. İblis ve Firavun bir yerde

"kötülük" demektir. Bu adamların İblis'i ve Firavun'u yüceltmelerinin tek sebebi kötülükleri yüceltmek istemeleridir. Zira ruhçuluk ve tasavvuf inancına göre "kötülük" dediğimiz şey yoktur, çünkü her şey Allah'tır ve Allah zaten apriori olarak iyidir. Her şey Allah'ın bir parçasıysa bu durumda nasıl kötülük var olabilir? İşte İblis'in ve Firavun'un yaptığı ve bizim de adına "kötülük" dediğimiz bu şeyler, ruhçuluk/tasavvuf inancına göre insanların ruhani evrimine katkı sağlayan, Allah ile bir olma sürecini hızlandıran "olumlu" şeylerdir. Yani düşük seviyeli insanların (avam) adına "kötülük" dediği olaylar, aslında harika olaylardır, zira sizin daha fazla acı çekerek daha fazla yücelmenizi, pişmenizi ve Tanrı ile bir olma yolunda hızlanmanızı sağlarlar. Sufilerin dergâhta çile çekmeleri de işte bu sebepledir: Tekamül etmek için! Asketizm (çilecilik) öğretisine hoş geldiniz.

Ramtha adlı ruhçu kitapta bu işin felsefesi gayet açık seçik anlatılır, şimdi bu sefer ekleyeceğim bölümleri okumanızı istiyorum, Ramtha'nın şu altını çizdiğim kısımda söylediklerini okuyun[49]:

RAMTHA

biliyor, sevgili varlık. Ve dünyanızdaki bilginin çoğu, korku, yaşam mücadelesi ve anlayış kutuplaşması üzerine kurulmuş. Yargılama ve insanların ayrılığı üzerine kurulmuş. İnsanın yücelikten yoksun, "düşmüş" bir yaratık olduğu anlayışı üzerine kurulmuş. Ama insan Tanrı'dır, sevgili varlık. Bu yüzden, insanı yargılamak, Tanrı'yı yargılamaktır. İnsanı sınırlamak, Tanrı'yı sınırlamaktır. İnsanı yüceliğinden ayırmak, Tanrı'dan yüceliğini almaktır.

Eğer bir öğreti düşünce sürecinizi sınırlıyorsa, o Tanrı'nın da düşünce sürecini sınırlar. Ne söylendiğini ve nasıl söylendiğini dinle. Eğer o öğreti sınırlıyor,

Her şey gibi insan da Tanrı'nın bir parçasıdır ve dolayısıyla insan; Tanrı'dır. O halde insanın yaptığı hiçbir şey yargılanamaz. Zira insanın yaptığı her şey Tanrı'nın yaptıklarıdır. E Tanrı da kötülük yapmayacağına göre, insan da kötülük yapmaz. He ama gidip tecavüz mü eder, adam mı öldürür, çocuk mu keser, hırsızlık mı yapar, heh işte tüm bunlar insan denilen varlığın yararınadır. Size tecavüz eden bir insan, aslında sizin daha fazla çile çekip daha hızlı bir şekilde Tanrı ile bir olmanız için size "yardım" ediyordur. O sebeple Tanrı gibi insan da yargılanamaz, sınırlandırılamaz. İnsanın yaptığı işlere "suç", "günah", "kötülük" gibi sınırlayıcı isimler takılamaz, zira insanın yaptığı her şey Tanrısaldır. Hatta bu spiritüalistlerin celse törenlerinde iletişim kurdukları sözüm ona üst boyut varlıkları, insanlara zaman zaman "yaramaz varlıklar" diye hitap ederler, yaramazlıktan kastı da insanın işlediği suçlardır.

Anlatabildim mi ne demekmiş İblis'i ve Firavun'u övmek, kötülükleri övmek?

Ramtha'dan devam edelim, şu ufacık kısmı da kendin okuyacaksın ki gözlerinle görüp aklın ile idrak edeceksin bu pisliğin ne olduğunu[50]:

otomatik yaşantınızın dışına çıkarsınız.

Aklınıza gelen düşünceleri asla yargılamayın. Bir şeyi olumlu olarak da düşünmeyin. Olumsuzu kabul etmeseydiniz, olumluyu nasıl bilecektiniz ki? "Bu iyi" dediğinizde, bazı şeylerin de "kötü" olduğunu düşünüyorsunuz demektir. Kendinizi severken, "güzelim" ya da "hoşum" demeyin; "Tanrıyım" deyin. İşte hayatın erdemi ve saflığı bu katıksızlıkta yatmaktadır.

Bir şeye "iyi" demek, onun karşısında bir de "kötü"-yü yaratacağından, hiçbir şey ne iyidir ne de kötü. Her

şey Tanrı'dır, her şey sadece "var olan"dır. Her şey birdir işte yahu. Siz ne diye tecavüz edip adam öldürenlere veya yalan söyleyip insanları dolandıranlara tepki gösteriyorsunuz? Siz basit varlıklar mısınız? O tecavüz edenler, çalanlar, öldürenler var ya, Tanrı'nın bir parçasıdır ve sizleri zor olaylarla karşı karşıya bırakarak Tanrı'ya dönüşme ve bedenli insan halinizden kurtulma sürecinizi hızlandırırlar. İşte tasavvufun ve ruhçuluğun "sevgi, aşk, barış" maskeli öğretisi budur. Tabi ki "aşk"ı ve "sevgi"yi bu kadar sık kullanacaklar, çünkü onlara göre her şey sevgidir, her şey, aklına ne geliyorsa... Zira her şey Tanrı'dır. Arabi'nin deyimiyle "Tek varlıktan başka varlık yoktur".

Adına kötülük dediğimiz (ki gerçekten de kötülük olan) bu olaylar ve çileler, tasavvufta çok kutsaldır. Zira ruhçulukla tamamen aynı mantığa sahip olan tasavvufta da çok çile çekmek; çok pişmek demektir. Çok fazla kötülüğe (aslında yardıma) maruz kalmak; Tanrı ile bir olma yolunda ilerlemektir. Şimdi Mevlana'nın Mesnevi'sinden bir hikâyeye geçiyoruz, hikaye uzun olduğu için sadece bir kısmını ekleyeceğim buraya, içeriğini ben anlatacağım[51]:

Aşağılık nefis eğer senden yüce bir kazanç dilese bile bu dilekte hile ve düzen vardır.

İblis'in Muaviye'yi "Kalk, namaz vakti geldi" diye uyandırması

Rivayet ederler: O Muaviye, köşkünde bir bucakta uyumuştu.

2605. Köşkün kapısı içerden kilitliydi, çünki Muaviye, halkın gelip gitmesinden yorulmuştu.

Ansızın birisi onu uyandırdı. Muaviye gözünü açınca adam gözden sır oldu.

Kendi kendisine "Köşke kimse giremez. Bu küstahlıkta, bu cürette bulunan kim acaba?" dedi.

Etrafı dolaştı, gizlenen adamdan bir nişan bulmak için her tarafı araştırdı.

Şimdi bu çok nurlu, çok mübarek Mesnevi bölümünde anlatılan şudur: İblis bir gün gider Muaviye'yi namaza kalkması için uyandırır ve İblis ile Muaviye'nin arasında birtakım konuşmalar gerçekleşir.

Şimdi işin felsefi bölümüne devam etmeden evvel ufak bir bilgilendirme yapayım. Muaviye denilen adamın herhangi bir ruhani özelliği mi vardır ki İblis'le konuşur? Hayır, Muaviye siyasetçinin biridir. Mevlana'nın böyle Muaviye gibi belirli kitleler tarafından sevilen kişileri hikâyelerinde kullanmasının tek sebebi prim yapmaktır elbette. Aynı şekilde prim yapmak için ve İslam'la alakası olmayan fikirlerini Müslümanlara pazarlayabilmek için kendisi peygamberleri de aşırı şekilde över. Bu Mevlana denilen abi, tıpkı La Fontaine'in horoz ile tilkiyi konuşturması gibi, kafasından bir senaryo yazarak İblis ile Muaviye'yi konuşturur. Tabi bu bilgiler Mevlana'ya vahiy ile geldiği için, ben "kendi kafasından uydurdu" diyerek bu

Allah dostuna büyük bir iftira atmış oluyorum tasavvufçulara göre.

Şimdi Mesnevi'deki bu hikayeye göre İblis gider Muaviye'yi "hadi kalk, namaz vakti geldi" diye uyandırır. Bunun üzerine Muaviye'nin kafası karışır, "yahu sen İblis'sin, neden beni namaza kaldırıp bana iyilik yapıyorsun" diye düşünür. Fakat hikayenin sonunda göreceğimiz üzere İblis şunları der[52]:

İblis'in, Muaviye'ye hilesini söylemesi hikâyesinin sonu

2780. **Bunun üzerine Azazil dedi ki: "Ey emîr, artık hilemi açığa vurayım:**

Eğer namazın fevt olsaydı gönlüne dert düşecek, ah ve figana başlıyacaktın.

O teessüf, o figan, o niyaz, yüzlerce zikirden, namazdan üstün olacaktır.

Böyle bir ah, hicapları yakmasın diye korktum da seni, onun için uyandırdım.

İstedim ki öyle bir ah etmiyesin, bu suretle de o yola sahip olmıyasın.

Yani size kolaylık olsun diye en önemli cümleyi çerçeve içine alayım dedim ama aslında hepsi önemli ve hepsi rezalet. İblis'in Muaviye'yi namaza kaldırma sebebi şudur: Eğer Muaviye uykuya dalıp namazı kaçırsaydı, uyandığında namazı kaçırdığı için çok üzülüp, çok çile çekecekti. İşte Muaviye'nin çekeceği o çile var ya, namazdan bile üstün bir ibadettir. Muaviye'nin duyacağı o acı var ya, Allah ile bir olma yolunda en önemli iştir. İblis, Muaviye'yi namaza kaldırarak ve onun acı çekmesini önleyerek Muaviye'ye kötülük yapmış olur. Görüyor musun mantığı?

Ben hasetçiyim, işte böyle bir hasette bulundum. Düşmanım; işim, gücüm, hile ve kinden ibarettir."

Muaviye, bunun üzerine "İşte şimdi doğru söyledin. Senden bu beklenir, lâyığın budur.

Sen örümceksin, ancak sinek tutabilirsin. Halbuki ben sinek değilim, zahmet etme a köpek!

Ben ak doğanım, beni padişah avlar. Örümcek, etrafımızda nasıl olur da ağ örebilir?

Kudretin varken yürü, sinek avla. Sinekleri bir ayran tası civarına çağır!

Onları bala çağırsan bile bu çağırış, şüphe yok yalandır, çağırdığın şey de yine ayran!

Sen beni uyandırdın ama o uyandırış, uykunun ta kendisiydii. Bana gemi gösterdin ama gösterdiğin gemi, girdaptan ibaretti.

Sen beni, daha iyi bir hayırdan mahrum etmek için hayra sevkettin" dedi.

Yani normalde insanların çile çekmelerini sağlayıp onlara yardım eden İblis, bu sefer öyle kıskançlaşır ki, Muaviye'nin çile çekip ermesini önlemek için ona iyilik yapar, onu namaza kaldırır! Çünkü eğer Muaviye namazı kaçırsaydı üzüntüsünden dolayı çok çile çekecekti ve çile gibi namazdan üstün bir ibadeti yerine getirdiği için daha kamil bir insan olacaktı! Yani Muaviye'nin çile çekmesi, onun için namazdan bile faydalı bir iştir. Ne yolunda faydalı bir iştir? "Allah olma" yolunda elbette, bakın Allah yolunda demiyorum, arada uçurum gibi bir fark var.

Mesnevi'deki bu saçma hikaye özetle budur. Öncelikle şunu söyleyeyim ki namaz, savaşta bile kılınması farz olan önemli bir ibadettir. Nisa suresi 101 ve 102.

ayetlerde Allah, savaşta kılınacak namazı anlatır ve 101. ayette "…bu durumda namazın süresini kısaltmanızda bir sakınca yoktur…" der. Yani savaşta bile "namaz kılmasan da olur" gibi bir şey demiyor Allah, kısa da olsa yine de namazı kılmanı emrediyor. Bu ayetler, şahsen benim namazın önemini anlayıp kafama bazı şeyleri dank ettiren ve beni namaza başlattıran ayetler olmuştu. Yani namaz kılmayıp çile çekmek, namazdan daha önemli bir ibadet şekli değildir, bu bir.

İkincisi, çile çekmek bir ibadet bile değildir. Çile ve acı çekmek, insana daima olumlu katkılar sağlayan şeyler değildir. Bu tamamen "Allah ile bir olma" öğretisine dayanan panteist/panenteist inancın bir uydurmasıdır. Kur'an'a göre çekilen acılara sabretmek gerekir, fakat acı çekmenin insana bir katkısı olup olmayacağı sizin o olaydan çıkaracağınız derse ve sabrınıza bağlıdır.

Eğer acı çekmek, Allah ile bir olma yolunda çok faydalı bir iş olsaydı, Kur'an'da şu şekilde bir dua ayeti olur muydu:

"... Ey Rabbimiz! Bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme." (Bakara Sûresi, 286)

Kur'an'da Allah, bir Müslümanın bu şekilde dua etmesini istiyor, zira akıl sağlığı yerinde bir insan acıyı istemez, acı onun için kötü bir şeydir. Oysa, eğer çekilen acılar ve çileler bizim Allah ile bir olmamızı sağlayan ulvi yardımlar olsaydı, bu şekilde acıdan kaçınma isteği barındıran dualar Kur'an'da yer almazdı. Zira Allah, kulunun acıdan kaçınmasını istiyor.

Böylece tasavvuftaki bu çilecilik anlayışı da, binlerce yıllık pagan hurafelerinin arasına tescilli bir şekilde girmiş oluyor.

Şimdi, bu adamlar "acı" ve "çile"ye böyle anlamlar yüklüyor diye, elbette acının insana hiçbir şey katmadığını iddia etmiyorum. Fakat acı çekmenin insana olumlu katkı yapması; kesinlikle garanti değildir. Üzerinden ders çıkarılmamış her acı boşadır.

Benim kanaatimce acı, iyileri daha iyi, kötüleriyse daha kötü yapan bir katalizördür. Yani acı çekmek, Allah ile bir olma yolunda değil, hak edenin hak ettiğine kavuşması yolunda bir hızlandırıcıdır. Şimdi size durumu somut ve yaşanmış bir örnek üzerinden anlatayım.

Viktor Frankl, 2. Dünya Savaşı döneminde nazi kamplarında yıllarca işkence görmüş bir Yahudidir ve aynı zamanda psikiyatristtir. İnsanın Anlam Arayışı adındaki otobiyografik kitabında, Nazi kampında yaşadıklarından yola çıkarak geliştirdiği psikoterapi yöntemini anlatır. Victor Frankl herhalde bir insanın bu dünyada yaşayabileceği en büyük acıları ve eziyetleri çekmiştir. Karısı ve çocukları öldürülür, arkadaşları gözü önünde öldürülür, tecavüze uğrar, kendisi türlü işkencelere uğrar, bir deri bir kemik kalmasına rağmen yıllarca ağır amele işleri yapar vs. Bak vesaire deyip geçiyorum, yazması kolay, fakat şu arasına virgül koyarak söylediğim şeylerden bir tanesinin bile insanın başına gelmesinin nasıl büyük bir ıstırap olduğunu unutma. Viktor Frankl'ın o kampta yaşadığı hayat "doğal seleksiyon"un Naziler tarafından insan eliyle hızlandırılarak uygulanmış halidir ki buna öjenizm de denilir. Yani sadece en güçlüleri ve sabırlıları, bir başka deyişle "en uygunları" hayatta bırakmaya yönelik bir sistemin içinde yaşar Victor Frankl. Gelgelelim kendisi bir şekilde savaşın sonuna kadar hayatta kalmayı başarır. Savaşın bittiği ve Nazilerin kaybettiği, kamptaki Yahudilere duyurulur, artık tüm çileleri bitmiştir. Kamptan

çıkarlar, kurtulmuşlardır ve karşılarına çıkacak ilk şehre kadar yürümeleri gerekir. Bizim Frankl, kamptaki bir Yahudi arkadaşıyla beraber yürür. Bir tarlanın içinden geçmek zorundadırlar. Frankl tarladaki ekinleri çiğnememek için titizlik gösterir ama diğer arkadaşı hatır hutur basar tarladaki ekinlere. Frankl arkadaşını başkalarının malına zarar vermemesi yönünde uyarır, arkadaşı ise yıllardır maruz kaldığı çile ve ıstıraptan sonra, sanki başkalarına zarar vermeyi kendisine bir hakmış gibi görür.

Frankl buradan yola çıkarak, bir insanın acılar çekmiş olmasının, ona ekstradan herhangi bir hak veya üstünlük vermeyeceğini söyler. Ve kitabında, bu durumun insanlar için büyük sorunlara yol açabileceğini söyler. Yani adam daha İsrail Devleti henüz kurulmamışken şu psikolojinin teşhisini koyuyor:

Burada bir grup İsrail vatandaşı, bombalanan Gazze şehrini seyreder. Seyrederken alkışlarlar, sevinirler. Alkışlayıp sevindikleri şey ise, “kendilerinden başka” insanların tepelerine bombalar yağdırılmasıdır.

Bu psikolojinin altında elbette geçmişte çekilen acılar ve çileler vardır. Fakat bu yaşanmış çileler onlara böyle bir hak ve üstünlük verir mi, elbette vermez.

Şimdi de Frankl’ı ve tarladaki ekinleri çiğneyen arkadaşını karşılaştıralım. Her ikisi de çok büyük çileler çekiyorlar. Acıları bittiğinde ise birisi tarladaki ekinlere basmıyor, yaşadıkları üzerine düşünüyor, çektiği acıların vesilesiyle logoterapi yöntemini geliştirerek insanlara faydalı olmak için uğraşıyor, mesleğini icra etmeyi sürdürüyor. Diğeri ise kendini her türlü ihtiyacın üstünde görerek tarladaki ekinlere basıyor ve böyle bir hakka sahip olduğunu iddia ediyor, bu üstün görme ihtiyacının tek sebebi ise yaşamış olduğu acılar.

Yaşanan acılar aynı, fakat bu acılar bir insanı daha iyi birisi yaparken, bir başka insanı daha da kötü birisi haline getiriyor. Elbette sırf tarladaki üç beş tane patlıcana bastı diye kötü biri demiyorum bu adama, fakat böyle bir psikolojiye bürünmüş bir insanın kötü birine dönüşmesi kaçınılmazdır. Tarladaki sebzelere basması, sadece çektiği acılar sonunda ulaştığı kafa yapısının bir sembolü, bir göstergesi, bir özeti. İşte yukarıdaki fotoğrafın özetidir o tarladaki sebzeleri çiğnemek. Frankl için de aynısı geçerli, onun da tarladaki o sebzelere basmamasıyla, kamptan kurtulduktan sonra insanlık adına yaptıkları paralel, zira daha o tarlada gösterdiği hassasiyet bile, onun da çektiği acılardan çıkardığı dersler sonucunda ulaştığı kafa yapısının bir özetidir.

Yani acı, iyi bir insanın daha iyi olmasına vesile olabilirken, kötü birisinin daha kötü olmasına yol açabilir. Acı dediğimiz şey, içinizdekini daha kolay ve daha hızlı ortaya dökmenizi sağlayan bir katalizördür.

İnsanlar çektikleri acılara büyük anlamlar yüklemek isterler, çünkü canları yanar, bu yüzden o acı mutlaka çok önemli olmak zorundadır. Fakat üzerinden ders çıkarılmamış acı, boşa yaşanmıştır. Ne kadar canın yanarsa yansın, ne kadar çile çekersen çek, eğer sen eşşeksen (vurguluyorum, iki ş ile) acı çekmiş olman sana hiçbir halt katmaz

Hiçbir insan kolay kolay "ben daha üstünüm" demez, belki sinirlendiğinde ya da belki alkollüyken ağzından kaçırıverir bunu. Ama ağzıyla demese bile kendisini sırf yaşadığı acılar yüzünden daha üstün gördüğü her lafından, her davranışından, her yaptığı işten belli olur. Hani bazı kadınlar "ben para için şunu şunu yapacak bir insan mıyım?" derler de, sonra aynen para için o ima ettikleri "şunu şunu" yaparlar ya, ve sen bunu ona asla ağzıyla söylettiremezsin ya, o hesap işte.

Çilecilik (asketizm), tam bir hurafedir. Tasavvufu İslam zanneden kültürümüzde de acı çekmenin önemli bir yeri vardır. Acı çekmiş olman asla senin herhangi bir şekilde daha üstün olduğun veya bir şeyleri aştığın anlamına gelmez. Hele hele tasavvuftaki bu acı da zaten kendi elinle kendine uyguladığın bir acıdır, yani başına gelmediği halde zorla sen başına getirirsin acıyı Tanrı'yla bir olmak için. Daha iyi şartlarda yaşama imkânın varken gider bir hırka bir lokma sufi hayatı yaşarsın, teknolojiden ve bilimden uzak durur; bunlara "şeytan icadı" dersin, ne bileyim dergâha odun taşırsın, odalara kapanıp çileci bir hayat yaşarsın, haftalar boyu karanlık bir odada halvete girersin, sonra bunların sana bir şey kattığını iddia edersin.

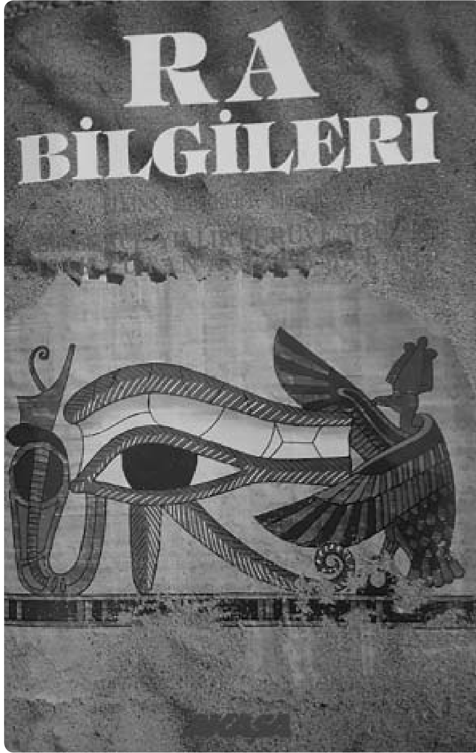
SPİRİTÜALİSTLERDEKİ TASAVVUF SEVGİSİ

Bu bölümde size göstereceklerim "delil"den ziyade "işaret"tir. Zira bir öğretiyi, ideolojiyi, dini vb. onu takip edenler üzerinden değerlendirmek ve yargılamak metodolojik bir hatadır. Gelgelelim kitabın başından beri belirttiğim üzere, benim anlatmakta olduklarım bilinmeyen şeyler değildir. **Bunlar bilinip de dillendirilmeyen gerçeklerdir.** Tasavvufun İslam ile alakası olmayan mistik bir görüş olduğu gerçeği; birçok Müslüman üzerinde soğuk duş etkisi yaratacaktır, özellikle tasavvuf ile yüzyıllardır haşır neşir olan ülkemizde büyük tepki toplayacaktır. Zaten o yüzden konuyu bilmesine rağmen alacağı tepkiden veya kaybedeceği mevkisinden korkarak susan birçok ilahiyatçımız ve din adamımız var ya, neyse… Bu nedenle size spiritüalistlerin neden tasavvufu sevdiğini açıklamak zorundayım. Fakat bu yapacağım asla ve asla tasavvuf öğretisini, takipçileri üzerinden yargılamak olmayacaktır. Ancak ve ancak, şimdiye kadar anlattıklarımın ve ileride anlatacaklarımın üzerine bir cila çekmek olacaktır.

Arabi'lerin, Mevlana'ların, kısacası bizim tasavvufçuların, günümüz spiritüalistlerinden farklı bir şey demedikleri ortadadır. Ben sana örnek olarak Ramtha ve Ra Bilgileri adlı spiritüalist kitapları sundum, karşılaştırdım. Aynı şeyden bahsettiklerini, aynı öğretiye sahip olduklarını gözlerinle

gördün. İstediğin spiritüalist kitabı al, yanına da istediğin tasavvufçunun kitabını koy, durum yine değişmeyecek. Üç beş tane kılkuyruk yorum farkı dışında, yine hep aynı felsefeye sahip olduklarını göreceksin.

Tıpkı Mevlana ve Arabi gibi her şeyin bir olduğunu ve her şeyin Allah olduğunu, maddenin illüzyon olduğunu, "ben" denilen şeyin olmadığını, Allah dışında hiçbir varlık olmadığını öğütleyen Ra Bilgileri adlı kitabın kapağını göstereyim size[53]:

Sembol tanıdık geldi değil mi? Bu kitabın ne ismi, ne de kapağı tesadüfidir, hepsini elimden geldiğince açıklayacağım.

Bugünkü ekonomik sistemin mimarları olan küresel sermayenin, yani global elitin amacı **Tek dünya devleti** kurmaktır. Tek bir merkezden, tüm insanlığa hükmetme amacı taşıyan ve başını Rothschild, Warburg, Rockefeller, Morgan gibi ailelerin çektiği küresel çetenin yüz yılı aşkın planı budur. Amerikan Merkez Bankası (Federal Rezerv) sisteminin kurucularından olan Warburg ailesinin üyesi banker James Warburg, 1950 yılında senatoda şu lafları sarfetmiştir: "Kim ne derse desin, tek dünya devleti kurulacaktır. Esas sorun, bunun rızayla mı, yoksa zorla mı olacağıdır".

Tabi ki bu tek dünya devleti, aynı zamanda tek bir merkez bankasına ve **tek bir dünya dini**ne sahip olacaktır. Yani en azından gayeleri budur, ama başarırlar, ama başaramazlar…

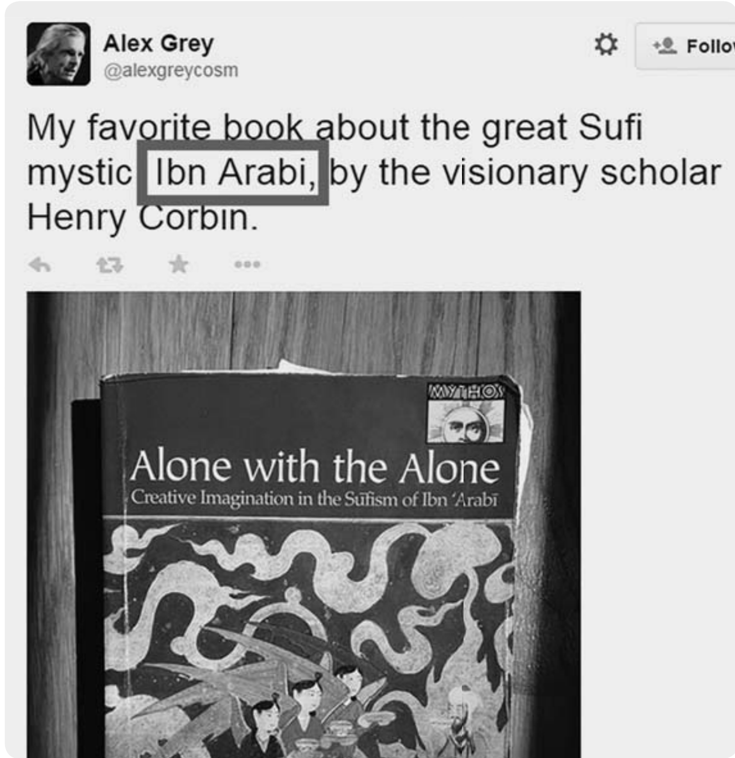
İleride birçok delille de göstereceğim üzere hedefledikleri bu tek dünya dini, spiritüalist/panteist bir din olacaktır. Bütün dünyaya pompaladıkları öğreti de budur, uğruna milyarlarca dolar harcadıkları proje de budur… Her Horus'un Gözü ya da mistik bir sembolün kullanıldığı kitap, yayın vs'nin global elit ile illaki fiziksel bir bağı olmak zorunda değildir. Yani bu kitabın yazarlarının veya yayınevinin, bizim 1 doların üzerine kutsal mühürlerini basan banker çetesiyle bir bağı olup olmadığını Allah bilir. Ve bunun pek de bir önemi yoktur. Zira aralarında gerçekten bir bağ olsa da olmasa da, aynı öğretiyi pompalarlar. Amaçları aynıdır. Zira kurdukları sayısız kilise, dernek, vakıf, okul yoluyla bu işin eğitimini ve propagandasını yaparlar. Kimi kurumun direkt olarak global elit ile bağı varken, kiminin yoktur, zira çoktan onların beyin yıkamalarına maruz kalmışlardır ve gönüllü olarak, samimiyetle misyonerliklerini yapmaktadırlar.

Size şimdi şöyle bir örnek vereyim. Günümüzde hala yaşamakta olan Alex Grey adında bir ressam vardır ve bu abi sanatında harbiden çok kabiliyetlidir. Kendisi aynı zamanda spiritüalisttir. Kendi internet sayfasını göstereyim size[54]:

Kendisinin spiritüalist olduğunu söylemiştim, internet sayfasındaki bu pagan sembol olan Horus'un Her Şeyi Gören Gözü'nün bulunması da gayet doğal. Alex Grey'in "Chapel of Sacred Mirrors" adında spiritüalist bir kilisesi ve buraya iştirak eden takipçileri vardır. Şimdi yine aynı meseleye geldik, bu elemanın da bizim küresel sermaye ile bir bağı var mıdır bilinmez, ki konumuz da bu değil. ABD'de spitüalizm öğretisinin okulları vardır. Bu adamlar 20. yüzyılın başlarında spiritüalizmi modern dünyaya gayet güzel uyarladılar, eski öğretileri yeni bir lisanla gayet güzel pazarladılar. Böyle bir öğretiyi pompaladıktan sonra da, dünya çapında bunun bir sürü inanırı türedi. Hangisi direkt küresel sermaye bağlantılıdır, hangisi değildir, bunun peşine düşmek anlamsız, zira hepsi aynı kapıya çıkıyor.

Şimdi bu kendi kilisesi olan spiritüalist ressam Alex Grey'in 2013'te attığı bir tweet'i göstereyim size:

Kendisi takipçilerine bizim Arabi hakkında yazılmış bir kitabı tavsiye ediyor. Dur dur, devam ediyorum.

Veya şahsi blog'undaki bir röportajda yine Arabi'yi sevip okuduğunu söylüyor:

Authors: We read totally different books and learn from each other.

Alex: philosophers: Ken Wilber, Friedrich Schelling, Rudolph Steiner, Ibn Arabi, Padmasambhava Henri Corbin on the Sufi mystic, Ibn Arabi, *Pain, Sex & Time* by Gerald Heard, an early book on the evolution of consciousness , Architect/philosopher, Christopher Alexander's epic four volume series, *The Nature of Order*... very influential. Rick Warren's *The Purpose Driven Life The Religion of Art* by Sangarakshita

Veya sitesindeki şu habere bakalım şimdi de:

Allyson opening the Autumnal Equinox ceremony.

The Autumnal Equinox Celebration opened with "Mirrors of the Heart: A Sufi Retreat" led by author and retreat guide, Wendy Jehanara Tremayne. Wendy is the author of *The Good Life Lab: Radical Experiments In Hands-On Living*, "a contemplative and practical guide to a post consumer life." Her program introduced fundamental viewpoints of the Sufi wisdom path and reminded participants to contemplate nature, the ultimate teacher, to gain true knowledge, and to trust in the power of the heart to find your inner calling.

Alex Grey, eşiyle beraber spiritüalist kilisesinde seminerler ve eğitim verir. Sitesindeki bu haberde göreceğiniz üzere seminerlerinde tasavvufun da öğretildiğini söylüyor. (Tasavvufun İngilizcesi "sufism"dir)

Tasavvufun yanısıra Budizm, Hinduizm gibi diğer mistik dinlerin de eğitimini veriyor kendisi.

Neden mi? Yahu başından beri anlatıyorum işte sana, tasavvuf tıpkı Kabalacılık gibi, Hinduizm ve Budizm gibi mistik bir dindir. Onlarla aynı şeyi söyler. Varlığın bir olduğu ve her şeyin Allah/Evren olduğu inancına dayalıdır. Tasavvuf, spiritüalizmdir. Spiritüalizmin İslam'a göre

uydurulmuş halidir tasavvuf. Tasavvuf spiritüalizmin; Mevlana'lar ve bilimum şahıslar tarafından binbir türlü laf kıvırmayla, Kur'an ayetlerine mecazi ve uyduruk anlamlar yüklenilerek Müslümanlara yedirilmiş halidir. İslam'la zerre kadar alakası yoktur.

Herkes de bu durumun gayet farkındadır, Mevlana'dır, Arabi'dir, bunlar spiritüalistler tarafından pek sevilir. Mevlana'nın ABD'de bu kadar popüler olmasının sebebini ne zannediyorsunuz siz? Mevlana'yı sevmeyen bir spiritüalist yoktur, varsa da henüz Mevlana'yı tanımıyordur. Çünkü Mevlana spiritüalisttir. Peki neden bu Mevlana bizim kültürümüzde yer edinmiştir? Neden Mevlana'yı hala hacı hocalar, ilahiyatçı tayfa falan pek sever, sürekli över? Neden Mevlana hala Müslümanmış gibi, İslam'ın sevgi pıtırcığı yüzüymüş gibi kabul edilir, sahiplenilir? Çünkü insanlara böyle olduğu öğretildi. Gerçek olmasa bile dogmatik bir şekilde böyle öğretildi ve böyle gidiyor. Hiçbir rasyonel tarafı yok.

Bizim ilahiyatçılar veya imamlar, kendilerine çocukken çevresi tarafından öğretilenin en doğru olduğu inancına sahip oldukları için Mevlana'ya toz kondurmazlar. Halbuki inandıklarını iddia ettikleri kitap, yani Kur'an, Mevlana'nın ve diğer tüm tasavvufçunun dediklerinin tam tersini söyler.

Yahu bu nasıl bir ikiyüzlülüktür? Siz hiç mi sevdiğiniz, peşine düştüğünüz adamın ne yazdığına bakmazsınız, arada açıp okumazsınız. Toplumun büyük çoğunluğu sırf cehaletinden veya imajı yüzünden, Mevlana gibi hesapta sevgi pıtırcığı tasavvufçuların peşine düşer, onlara bu ayet yeter: "Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme! ..." (İsra Sûresi, 36)

Bu ilahiyatçı ve gelenekçi Müslüman tayfanın bir kısmı da, neyin ne olduğunu gayet iyi bilir ama kabul edemez! Mevlana'nın söylediklerini sürekli İslam'a yontmaya çalışır. Bir Ahmet, bir Mehmet söylese "Olur mu öyle şey, sus bre kafir!" diyeceği sözün Mevlana tarafından söylendiğini görünce "Ya vardır bir kerameti, öyle demek istemiyordur" düşüncesiyle ıkınır da ıkınır, İslami hale getirmeye çalışır Mevlana'nın söylediklerini. Kendi vicdanına da sığmaz, çeliştiğini gözleriyle görür ama yine de putuna sahip çıkmak için kıvranır. Önceki bölümlerde Mevlana'nın Kur'an'la çelişen pek çok öğretisini gösterdim size, daha da göstereceğim. Buna rağmen insanlara çocukluğunda öğretilen veya yıllardır doğru olduğunu zannettiği saçmalıklar, Allah'ın indirdiğinden üstün gelir. Putunu kırmaya bir türlü cesaret edemez. Tıpkı 600'lü yıllardaki Mekkeli müşriklerin yaptığı gibi... Onlar da Allah'a inanmalarına rağmen, hiçbir delili olmayan inançlarını, o gelenek dinlerini büyük bir imanla savundular. Günümüz tasavvufçuları ve tasavvuf sempatizanı Müslümanları da aynen bu durumdadır işte. Onlara da bu ayet gelsin: "Onlardan bir zümre vardır, aslında Kitap'tan olmayan bir şeyi siz Kitap'tan sanasınız diye, dillerini Kitap'la eğip bükerler. O, Allah katından olmadığı halde "Bu, Allah katındandır." derler. Bilip durdukları halde, Allah hakkında yalan söylerler." (Ali İmran Sûresi, 78)

Yine bir kısım ilahiyatçı veya imam veya din adamı -adına her ne dersen ne- kesim vardır ki, bunlar da tasavvufun ne olduğunu hem bilir, hem de kabul eder ama dışlanma korkusuyla dile getiremez. İşimden olurum, cemaatimden olurum, toplum tarafından dışlanırım korkusuyla, toplumun büyük çoğunluğunun bilmeden sevdiği tasavvufa karşı gelmeye cesaret edemez, onlara da bu

ayet gelsin: "İbrahim dedi: "Şu bir gerçek ki, siz dünya hayatında aranızda sevgi oluşturmak için Allah'ın berisinden putlar edindiniz. Sonra, kıyamet gününde birbirinizi tanımaz olacaksınız, bazınız bazınıza lanet edecek. Hepinizin varacağı yer cehennemdir; hiçbir yardımcınız da olmayacaktır." (Ankebut Sûresi, 25)

Ben çok şükür Müslüman bir adamım. Bu kitabı da kendim için yazıyorum. Bildiklerimi sana söylüyorum ve seni uyarıyorum ki, ahirette Allah'ın karşısına bomboş çıkmayayım, en azından "şunu, şunu yaptım" diyebileyim... Yani kendi çıkarımı düşünüyorum. O yüzden, sen de akıllı davran ve kendi çıkarını düşün. İş banka kuyruğunda öne geçmek olunca binbir türlü şark kurnazlığına kafan basar da, iş nihai çıkarına gelince neden hiç çalıştırmazsın o kafayı? Neyin ne olduğunu gör, berrak bir kafayla düşün şu meselenin üstünde.

Bu kitapta ben hem Müslümanlara, hem de her inançtan insana seslenmeye çalışıyorum. Sadece bir Müslümanın değil, bir ateistin, deistin veya Müslüman olmayan herhangi birinin de tasavvufa veya spiritüalizme yönelmesini istemem, zira kitabın ilerleyen kesimlerinde daha net göreceğiniz üzere "her şey Tanrı/Evren ile bir olma uğrunda" olduğu için, tasavvuf ve ruhçuluk ortada "kötülük" diye bir kavram bırakmaz. Kendi çıkarını düşünen bir insan evladı olarak daha iyi bir toplumda yaşamak istediğim için de, kimsenin bu tasavvuf veya spiritüalizm saçmalıklarına inanmasını, inancında ileri gitmesini istemem. Ayrıca şunu da söyleyebilirim size, Müslüman olmayan birisinin tasavvufa ve spiritüalizme inanması kendi içerisinde tutarlıdır. İnancında bir tutarlılık vardır. Zaten ateist olmasına rağmen konu Mevlana olunca "Ooo, ne haddimize onun hakkında konuşmak" diyen insanlar tanıdım

ve bunu gayet doğal karşıladım, zira adam Mevlana'nın ne dediğini anlamış. Kendi tercihidir der geçerim. Fakat bir Müslümanın tasavvufa inanması, Mevlana'yı sevmesi, neresinden tutarsan tut elinde kalır. Neresinden bakarsan bak tutarsızdır. Neresinden bakarsan bak saçmalıktır. Birbiriyle çelişen şeyler aynı anda doğru olamaz. Aklını işleten ve tarafsız olabilen her insan da zaten tasavvuf ve İslam'ın birbiriyle alakası olmadığını kabul edecektir. Yani konu Müslümanların tasavvufa inanması olunca iş iki boyut kazanmış oluyor:

1- Kötü bir şeye inanıyorlar.

2- Birlikte doğru kabul edilmesi mümkün olmayan zıt şeylere inanıyorlar.

Umarım mevzuyu anlıyorsunuzdur. Yani kapağında Horus'un Gözü sembolü olan Ra Bilgileri adlı kitap der ki[55]:

Sevgi hakkında öğrenmemiz gereken bütün derslerin temelini tek bir kavram oluşturur: Her şey 'bir'dir.

"Her şey birdir"

İbn Arabi de Fusus'ul Hikem'inde der ki[56]:

Var olan kimdir? Varlık nedir? Varlıkta bir belirme vardır.
O beliren var olan Zât'ın kendisidir.
O'nu umumîleştiren, hususileştirmiş oldu.
O'nu hususî gören de umumîleştirmiş oldu.
Tek varlıktan başka varlık yoktur.
Şu halde Nûr ile Zulmet aynıdır.
Söylediğimiz hakikatleri himmet sahibi kullardan başka kimse bilmez.

"Tek varlıktan başka varlık yoktur"

Tabi ki de spiritüalistler Arabi'yi severler, çünkü onlarla aynı şeyi söylemiştir ve bu panteist inanışı da müslümanlara da bir güzel pazarlamıştır. Tasavvufçular Kur'an'da "Allah'tan başka ilah yoktur" şeklinde açıkça ifade edilen tevhid inancını, "Allah'tan başka **varlık** yoktur" diyerek değiştirmiştir.

Arabi, daha önce anlattığım gibi birtakım bilgileri mana katında yükselerek Allah'tan veya peygamberlerden aldığını iddia eder. Tasavvuf inancına göre sadece Arabi değil, tüm veliler bu özelliğe sahiptir. Mesela Arabi, şu gizli hakikatleri de Allah'tan öğrenmiştir[57]:

Biz, eğer Süleyman'ın makamını tamam olarak anlatsaydık, öyle bir hakikatle karşılaşırdın ki onu kavramak seni korkuya düşürürdü. Çünkü bu yolun birçok âlimleri Süleyman Aleyhisselâm'ın hâl ve mertebesinin değerini bilemediler. Halbuki iş onların zannettikleri gibi değildir[139].

Süleyman Peygamber'in mertebesini sadece Arabi gibi üst boyut varlıkları/ulu zatları bilebilir, bu hakikatler herkese anlatılmaz, çünkü her önüne gelen bunları idrak edebilecek seviyede üstün varlıklar değildir. Hatta kitabın çevirmeni de bir başka sufinin şöyle bir cümlesini buraya dipnot verir[58]:

139 Camî, bir gazelinde şöyle diyor:
"Ey Camî, ağzını tut. Vahdet sırrı kuş dilidir.
Bu sırları anlamak Süleyman'dan başkasına lâyık değildir."

Yani bu "vahdet-i vücud" sırlarını bilmek herkesin harcı değildir, Süleyman Peygamber bu vahdeti vücudu biliyordu, Süleyman'ın inandığı din, tasavvuf diniydi. Ama Süleyman da, tıpkı bu veliler gibi, herkes bu sırrı anlayamaz diyerek bu sırları gizledi.

Kur'an'da böyle bilgiler var mıdır? Elbette hayır. Kur'an'da Süleyman peygamber çok varlıklı bir kimse olmasına rağmen İslam'dan şaşmadığı için sık sık övülür (zira Allah asla fakirliği övmez, bu yüzden zengin bir hayatı olmasına rağmen yolundan sapmayan Süleyman peygamberin Kur'an'da çok övülmesine de şaşmamalı). Kur'an'da kendi inançlarına dair bu tür saçmalıkların olmayışını da şöyle açıklar tasavvufçular: Kur'an alt insanların anlayış kapasitesindedir, ancak veli gibi ulu kişiler gizli hakikatleri Allah'tan öğrenebilme kapasitesine sahiptir.

Peki kapağında Horus'un Gözü olan Ra Bilgileri'nin senaryosu nedir? Ra Bilgileri adlı kitap, bir grup spiritüalistin toplanarak yaptıkları celse seanslarından oluşur. Yani bir grup eleman bir odaya girerler, bir de medyum vardır aralarında, üst boyut varlığı bu medyumun bedeni vasıtasıyla bu insanlarla konuşur. Bunları kitabın kendisi anlatıyor, sır değil bunlar, zira günümüzde de bu işleri yapan milyonlarca insan var[59]:

RA: Ben Ra. Bu medyum kanalıyla daha önce konuşmadım. Dar bir titreşim bandından iletişim yaptığımız için medyumun iyice ayarlanmasını bekledik. Sizleri, Sonsuz Yaratanımız'ın sevgisi ve ışığı ile selâmlıyoruz.

Grubunuzu gözledik. Sizin grubunuza çağrıldık, çünkü medyumluk deneylerinizde değişik deneyimler edinmeye ihtiyacınız var. Bu da beden denen maddesel illüzyonun modelini, zihninizi ve ruhunuzu -gerçeği bulmak amacıyla- incelemek için daha gelişmiş bir yaklaşım sistemi kullanmakla olur. Biz size, her zaman var ve her zaman aynı olan bilgileri değişik bir açıdan sunmayı umuyoruz.

Şu anda herhangi birinizle konuşmaktan ya da odadaki varlıkların konuya yararlı olabilecek sorularını yanıtlamaktan memnun olacağız.

Yani Ra adlı ne idüğü belirsiz üst boyut varlığı, biz basit insanların bilmediği hakikatleri bilir ve o hakikat de tüm varlığın bir olduğu hakikatidir. Ra adlı üst boyut varlığı, medyum vasıtasıyla insanlara birtakım hakikatleri açıklar ama yine de insanların anlayabileceği kadarını anlatır, her şeyi anlatmaz, anlatsa da insan denilen düşük boyutlu varlık anlamaz. Tıpkı Arabi gibi şeyhlerin her hakikati bilmeleri ama müritlerine ve insanlara her şeyi anlatmamaları, çünkü anlatmaya kalksalar bile düşük seviyeli avamın bunu anlamayacak olması gibi! Tamamen aynı mantığa sahiptir günümüz spiritüalizmi ile tasavvuf, sadece paketleri farklıdır. Birinde veli vardır, şeyh vardır, gavs vardır, diğerinde üst boyut varlığı vardır, ışık varlığı vardır. İnsanların kanına girmek için kullandıkları kılıf ise hep aynıdır: Sevgi.

Interstellar filminde de üst boyuttaki sevgi dolu varlıklar safsatası izleyiciye bir güzel kakalanır. Annenin oğluna köftenin arasına katarak yedirdiği antibiyotik misali, o kadar bilimsel teorinin arasına bir güzel spiritüalizm hurafelerini de gömer Christopher Nolan abimiz. Sahte bilim, yani elin deyimiyle pseudo-science yapar. Filmde tam dünya kaynakları tükenmek üzereyken, insanların başka bir galaksiye geçiş yapabilmelerine olanak sağlayan bir solucan deliği (wormhole) oluşur dünyanın yakınlarında. Herkes hemen bunu, insanlara yardım etmeye çalışan ulvi, sevgi dolu üst boyut varlıklarının kerametine bağlar. Filmdeki "başka boyutlarla iletişim kurmanın tek yolu sevgidir" teması da yine spiritüalizm öğretisidir. Etkileyicidir, zira duygusal bir mevzudur, ama hurafedir.

Spiritüalizm popüler kültür üzerinde sandığınızdan çok daha fazla etkilidir. Bir kitapçıya girip raflarda dizili olan kitapları az kurcalayın, eğer konuya hakimseniz,

durumu kendiniz göreceksiniz zaten. Yahut dünyada ve son 25-30 yıldır Türkiye'de de mantar gibi çoğalan ruhçu, sufi dernekler, size durumun ne olduğunu izah edecektir. Bir başka örneğe geçeyim:

Yukarıdaki resim, New Age'ci tarikat **Ashtar Command**'ın ruhani lideri olan ve hesapta evrim olarak bizden çok daha üst seviyede olan "üstün varlık" **Ashtar Sheran**'ın temsili resmidir. Altı köşeli Davut Yıldızı ve diğer kabalistik sembollerle bezenmiş bu temsili resim dahi, Ashtar'ın mistik bir oluşum olduğunu anlamak için

yeterlidir sanıyorum. İlginç bir anekdot anlatayım… Bu örgüt 1977 yılında, esrarengiz bir biçimde İngiltere'de bir televizyon kanalının yayınını böler ve "Ben Vrillon, Ashtar Galaktik Kumandanlığının sözcüsü olarak siz insanlara sesleniyorum…" şeklinde başlayan uzun bir konuşma yapar. Bu ilginç olayın televizyon kayıtlarını internet'te, Youtube'da aratarak kolayca bulabilirsiniz. Yani İngiliz televizyonunun -nasıl olduğu hala çözülememiş bir şekilde- yayının ele geçirilmesi ve gizemli bir ses tarafından bu konuşmanın yapılmış olması şehir efsanesi değil, gayet gerçektir. Fakat işin hikâye kısmı konuşmanın içeriğidir. Konuşmayı yapan kişi bizlere hesapta Ashtar Command'dan seslendiğini, UFO olarak gördüğümüz varlıkların kendileri olduğunu, tek gerçeğin "sevgi" ve "kozmoz" olduğunu, insanlığın yakında yeni bir çağa (New Age) geçeceğini bildirmiştir. Özetle konuşmanın içeriği "sevgi" sözcüğüne bulanmış tipik spiritüalist, panteist propagandadan ibarettir.

Bu örgütte de, son yüzyılda yeni yeni türemiş birçok UFO'cu tarikatta olduğu gibi; bir üstün varlık olan Ashtar'ın insanlığı uzaktan seyrettiği ve insanlara yardım ettiği, ileride bizi "kurtuluşa" erdireceği, tüm varlığın bir olduğu, esas emelin benliklerimizi öldürerek Tanrı (veya Kozmoz) ile bir olunacağı inançları esastır. Bu kitapta uzun uzadıya konu edinmeyeceğim bu UFO'cu tarikatların istisnasız tamamında "insanlığın bir olması" gerektiği vurgulanır, zira bu örgütler; tek dünya devleti kurma emelindeki elitler tarafından finanse edilir. Eh, eğer karşınızda dünya dışı varlıklar varsa, ayrı devletlere bölünmek yerine tek dünya devleti çatısında birleşmemiz gerektiğini rahatlıkla yedirebilirsiniz insanlara. Dediğim gibi işin bu alengirli kısmı, esasen başlı başına bir kitap konusu

olduğu için, bu konuda çok fazla detaya inmeyeceğim. Ashtar'ın tipik bir New Age'ci spiritüalist oluşum olduğunu bilmeniz yeterlidir. Şimdi size Ashtar inanırlarının internet sayfasından bir görüntü vereyim[60]:

"Rumi" dedikleri bizim Mevlana Celaleddin Rumi'dir elbette, yaban ellerde Rumi derler kendisine daha çok. Ashtar adlı spiritüalist ekip birçok yerde Mevlana şiirleri ve Mevlana sözleri paylaşır, tasavvufçuların ve Mevlana'nın öğretileri sayfalarının birçok yerinde vardır. Neden? Çünkü Mevlana onlarla aynı şeyi söylüyordu, sadece jargonu farklıydı, Müslümanlara pazarlanmak için daha değişik bir dille anlattı olayları ama öğrettikleri temelde hep aynıydı. Müslüman coğrafyaya panteizmi ve mistisizmi İslam ile harmanlayarak tasavvuf yoluyla satarlar, bu gibi "fazla uçuk" tarikatlara UFO hikayeleri ile satarlar, kimi sosyeteye "enerji, evren" diye konuşarak satarlar. Senaryoları ve üslupları

farklı olabilir, fakat verdikleri mesaj hep aynıdır: “Her şey birdir” = “Her şey Tanrı’dır” = “Sen Tanrı’sın” = “Enel Hak”

Kısacası panteizm…

Bunları size gözlem sahibi olun, kim neye neden inanır bunları görün diye gösteriyorum. Bu adamların Mevlana sevgisi tamamen tutarlıdır, bilinçlidir, zira Mevlana’nın ne dediğini anlamışlardır. Müslümanların Mevlana sevgisi ise tutarsızdır, bilinçsizdir. Müslümanlar, Mevlana’nın söylediği pagan saçmalıklarını “ya orada öyle demek istemiyor” şeklinde kıvırıp Kur’an’a uygun hale getirmeye çalışarak hem kendilerini, hem de milleti kandırırlar. Oysa bu adamlar, her ne kadar absürt bir inanca sahip olsalar bile kendi içlerinde tutarlıdırlar. Zira Mevlana ile aynı inanca sahiptirler. Mevlana gibi her şeyin bir olduğunu söylerler, tekamül (ruhani evrim) öğretisini savunurlar, benliğin yok edilmesi gerektiğinden dem vururlar, bu dünyanın bir illüzyon (hayal) olduğuna ve nihayetinde Tanrı/Evren ile bir olunacağına inanırlar.

Buna örnek olarak, İngiltere’deki bir grup tasavvufçunun internet sayfasına bakalım[61]:

İngiltere'deki bu tasavvufçu grup müritlerine Nakşibendilik, Kadiriye vs gibi tasavvuf tarikatlarının öğretilerini anlatır. Sitede bu gruba katılan müritlerin anlattıklarına da yer veriliyor, müridin biri dahil olduğu bu grubu öve öve bitiremiyor ve şunları söylüyor:

My first encounters with "Sufis" in the U.S. however were a great disappointment. The Sufi teachers I met or stayed with lacked something genuine about them. At least this was how it came across to me. As I had already been quite familiar with many New Age ideas and groups, I recognized some similarity with these groups in almost all of the Sufi organizations I came across in the U.S. There was a lot of talk, some mixture of modern psychology with Eastern terminology, a little meditation, some attempt at healing, and of course no religion. The members attracted to those groups were usually quite emotional types, with some intellectual leanings, and they concentrated on one or other aspect of Sufism. Some of these organizations were just the syncretistic cults I was now all too familiar with, the type that praised all religions yet followed none.

Many of those Sufi teachers didn't seem to do any concrete work for a living. They were all saying that Sufism was pre-Islamic, and independent of Islam. They gave the impression that Sufism was "to good" to be Islamic. This year-long trip allowed me to look closely at how Western people interpret an Eastern tradition, and which aspects of it they

Mürit eleman, bu gruba girmeden önce ABD'deki başka tasavvufçu ve New Age'ci gruplara da katıldığını söylüyor. Eh eleman arayış halinde, bunu gerçekten takdir ediyorum ama olayı çok yanlış yerlerde araması ve bu New Age tarikatlarının çoğalarak bu tür sorgulayan insanları kapıyor olması beni sinir ediyor tabi ki. Neyse, bu çocuğun lafı getirdiği yer şu oluyor: "Tasavvuf bu New Age safsatalarıyla çok iç içe geçmiş halde, ben New Age'in uydurma olduğunu biliyorum ama gerçek tasavvuf böyle değil". Yani çocuk lafı, şu an dahil olduğu tasavvufçu grubun doğru yolda olduğuna getirmeye çalışıyor.

Bu her spiritüalistin uydurmasıdır. Spiritüalistler bir şekilde kötü şöhretinden dolayı "New Age"e veya "spiritüalizm"e karşı olduklarını söyleyip, yine New Age ve

spiritüalizm safsatalarını takipçilerine satarlar. Yani, lafta karşı olduklarını söyledikleri ideolojinin tüm öğretilerini bir güzel müritlerine satmış olurlar.

Neyse, yukarıda çerçeve içinde aldığım bölüme bakarsanız eğer, bu mürit eleman dahil olduğu tasavvufi cemaatlerde "Tasavvufun İslami olamayacak kadar iyi bir şey" olduğunu görüyor! ABD'deki ve Türkiye'de de özellikle 25 küsür yıldır patır patır çoğalmaya başlayan ruhçu/tasavvufçu derneklerde zaten açık açık tasavvufun İslam'dan bağımsız olduğu, tasavvufun (spiritüalizmin) çok daha üstün bir yol olduğu söylenir. En azından bizim hacı hocalarınkinden daha açık sözlü bir tavırdır bu, o açıdan takdir ediyorum.

Gelgelelim bu mürit arkadaş yazısının devamında da şu minvalde şeyler söylüyor: "Bazı kimseler tasavvufu new age haline getirdiler, ama ben bu dergah sayesinde doğru yolu buldum, şu an gerçek tasavvuf sayesinde Kur'an'ı daha iyi anlıyorum."

Size ben tasavvufun kaynağını da gösterdim bu yazıda, yani Hallac-ı Mansur'ların, Arabi'lerin, Mevlana'ların ne dediğini de gördünüz. Gerçek tasavvuf dediğin şey zaten bu New Age'dir, spiritüalizmdir, bunun "gerçek tasavvuf öyle değil." yapılacak bir tarafı yok sevgili kendini kandıran arkadaşım. Tasavvufun kaynağında da bu her şeyin Allah olduğu inancı, İblis'in çok asil bir varlık olduğu inancı, "kötülük" diye bir şeyin olmadığı inancı, çünkü her şeyin Allah'ın bir parçası olduğu öğretisi vardır. Yahu be güzel insan, tasavvufun kendisi zaten "Allah ile bir olma yolculuğu"dur. Daha sen ne diye tasavvuf ile spiritüalizm aslında farklı şeylermiş gibi göstermeye çalışıyorsun? Neden biliyor musun? Rol yapıyorsun, kendini kandırıyorsun.

Bu müritin anlattıklarından da alacağınız birtakım mesajlar vardır elbet. Mesela ABD'de ve Avrupa'da bu işin nasıl okulları olduğunu, nasıl türediğini, öyle ki popüler kültüre bu ruhçu öğretilerin ve ruhçu sembollerin nasıl hızla girmeye başladığını daha iyi anlarsınız bu adamın yazdıkları sayesinde. Zira yağmur sonrası yerdeki tuğlaların arasından fışkıran yosunlar gibi çoğalıyor bu spiritüalizm, bu iş de elbette küresel sermayenin sayısı bitmeyen spiritüalist kuruluşları sayesinde oluyor günümüzde. Spiritüalizm, ileride kurulması planlanan tek dünya devletinin tek dini olacaktır, zira insanlara inançsızlık ile hükmedemezsiniz, inanç bir ihtiyaçtır. İnsanları bir arada tutan bu spiritüalist öğreti ise, tamamen insan uydurması bir hurafe olacaktır. Yani insanlar, kendi elleriyle inşa ettikleri put inançlara tapacaklardır!

Nabza göre şerbet uygulayan küresel elitin bu mistik inancı Müslüman coğrafyaya yedirme yolu ise tasavvuftur.

Zira tasavvuf = spiritüalizm = paganlık.

Bunu asla unutmayın ve hem size gösterdiğim o sözüm ona Allah dostu tasavvufçuların yazdıklarını, hem benim yazdıklarımı dikkatle, sindire sindire okuyun ki olayı içselleştirerek anlayın.

Şimdi yine size gözlem olsun diye bir başka ruhçu (spiritüalist) oluşum göstereceğim. Türkiye'de birtakım spiritüalistlerce takip edilen "Ruhun Uyanışı" adında bir Facebook hesabı var, bunlardan çok var da işte malum, ben yine gözlem sahibi olun diye bir tanesini konu edineceğim. Takipçileri genellikle Facebook'unda manzara ve melek resimleri paylaşan orta yaşlı kimselerle, genç yaşında yogaya merak salan tiplerdir. Şimdilik Türkiye'deki ruhçu profili de genellikle böyledir. Bu Facebook hesabı birçok yerli ve

yabancı spiritüalistin sözlerini, kitap bölümlerini paylaşır ve takipçilerini bu yazarları okumaya yönlendirir. Mesela:

Ruhun Uyanışı
13 Şubat ·

Hepiniz eşruhunuzun size mutluluk getireceğini düşünüyorsunuz. Onları hemen bulmak istemenizin asıl nedeni de budur. Ama bu da bir sınırlamadır;çünkü yine dışınızda birirnin sizi mutlu etmesini bekliyorsunuz demektir. Eşruhunuz size mutluluk getirmez! İhtiras ve patlamalar bitince geriye yine her zamanki siz kalacak!
Sevinci ancak kendinizde bulabilirsiniz; bu da gücünüzü size geri getirir. Mutluluk, haz, yüceliğin sonucudur. O duyguların hazinesi, cennetidir. Ama çoğunuz bu duyguyu hiç tatmamıştır. Kaba şakalara güldüğünüz olmuştur ama sırf yaşıyor olduğunuzdan dolayı her an her dakika mutlu ve huzurlu hissetmemişinizdir kendinizi, her zaman sizi sıkan bir sebep olmuştur; bu sebebi de kendiniz yaratırsınız.
Eğer çocuklarınız sizi mutsuz ediyorlarsa buna izin verdiğinizden dolayıdır. Kocanız sizi memnun edemiyorsa, böyle olmasına yol açtığınız içindir. Bütün mutluluğunuzu kendinizde bulacağınıza, onlar kanalıyla duymaya çalıştığınızdandır. Sizi mutlu etmeyen her şey gücünüzü teslim ettiğiniz bir şeydir; tepkinizi belirlemesine izin verdiğiniz bir şeydir. Hep başkalarının sizi [illegible]rsiniz; ne kadar zayıf olduğunuzun bir göstergesidir bu!
Ramtha / Eşruhlar

Beğen · Yorum Yap · Paylaş

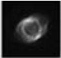
Bu yazıda pek çok defa kullandığım Ramtha'nın sözlerini paylaşır. Altına da hayatın sırrını çözen arkadaşlar "çoook güzel kalp kalp kalp" falan yazar.

Ruhun Uyanışı
13 Aralık 2014 ·

Sevgili varlık, acısız gelişme olmaz.
Tekamüle çoğu kez acı eşlik eder, ama bu yüzden mutsuz olmak sizin seçiminize bağlıdır. İnsanların eğilimi acının içinde kalmaktır, bu yüzden senden acıyı sadece deneyimlemeni istiyoruz. Şunu anlamalısın: Sen, yaşamın birinci aşaması olan (doğmadan önceki) planlama aşamasındayken, şu varlıktan annen olmasını, bu varlıktan lisedeki ilk sevgilin olmasını ve şu varlıktan da senin kalbini ilk kez kıracak kişi olmasını istedin. Bu hayatta yaşadığın zorlukları o birinci aşamada planladın. Böylece şu anda taşıdığın bilgiye sahip oldun. Ancak, paylaşılmayan gerçek henüz bir gerçek değildir. Bu yüzden, içindek, çocuğun güzelliğinin gerçeğini ve onun seni nasıl iyileştireceğini anlaman neyi gerektirmişse, onun enerjisini ve bilgisini barındır ve diğerleriyle paylaş.
Bunu yaptığın anda sen bir öğretmen olursun

Steve Rother & Group

Yine bir başka ruhçu yazarın acıyı ve çileciliği öven bir yazısını paylaşırlar. Tasavvufla aynı felsefeye sahip olan spiritüalizmde de acı çekmek = daha çok pişmektir. Hayatın anlamı tekamül etmek, yani ruhani evrim geçirmek ve nihayetinde de Tanrı ile bir olmaktır. Bu nedenle acılar ve başa gelen zorluklar çok iyi şeylerdir. Pagan hurafelerinden biri olan asketizm, Cihangirli sözde aydınlarımıza bu dille satılır. Zaten sosyoekonomik düzeyi yüksek olan insana kafadan aydın denilmesine ayrıca uyuzum da, neyse. Ha çileciliği öven bu tipler dergahlara kapanmazlar, ponpon terlikleri ve nescafe fincanlarıyla Instagram'da bu kitapların fotoğrafını çekip paylaşırlar, spiritüalistler iş pratiğe gelince bizim hacı hoca tayfası tasavvufçular kadar samimi değillerdir. Zaten Allah aşkına böyle saçma bir inanç sisteminde nasıl samimi olabilir, nasıl işi pratiğe dökebilirsin? Olgunluğu, sabrı, acıyı öven ama arkadaşı Şems gidince karalar bağlayan Mevlana misali, söyledikleriyle yaptıklarının birbirini tutmaması kaçınılmazdır.

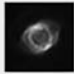
Ruhun Uyanışı
1 Ocak ·

Başmelek Gabriel - Günlük Mesajı - 31.12.2014 Çarşamba

Yeni yılın enerjilerine adım atarken güçsüz bir şekilde yeni yılın iyi olacağını dilemek yerine, sizi deneyimlemek istediğiniz şeyleri belirterek deklare etmeniz için cesaretlendiriyoruz. Sizin için bir şeylerin olmasını sadece dilemek daha az güçlü olduğunuzun ve kurtarılmayı umduğunuzun bir göstergesiyken, daha çok deneyimlemeyi arzu ettiğiniz şey OLmak özgün(asıl) gücünüzü kullanmaktır.
Yaptığınız tek şey enerjik tonu ayarlamak olsun! Evrene yapabileceğiniz en büyük deklarasyon kendi kişisel enerjinizle kim olduğunuzu ve neleri deneyimlemeye niyet ettiğinizi bildirmektir, bu yüzden öne çıkınız. Sevgili Bireyler, korkusuzca, neşeli, heyecanlı bir şekilde, olduğunuz ve yapmayı arzuladığınız her şeyi yansıtan bir yıl yaratınız. Başmelek Gabriel
Çev: Pınar Gelişir

Aynı oluşumdan bir örnek daha vereyim. "Başmelek Cebrail (Gabriel)'in mesajı!" şeklinde sürekli senaryolar yazan dünya çapında bir ruhçu furya var. Hani nasıl ki Mevlana'lar, Arabi'ler direkt Allah'tan bilgiler alıyorlar veya peygamberlerle mana katında görüşerek bilgiler alıyorlarsa, bu ruhçu arkadaşların senaryoları da kimi zaman medyum vasıtasıyla iletişime geçen üst boyut varlıkları, kimi zaman da insanlarla iletişime geçen melekler oluyor. Bunların "vahiy" senaryosu da bu. Hesapta Cebrail, Mikail gibi melekler bazı seçilmiş kişilerle iletişime geçer, onlara gizli sırları açıklar, Türkiye'de de "Meleklerle Yaşamak" adında kitapları 100 küsürden fazla baskı yapan bir şarlatanlık örneği var, dünyadaki spiritüalist furyanın Türkiye şubesidir kendileri. O konuya daha sonra gireceğiz. Peki neden melekleri alet ederler? Hristiyanlara ve Müslümanlara uzak kavramlar değildir "melekler", bu sebeple insanları kandırabilmek için aşina oldukları şeyleri kullanırlar. Semavi dinlerin öğretilerini kendi işlerine yarayacak şekilde kullanırlar.

Şimdi gelelim zurnanın zart dediği yere:

Aynı sayfa bizim Mevlana'nın çok aydınlatıcı, çok bilgelik dolu sözlerini de paylaşır elbette. Şaşırdık mı? Elbette hayır, zira Mevlana tüm bu ruhçu arkadaşlarla aynı şeyleri söyler.

Mistiklerin ve ruhçuların tasavvuf sevgisi boşuna değildir, hatta daha önce dediğim gibi Müslümanların

tasavvuf sevgisinden çok daha tutarlıdır, zira tasavvufun İslam'la en ufak bir alakası yoktur. Konuya dışarıdan bakabilen herkes, müslümanların tasavvuf sevgisinin komikliğini fark eder. İnsanlar duygusal oldukları için kendi kültürlerine yakın olan veya kendilerine çevresi tarafından öğretilen her şeyi savunmaya meyilli olurlar, Müslümanların tasavvufçuları sahiplenme sebebi de işte bu duygusallık ve kibirdir. Tabi bu şeyh veya veli geçinen beyin takımı tipler durumun gayet farkındadır, ben burada kandırılan mürit sürüsünden bahsediyorum. Duygusallık adamı yer bitirir. Kafayı kullanacaksın dayı, başka yolu yok!

Bu dünyada hep, zaten sahip olmadığımız şeyler yüzünden sorguya çekilir, bedel öderiz. Sanki senin kabahatinmiş gibi sana "Buna niye sahip değilsin?" diye sorulur. Daha ilkokulda bile resim çizme kabiliyeti olmayan çocuk, kötü resim çizdiği için resim dersinden iyi not alamaz. Adam fakir ailede doğup büyümüştür, parası yok diye alt sınıf insan olur. Kadın çirkin doğmuştur, güzel olsa yapabileceği şeyleri sırf güzel olmadığı için yapamaz, zira o da alt sınıf insan muamelesi görür. Adam zenci doğmuştur, beyazlara nispeten çok daha kolaylıkla suistimale uğrar. İnsanlar diğer insanlara, zaten sahip olmadıkları şeyler yüzünden suç yüklerler. Fakat Allah hiçbir insana "Neden buna sahip değilsin" diye sormayacak, çünkü Allah'ın yöntemi farklıdır. Allah "Buna sahip olduğun halde neden kullanmadın?" diye, ya da "Buna sahip olduğun halde neden kötüye kullandın?" diye soracak. Yani Allah, seni sahip olmadığın şeyler üzerinden imtihan etmez, sahip oldukların üzerinden imtihan eder. En basitinden paran yok diye çok insan sana bikbik edecektir, ama Allah'ın bir insana parası yok diye kızdığını

görmedim ben Kur'an'da, göremezsin de. Allah paraya sahip olana "O parayı neden paylaşmadın?", "Neden iyiye harcamadın?" diye sorar. Kısacası sahip olduğun her şeyden sorumlusundur. Zeka, para, güzellik, özgür irade, aklına ne geliyorsa... Sana verilen bu nimetlerin en başında da "akıl" gelir. Aklı olan her insan, bu akla sahip olmanın sorumluluğunu taşır. İnsanın sınav edilme sebeplerinden birisi de budur, sahip olduğun aklın bir bedeli vardır. O halde, o aklı kullanmak zorundasın, hem de iyiye kullanmak zorundasın. Çalıştıracaksın saksıyı, bunun başka bir yolu yok.

"Yeryüzünde debelenenlerin Allah katında en kötüsü, akıllarını işletmeyen sağır-dilsizlerdir." (Enfal Sûresi, 22)

ASIRLIK PLAN: TEK DÜNYA DİNİ

Şimdi işin biraz daha alengirli boyutuna gireceğiz, burası işin inançla ilgili kısmı değil, herkesi ilgilendiren bilgi kısmı. Arka sıra dinle burayı evladım.

Binlerce yıldır, belki de daha fazla var olan bu panteist felsefe 20. yüzyılda New Age hâlini almıştır. 20. yüzyılda New Age'i hortlatanların başında **Alice Bailey** adlı Amerikalı bir spiritüalist gelir. Alice Bailey'in öğretileri de ne Mevlana'dan, ne de günümüzdeki herhangi bir spiritüalistten farklıdır, aynı şeylerin laciverte boyanmışını anlatır. Bu kişi de panteist ve spiritüalisttir, yani "her şey Tanrı'dır, sen de Tanrı olduğunu keşfet" der. Bu Alice Bailey adlı kadın, 1922 yılında **Lucifer Publishing Company**'i kurar, yani Lucifer (İblis) adında bir yayınevi kurar[62]. Lucifer; Latince "ışık getiren" demektir, yani bu ruhçuların kasıtlı olarak kullandığı "ışık varlığı", "ışık sizinle olsun", "ışığın gücüyle" lafları Lucifer'la ilintilidir. Lucifer (İblis), insanlara kötülük yaparak aslında onların iyiliğine, yani tekamüllerine hizmet ettiği için ışığı, aydınlanmayı ve kurtuluşu getirendir. "Illuminati" yani "aydınlanmışlar" ismi de buradan türemiştir, her neyse biz konumuza dönelim. Alice Bailey adlı kadın 1922'de kurduğu Lucifer Yayınevi'nin ismini "biraz ileri gittik galiba" diyerek 3 sene sonra değiştirir, **Lucis Trust**'a dönüştürür. Lucis Trust günümüzde de kendisine ait birçok alt

şirketiyle beraber faaliyette olan spiritüalist bir kurumdur. Lucis de yine Lucifer demektir, bir fark yoktur.

Alice Bailey, öyle bu işlerle kafayı kırmış kendi halinde, sıradan bir vatandaş değildir. Günümüzde pörtleyen New Age'e en büyük ivmeyi kazandıran şahıstır Alice Bailey. Ve daha da önemlisi, kendisi Bush gibi birçok ABD'li siyasetçinin 2000'lere doğru konuşacakları lisanı daha yıllar öncesinde kullanmıştır. Nasılını göstereceğim.

Kendisinin 1957'de basılan ve 1949'da öldüğünden dolayı muhtemelen çok daha önceden kaleme aldığı "The Externalisation of the Hierarchy" adlı kitaptan bazı bölümlere bakalım[63]:

happen in the world unfoldment and in the recognitions by the races will be the result of mutual interplay of the two intents (I am choosing my words with care)—the intent of the Masters to help humanity, and that of the world aspirants and disciples to aid in that helping.

Esoterically speaking, a point of contact, a moment of "spiritual intercourse," is imminent, and *out of that moment a new world can be born.*

If that can be brought about, then there can be re-established on earth the condition which was brought to an end in earlier days, when the Hierarchy (in order to further man's mental development) withdrew behind the scenes for a period. If this spiritual contact can be brought about, it means that the Hierarchy will no longer be hidden and unknown, but will be recognised as present upon the physical plane. This would at first be necessarily on a small scale, and the recognition will be confined to the aspirants and disciples. Increasingly the New Group of World Servers will be active in every nation and found functioning throughout the entire world.

Kendisi kitapta sık sık "Efendiler"den (Masters) bahseder. Bu Efendiler, insanlığa ve dünyaya hizmet gönüllüsü, yüce, seçkin ve elit kişilerdir. Bu Efendilerin Gizli kardeşlik örgütleri vardır. Tıpkı insanlara kötülük ederek onlara hizmet eden Lucifer misali, bu Dünya Efendileri de dünyanın ve insanların anasını belleyerek insanlığa hizmet edeceklerdir. Hem alt insanların (!) adına kötülük dediği o yüce hizmetleri yaparak insanların tekamülüne hizmet edeceklerdir, hem de dünyayı alt ırklardan temizleyeceklerdir. Altını son çizdiğim bölümde kendisi şunu

söylemektedir: “Dünya Hizmetlisi bir yeni grup, her millette etkin olacak ve dünyanın her yerinde iş başında olacaktır”.

Bu adına “Dünya Hizmetlisi Yeni Grup” dediği oluşum tam olarak bizim banker çetesi Illuminati ve onların örümcek ağı gibi birbirleriyle bağlantılı alt kuruluşlarıdır.

Kendisi bu kişilerin misyonunu daha sonra şu şekillerde açıklar[64]:

Thus briefly have I sought to make the position of the New Group of World Servers clear as it fights for the rights of man, for the spiritual future of humanity, and for the new world order. What I have now to say will fall into four parts:

“Bu Dünya Hizmetlisi Grup insan hakları için, insanlığın ruhani geleceği için ve yeni dünya düzeni için savaşacaktır.”

Yeni dünya düzeninin ne olduğunu, artık biraz olsun size dayatılan standart basın yayın organlarından kafanızı kaldırabildiyseniz biliyor olmalısınız. “İnsanlığın ruhani geleceği”nden kastı ise şudur kendisinin:

1. The work of the Hierarchy in the immediate future at these Full Moon Periods
2. The task of the New Group of World Servers today
3. The New World Religion and its spiritual future.

Gelecekte “Yeni Dünya Dini”ni kuracaklardır ki bu din; Alice Bailey’nin de temsilcilerinden biri olduğu spiritüalizmdir.

Evet, Alice Bailey adlı spiritüalist abla, daha 1957 yılında tam olarak Illuminati’nin misyonunu açıklar. Tek bir dünya devleti ve tek bir dünya dini… “New World Order” (Yeni Dünya Düzeni) ifadesi insanlara kameralar önünde ilk olarak 1990’lı yıllarda George Bush tarafından bir

basın toplantısında açıklanacaktır, fakat ne hikmetse bu ruhçu kadın daha en az 30 yıl öncesinden Bush'un söylediklerinin aynısını yazar. Yeni Dünya Düzeni ifadesi, Alice Bailey'inin tüm kitaplarında sıklıkla kullanılır, bahsettiğim bu kitapta da defalarca bahsedilir, açıklanır, detaylı olarak izah edilir. Bu kitabın basım yılı daha 1957'dir, yazılışı ise tarihi bilinmemekle beraber çok daha öncedir. Alice Bailey'in kullandığı Yeni Dünya Düzeni ifadesi öyle alelade bir rastgelme veya kelime benzerliği değildir, kitabı okuyan olursa rahatça görecektir ki, kendisinin Yeni Dünya Düzeni tanımı; ABD başkanı Bush'unkiyle birebir olarak aynıdır.

Meseleyi tekrar anlatayım.

Şimdi bu George Bush adlı abi -ki kendisi bildiğiniz üzere eski ABD başkanıdır- aşağıda bir kesitini almış olduğum basın açıklamasında, 1991 yılında artık Yeni Dünya Düzeni'nin hüküm süreceğini açıklar. Konuşmasının içeriğiyse, Alice Bailey'nin anlattıklarının tamamen pratiğe dökülmüş halidir.

Ne hikmetse, George Bush'un bu konuşmayı yapmasından 30 küsür sene önce Alice Bailey adlı kadın da aynı iddiaları kitabında yazar.

Ve ne hikmetse, Alice Bailey adlı kadın New Age'in kurucularından biridir, spiritüalist ve okültisttir.

Ve yine ne hikmetse, George Bush da hem babası Prescott Bush, hem de oğlu George W. Bush gibi Yale Üniversitesi'nin okültist bir cemiyeti olan **Bones and Skulls** (Kemikler ve Kafatasları) tarikatının üyesidir.

Acaba bu spiritüalist arkadaşlar sandığımız kadar saf olmayabilir ve gizli kardeşlik örgütleriyle gayet, çatır çatır dünyanın kaderini tayin ediyor olabilirler mi? Çatır çatır dünyayı yönlendiren kilit siyasetçileri, yöneticileri, medya üyelerini, yazarlarını, sanatçılarını seçiyor olabilirler mi? Peşlerine taktıkları bu spiritüalist ve New Age'ci derneklerdeki aydın görünümlü cahillerida gayet sömürüyor olabilirler mi? Bu şekilde yeni dünya dininin propagandasını yavaş ve sağlam adımlarla yayıyor olabilirler mi?

Bu spiritüalist Alice Bailey'in kitaplarında çok sıklıkla kullandığı bir laf vardır: "Işık hüzmeleri" (points of light). Misal eski adı Lucifer Yayınevi, yeni adı Lucis Trust olan ruhçu şirketin şu anki internet sayfasına bir bakalım. Internet sayfasında da doğal olarak Alice Bailey'in öğretileriyle dünyayı aydınlatır bu yüce oluşum[65]:

LUCIS TRUST

Login | Regist

HOME | ARCANE SCHOOL | SERVICE ACTIVITIES | PUBLICATIONS STORE | PRODUCTIONS | SEA

Lucis Trust / Service Activities / e-mantrams / Affirmation of the Disciple

Triangles
World Goodwill
The Great Invocation
e-pamphlets
e-mantrams
The Mantram of Unification
Noontime Recollection
Group Fusion
The Mantram of the New Group of World Servers
The Great Invocation
The Great Invocation (adapted)

Affirmation of the Disciple

I am a point of light within a greater Light.
[illegible]eam of Love divine.
I am a point of sacrificial Fire, focussed within the fiery Will of Go

And thus I stand

I am a way by which men may achieve.
I am a source of strength, enabling them to stand.
I am a beam of light, shining upon their way.

And thus I stand.

And standing thus, revolve
And tread this way the ways of men,
And know the ways of God.

Çerçeve içine aldığım bölümde şu denir: “Ben daha büyük bir Işığın içindeki ışık hüzmesiyim.”

Alice Bailey’in öğretilerinin de panteist olduğunu söylemiştim. Dikkat ederseniz “greater Light”taki Light büyük harfle yazılıyor, zira “daha büyük Işık”la kastedilen Tanrı ve/veya Evren’dir. Burada söylenen sözle anlatılmak istenen şudur: Tüm varlık ışıktır, yani tüm varlık birdir. Ben de bu bütün ve bir olan varlığın bir parçası olduğuma göre, ben de ışığım, ben de Tanrı’yım.

Bu New Age öğretilerinin bizim Mevlana’lardan, Arabi’lerden hiçbir farkı olmadığını ve tek farklarının işte bu yeni çağa adapte edilmiş ışıklı, enerjili jargonları olduğunu elli kez söylemiştim. Şekil A’da da bunu gayet güzel görüyoruz. Bu arada şunu da ifade etmek gerekirse 1200’lü yıllarda yaşamış Mevlana ile bu adamların arasında fiziksel bir bağ olduğunu düşünmüyorum. Fakat tüm mistikler gibi temel öğretileri aynıdır, aynı sonuca

ulaşmışlardır. Her neyse, Alice Bailey'in 1957 yılında yayınlanan kitabına geri dönelim. Alice Bailey öğretilerinin özeti olan şöyle bir şiire yer verir kitabında[66]:

THE GREAT INVOCATIONS

Let the Forces of Light bring illumination to mankind.
Let the Spirit of Peace be spread abroad.
May men of goodwill everywhere meet in a spirit of cooperation.
May forgiveness on the part of all men be the keynote at this time.
Let power attend the efforts of the Great Ones.
So let it be, and help us to do our part. — 1935

From the point of Light within the Mind of God
Let light stream forth into the minds of men.
Let Light descend on Earth.
From the point of Love within the Heart of God
Let love stream forth into the hearts of men.
May Christ return to Earth.

Alice Bailey burada yine ışık hüzmelerinin insanlığa aydınlanma (illumination) getireceğinden bahseder. Panteist öğreti çerçevesinde ışık hüzmeleri olan insan, büyük ışık olan Tanrı'nın bir parçasıdır.

Şimdi neden Alice Bailey'nin bu saçmalıklarını size gösteriyorum, şu yüzden:

HOME PAGE | TODAY'S PAPER | VIDEO | MOST POPULAR | U.S. Edition

The New York Times U.S.

WORLD | U.S. | N.Y. / REGION | BUSINESS | TECHNOLOGY | SCIENCE | HEALTH | SPORTS | OPINION

POLITICS EDUCATION TEXAS

THE REPUBLICANS IN NEW ORLEANS

THE REPUBLICANS IN NEW ORLEANS; Transcipt of Bush Speech Accepting Nomination for President

Published: August 19, 1988

Following is a transcript of Vice President Bush's speech accepting the Republican nomination for President last night in New Orleans, as recorded by The New York Times:

FACEBOOK
TWITTER
GOOGLE+

Bu kareyi şu an sizin de ulaşabileceğiniz New York Times gazetesi internet arşivinden aldım, 19 Ağustos 1988 tarihli sayıda, yakında ABD başkanı olacak olan George Bush'un görev kabul konuşmasının metni vardır[67].

Bu konuşmada George Bush ilginç bir ifade kullanır:

> This is America: the Knights of Columbus, the Grange, Hadassah, the Disabled American Veterans, the Order of Ahepa, the Business and Professional Women of America, the union hall, the Bible study group, LULAC, Holy Name - a brilliant diversity spread like stars like a thousand points of light in a broad and peaceful sky.

Bush, Amerika'daki çeşitliliği anlatır ve Amerika'yı "thousand points of light", yani "binlerce ışık hüzmesi"-ne benzetir. Thousand Points of Light ifadesi, spiritüalist okültist Alice Bailey'in ürettiği bir terimdir. Bu söz öyle Amerikalıların sıklıkla kullandığı bir deyim falan değildir. Spiritüalist Bones and Skulls üyesi olan Bush, konuşmalarında yine hocalarının ona öğrettiği mistik lisanı kullanır.

Ardından aynı George Bush'un 1991 tarihli, Yeni Dünya Düzeni'ni duyurduğu şu meşhur konuşmasına da bir bakalım. (Az önce bahsettiğim konuşması değil, bu aynı yıl yaptığı farklı bir konuşmadır.)

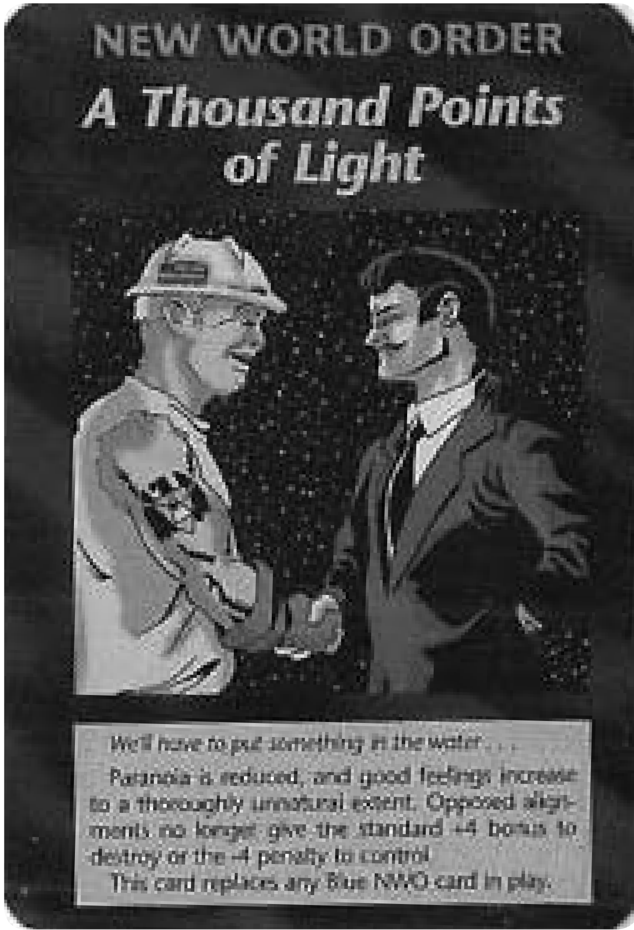

Bu konuşmanın bir bölümünde ABD başkanı Bush amaçlarının şu olduğunu söyler: **Binlerce ışık hüzmesinin aydınlanması (Illumination of a thousand points of light).**

Bush'un bu sözü öyle AKP Bilecik milletvekilinin "Rabbim bize aydınlık günler nasip etsin enşallaaah" demesi gibi alelade bir söz değildir. "Illumination of a thousand points of light", Alice Bailey'nin kitaplarında da sıklıkla geçen, ezoterik ve okült manaları olan bir sözdür ki ne manaya geldiğini sabahtan beri açıklıyorum zaten bu öğretinin. John F. Kennedy gibi bazı istisnai ABD başkanları dışında, Bush da iradesi ve karakteri olmayan bir kukladır. Seçim kampanyalarına akıttıkları paralar sayesinde kendisini o mevkiye tırmandıran büyüklerinin eline tutuşturduğu metni okur. Eline verilen metin elbette başta ABD'yi ve ABD üzerinden de tüm dünyayı saran panteist, mistik çetenin bir ürünüdür. Fabrika orasıdır.

George Bush bu ifadeyi konuşmalarında o kadar sıklıkla kullanır ki, 1990 yılında "Points of Light" (Işık Hüzmeleri) adlı sözüm ona bir hayır kurumu da kurar. Bu spiritüalist oluşum hâlâ dünya çapında aktiftir. Tıpkı Bailey'nin söylediği gibi, Efendiler dünyanın her yerinde aktiftir.

Bu "binlerce ışık hüzmesi" muhabbeti, şu İkiz Kuleler ve Pentagon saldırılarını yıllar öncesinden bildiren **1995 üretimli** Illuminati oyun kartlarında da vardır. Bu oyun kartları muhabbeti de karşınıza bin kere çıkıp klişe bir hâl aldı diye gerçekliğini yitirmez, bu insanlar açık seçik dalga geçer gibi birçok faaliyetlerini oradan duyurdu:

Şu ana kadar tüm anlattıklarımı aklında biriktir, zira parçaları birleştiriyoruz. Devam ediyorum.

Dünyayı bir örümcek ağı gibi saran Wall Street'li bankerlerin think-tank kuruluşlarından birisi de RAND Corporation'dır. Bu RAND, hesapta kâr amacı gütmeyen bir düşünce kuruluşudur. Oysaki RAND, tıpkı Stratfor gibi tüm dünyayı sosyolojik, askeri, ekonomik vs her alanda inceleyen, analizler yapan bir istihbarat ve analiz kuruluşudur,

yani gavurun deyimiyle "think tank" kuruluşu. Bir nevi küçük CIA de diyebiliriz kendisine. Dünyanın hemen hemen her ülkesi ve tüm coğrafyaları hakkında yığınla bilgiye, veriye sahiplerdir ve küresel çetenin ileride yapacağı hamlelere dair fikirler sunarlar. E adamlar yapacakları yatırım veya operasyonlar için gerekli ön bilgiyi gökten zembille almıyorlar elbette, RAND gibi, Stratfor gibi yığınla think tank kuruluşu vasıtasıyla sağlıyorlar bu bilgileri.

Küresel çetenin ya da Alice Bailey'nin deyimiyle "Dünya Efendileri"nin analiz kurumu olan RAND, 2005'te "Civil Democratic İslam: Partners, Resources and Strategies" adında bir rapor yayınlar[68]. Yani adından da belli olacağı üzere; Müslüman ülkelerde kimlerle işbirliği yapabileceklerini, kimlerin kendi çıkarlarıyla uyuştuğunu, kimlerin suyuna gidilip kimlere karşı gelinmesi gerektiğini izah eden bir yol-yöntem haritası çizerler. RAND'ın 2005'te yayınladığı bu raporu bir inceleyelim bakalım.

Sufis

Sufis are not a ready match for any of the categories, but we will here include them in modernism. Sufism represents an open, intellectual interpretation of Islam. Sufi influence over school curricula, norms, and cultural life should be strongly encouraged in countries that have a Sufi tradition, such as Afghanistan or Iraq. Through its poetry, music, and philosophy, Sufism has a strong bridge role outside of religious affiliations.

Raporda en çok selefi/cihatçı gruplar ve tasavvufçular (sufiler) üzerinde durulur. Selefi/cihatçı gruplar dediğim işte bu El Kaide'dir, Işid'dir, veya diğer potansiyel radikal dinci gruplardır, bunlara üye olabilme potansiyeli taşıyan kandırılmış ve gözü dönmüş cahil, cani kalabalıklardır. ABD'nin bu selefiler üzerindeki tutumu özetle şudur: Kullan, at.

İşin bu raporda bahsedilmeyen (aslında üstü kapalı olarak ima edilen) kısmını anlatayım size, ABD'nin kafa

kesici selefilere karşı tutumu şudur: Bu köktendinci arkadaşlar muhakkak ki oradan buradan piyasaya çıkacaktır, bunu önleyemezsin. Çıkan bu radikal dincileri sen silahlandır, sen organize et, yeri geldiğinde sür sahaya, istediğin noktaya Allahuakbar nidalarıyla saldırsınlar. Fakat destekte fazla ileri gitme, toplumun çoğunluğuna yayılmalarına izin verme, yoksa bu işin önünü alamazsın. Zira bu elemanlar manyak oldukları için zaptedilmeleri zordur. Sağları solları belli olmaz. Ayrıca küreselleşme karşıtı oldukları için de toplumun çoğunluğuna yayılmaları işimize gelmez, o sebeple sadece kısıtlı güce sahip olmalılar. İstediğimiz bölgeleri karıştırabilecek kadar ve medyada vahşiliklerini gösterecekleri pozlar verecek kadar güçlü olmaları yeterlidir.

Yani bu adamlar elbette desteklenir, fakat görüşlerinin toplumun çoğunluğuna yayılmaları istenmez, büyümeleri istenmez. Ha ABD bu adamları dibine kadar desteklemiyor diye de gidip bu adamları destekleyecek halimiz yok, zira düşmanın düşmanı her zaman dost değildir.

Yukarıda Rand'dan aldığım bölümde de müslümanların, bu psikopat cihatçılardan sonra üzerinde en çok durulan ikinci kesimi anlatılır: Sufiler, yani tasavvufçular.

Tasavvufçular ABD tarafından pek sevilir. 2005'teki bu Rand raporunda da göreceğiniz üzere tasavvufçular, İslam'ın sözüm ona modernist ve entelektüel yüzü olarak lanse edilir.

Şimdi Rand Raporu'nun şu kısmına bakalım:

Strategy in Depth 63

Build up the stature of Sufism. Encourage countries with strong Sufi traditions to focus on that part of their history and to include it in their school curricula. Pay more attention to Sufi Islam.

Kelimesi kelimesine tercüme ediyorum: "Tasavvufun önemini arttır. Güçlü tasavvufi gelenekleri olan ülkeleri, tarihlerinin bu bölümüne odaklanmaları konusunda teşvik et ve okul müfredatlarına da tasavvufu koysunlar. Tasavvufa daha fazla önem ver."

Tarih bazen, sahiden tekerrürden ibaret olabiliyor. Şimdi ABD'li think-tank kuruluşu RAND'ın Müslümanlar hakkındaki bu raporu ve tasavvufçular hakkında şu söyledikleri aklınızda kalsın, zira geri döneceğiz. Ben o arada meselenin önemini izah etmek maksadıyla bir anekdot anlatacağım, sizleri 150 yıl geriye götüreceğim.

1800'lerin ilk yarısında yaşamış Tocqueville adında bir Fransız düşünür vardır, kendisi aynı zamanda tarihçi, devlet adamı ve iktisatçıdır. 1840'ların başında Tocqueville'i Cezayir'e gönderirler, zira Fransa, Cezayir'i sömürgeleştirmektedir ve isyan hareketleri de Fransızların başını ağrıtır. Abdülkadir adında bir Cezayirli lider, sömürgeci Fransızlara karşı halkını ayaklandırır, direnişe geçer. Hatta 1990'lı yılların şu meşhur Abdel Kader (Abdülkadir) şarkısı da bu Cezayirli kahraman direnişçi Abdülkadir Cezayiri hakkındadır. Her neyse, Fransızlar ne yapacağız, bu Cezayirlileri nasıl yöneteceğiz diye kara kara düşünürler. Tocqueville'i Cezayir'e göndermelerinin sebebi de budur zaten; gözlem yapsın, Cezayir halkını analiz etsin, bize istihbarat sağlasın. Tocqueville 1847'de, tarihe "Cezayir Raporları" adıyla geçecek analizlerini yollar Fransa'ya. Tocqueville'in raporlarını zamanında okumuştum, o sayfalar dolusu koca raporda anlattıklarının tüm özeti şudur: "Cezayirlilerin eğitimlerine ve dinlerine karışmamalıyız, ancak bu halde rahat rahat sömürürüz. Eğer eğitimlerine ve dinlerine müdahale etmeye kalkışırsak başımız ağrır, çok tepki toplarız."

Bir halkı, hele hele Müslümanlar gibi (ama doğru ama yanlış) güçlü din gelenekleri olan bir halkı yönetmek için dikkat etmeniz gereken ilk husus dindir. İkincisi ise eğitimdir. 150 sene öncesinin Fransız'ı işin önemini ve karmaşıklığını görüp "bu işlere hiç karışmayın, siz maddi kaynakları sömürmenize bakın" der. Fakat günümüzde her halkın ne yiyip içtiğinden tut, kimi ne oranda sevip kimden ne oranda nefret ettiğine kadar her detayını bilen bir yapılanmamız var. CFR'sinden tut Stratfor'una, yahut bu Rand'ına kadar saymakla bitiremeyeceğin kadar istihbarat örgütü var. Sırf Twitter ve internet sayfalarında yayınladıkları raporlarda bile bu adamların ne derece bilgi ve gözlem sahibi olduklarını görürsün zaten ki onlar sadece halk ile paylaştıklarıdır. Gelgelelim 1900'lerin başından itibaren, halkı yönetmek için gerekli olan bu "din" ve "eğitim"den uzak durmamıştır küresel çete, zira artık bunları karıştıracak, yönlendirecek gücü ve istihbarat bilgisi vardır. Artık 1800'lerin Fransası kadar aciz bir emperyalist güç yoktur.

Bunu nasıl yaparlar? İşte şu RAND raporunda tasavvufla ilgili söylenenlere bak anlarsın.

Bu tasavvufu destekle, eğitimlerine de bir güzel sok, sürekli canlı tutsunlar tasavvufla olan bağlarını diye açık seçik talimat veriliyor.

Tasavvufu edebiyat dersinde, din dersinde sürekli görmedin mi evladım sen okuldayken? Sürekli Yunus'tur, Mevlana'dır, bilmem kim tasavvufçudur, bunları görmedin mi sen edebiyat ve din derslerinde? E işte o yüzden duruma uyanan birileri çıkıp "Bu adamlar Müslüman falan değil, bildiğin pagan. Delili de şu, şu ve şu" dediğinde önyargıyla yaklaşıyosun, hatta bunu diyenlerden nefret edip; Mevlana'nı, Yunus'unu bağrına basmaya devam

ediyorsun. Neden? Çocukken sana öyle öğretildi. Neden? Okulda ders kitabında öyle yazıyordu. Neden? Çevren sana öyle öğretti, mahallendeki imam öyle söyledi, çok feyzli bir abi olan falanca öyle söyledi, öğretmenin öyle söyledi. Bu kültürü de işte öyle güzel yapılandırır ki bu adamlar ufak ufak... Şu tasavvufun hâlâ kültürümüzde bu kadar canlı biçimde yer alması, hâlâ ders kitaplarında bile olması; %50 bu adamların uğraşlarının ürünü, %50 de Müslümanların bilmedikleri şeyi sahiplenen cehaletinden kaynaklıdır.

Bu El Kaide veya IŞİD gibi (veya yakında pörtlemesi muhtemel potansiyel El Zamazingolar gibi) Amerikan silahlarıyla cihat eden radikal dinci gerizekalılar veya dini siyasete alet eden siyasal İslamcılar zaten insanları İslam'dan yeterince uzaklaştırır. Fakat insansın sen, inanmak senin için bir ihtiyaç, hele hele bu coğrafyanın insanıysan, ne kadar soğursan soğu muhakkak ki İslam'la içten içe bir bağ hissedersin. Öyleyse ne yapacaksın? Karşında işte güler yüzlü tasavvuf var. Senin inandığın o "gerçek İslam", aha bu tasavvuf, koş sarıl ona. RAND'ın raporlarında da göreceğiniz üzere ABD'nin İslam coğrafyasındaki tüm stratejisi buna odaklıdır: Radikal dincilerden soğuyanları, sevgi dolu tasavvuf ile karşıla. Bir başka deyişle, yağmurdan kaçarken doluya tutulsunlar.

Küresel sermaye yine Hegel diyalektiğini kullanır ve dünyayı tez-antitez çatışmalarıyla şekillendirir. Dikkat ederseniz, kafa kesen cihatçıları da, tasavvufi kuruluşları da desteklerler.

Küresel sermaye tıpkı bizde olduğu gibi dışarıda da insanları aynı yöntem ile manipüle ediyor: "Bak karşıda cihatçı radikaller var, onların karşısında da bizim sevgi pıtırcığı tasavvufçularımız var. O halde doğru din budur."

Tek dünya devleti kurma gayesindeki küresel sermaye yıllardır ısrarla "tek din" pompalıyor. Bu tek din; kimisine New Age, kimisine spiritüalizm, kimisine tasavvuf, kimisine kabalizm ismiyle satıyor. Her coğrafyanın nabzına uygun şerbeti veriyor. Fakat inandıkları şey isimleri farklı da olsa, özünde aynı oluyor: Varlığın birliği veya vahdet-i vücud veya panteizm. Yani: "Sen Tanrı'sın"

Aynı el radikalleri besler, kan aktırır. Aynı el diğer yandan sufileri ve panteistleri besler, okullar, dernekler açtırır. Aynı el bir tarafın kestiği kafaların haberlerini yapar. Aynı el diğer tarafın icraatlerini "sevgi, aşk, kardeşlik" mesajlarıyla ve gülen çocuk fotoğraflarıyla süsleyerek haber yapar. Ve sonra da seni hakkında hiçbir bilgin olmayan konuda, vicdanından, duygularından vurur: "Gel bakalım tasavvufa, gel bakalım kardeşliğe..."

"Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme!" (İsra Sûresi, 36)

Tasavvufun sevgi imajı tamamen bir maskedir. Orasına burasına şiş batırıp Allah Allah diyen adamlar da tasavvufçudur. Veya sırf bu kitabımdan dolayı, elinde güç kudret olsa beni taşlayacak olan adamlar da bilmemk im cemaatindendir ve o cemaat de tasavvufçudur. Küresel çetenin Müslümanları tasavvufa yöneltmek istemesinin sebebi tasavvufun sevgi ve hoşgörü dolu oluşu değil, ileride tek ve ortak dünya dini olmasını planladıkları spiritüalizm ile aynı şey olmasıdır. Yüzeysel bilgi ve yüzeysel sorgulama insanı genellikle yanlışa götürür. Her konuda sadece iki cümlelik kulaktan dolma bilgi sahibi olan ve bu yüzden de kendini her konunun uzmanı zanneden günümüz sığır aydın gençliği, bu adamların tasavvufu destekleme sebeplerini "tasavvufun barış dini olması"na yoracaktır muhakkak, fakat işin aslının bununla en ufak bir alakası

yoktur. Yüzlerce yıllık bir projedir spiritüalizm. Ve bu spiritüalizm; tasavvuf ile aynı şey olduğu için, spiritüalizmin Müslümanlara satılmasının yegane yolu tasavvuftur. Gör bunu artık güzel kardeşim, gördüğünden eminim de işte, kabul et. Sırf benim anlattıklarım bile aklı olan adam için yeterlidir ama, temiz bir kafayla düşünerek kendi araştırmanı yap bakalım, sen de bunu fark edeceksin. Zira Allah'ın da Kur'an'da dediği gibi "Şeytanın tuzağı zayıftır."

Analizimize geri dönelim, Rand'ın 2005'teki bu raporu baştan aşağı aynı talimatla doludur: Tasavvufu destekle.

to the support of the conservative Hanbali school. It also relat
knowledge: More-backward parts of the Muslim world are not aw
advances in the application and interpretation of Islamic law.

— Encourage the popularity and acceptance of Sufism.

- **Confront and oppose the fundamentalists:**
  — Challenge their interpretation of Islam and expose inaccuracies.
  — Reveal their linkages to illegal groups and activities.

Ayrıca bu raporda Fethullah Gülen ve tasavvufi bir oluşum olan Nurculuğun da desteklenmesi önerilir. Fethullah bol bol övülür:

Muhammad Shahrur, author of the "Proposal for an Islamic Covenant," stresses the need for Arabs to "have a plan to deal with the twenty-first century" that includes political freedom, pluralism, democracy, and equality (Shahrur, 2000). Serif Mardin attempts to bring the concept of civil society into alignment with Islam and Islamic history (Mardin, 1996). Fethullah Gulen puts forward a version of Islamic modernity that is strongly influenced by Sufism and stresses diversity, tolerance, and nonviolence (Gulen, 1999). His writings have inspired a strong multinational following and have proven attractive to young people.[11]

Küresel sermayenin tasavvuf hakkındaki tutumunun özetini, şimdi de size bir New York Times haberi üzerinden göstereyim. 17 Ağustos 2010'da NY Times gazetesinde yayınlanan, 16 Ağustos 2010'da da NY Times'ın internet sayfasına koyulan ve tarihçi William Dalrymple

tarafından yazılan "Muslims in the Middle" başlıklı yazıyı rol model olarak kullanacağım[69]:

Yet many of our leaders have a tendency to see the Islamic world as a single, terrifying monolith. Had the George W. Bush administration been more aware of the irreconcilable differences between the Salafist jihadists of Al Qaeda and the secular Baathists of Saddam Hussein's Iraq, the United States might never have blundered into a disastrous war, and instead kept its focus on rebuilding post-Taliban Afghanistan while the hearts and minds of the Afghans were still open to persuasion.

Bu NY Times haberi var ya, şu yukarıdaki Rand Raporu talimatlarının birebir uygulamaya dökülmüş halidir. Şimdi analizimi iyi oku.

Yukarıdaki kesitte göreceğiniz üzere, yazıda öncelikle prim yapmak için ABD'li siyasetçilere giydirilir. "Bush gibi siyasetçiler tüm Müslümanları terörist gibi gösteriyorlar" minvalinde haklı bir çıkışla Müslümanların yanağından makas alınır. E tabi ki burası doğru, İslam'ın batı basınındaki şöhreti malum... Ayrıca bu kısımda göreceğiniz üzere yine El Kaide gibi Selefi/Cihatçı manyakların iğrençliği iyice belirtilir. Fakat bu El Kaide'lerin şişirilmesinin esas sebebi, "gerçek İslam bunlar değil, gerçek İslam işte bu sevgi dolu tasavvuftur" golüne bir orta hazırlığıdır.

Feisal Abdul Rauf of the Cordoba Initiative is one of America's leading thinkers of Sufism, the mystical form of Islam, which in terms of goals and outlook couldn't be farther from the violent Wahhabism of the jihadists. His videos and sermons preach love, the remembrance of God (or "zikr") and reconciliation. His slightly New Agey rhetoric makes him sound, for better or worse, like a Muslim Deepak Chopra. But in the eyes of Osama bin Laden and the Taliban, he is an infidel-loving, grave-worshiping apostate; they no doubt regard him as a legitimate target for assassination.

Yazının bu kısmında ise Amerikalı tasavvufçu Feisal Abdul Rauf övülür. Söylenenler özetle şudur: "Bir tasavvufçu olan Abdul Rauf aşkı, sevgiyi ve Tanrı'yı zikretmeyi över. Ama görüşleri biraz New Age'e benzer. Bu sebeple sevgi dolu tasavvufçu Abdul Rauf; işte bu Usama Bin Ladin veya Taliban gibi cihatçıların gözünde kafir ve putperesttir."

Anladın mı şimdi tuzağı?

"Bak Müslüman kardeş, burada El Kaide var, Taliban var, bunlar pis adamlar (ki evet, gerçekten de öyleler, Allah onların belasını versin). Şimdi bu pis adamlar, bizim sevgi dolu New Age'ci tasavvufçularımıza kafir gözüyle bakıyorlar. Demek ki sevgi dolu tasavvufçular iyi adamlar (yok ya)."

İşte ABD'nin İslam üzerindeki tüm stratejisi budur:

Selefi/cihatçı kafa kesen manyaklar üzerinden, tasavvufu övmek. Bir nevi iyi polis/kötü polis tiyatrosu oynatıp, tasavvufu millete kakalamaktır.

Bu budur, mesele bu kadar açık.

Benim burada sana kör göze parmak sokarcasına izah ettiğim yöntemi, adamlar esasında işte böyle ustalıkla uyguluyorlar. Rand raporu nedir, spiritüalizm nedir, tasavvuf nedir, ABD neden tasavvufçuları över, bunları derinlemesine bilmeyen bir adam şu yazıyı okusa, %99 ihtimalle yazara hak verir. Zira senaryo çok sağlamdır. Göster El Kaide'leri, IŞİD'leri, karşısına da "kurtuluş bu!" diye koy tasavvufu, millete yedir. Kaldı ki benim size göstermiş olduklarım Batı basınını takip edenlerin sıklıkla karşılaşabileceği sadece birkaç örnekten ibarettir. Tüm bu senaryonun zaman içerisinde ağır ağır, nakış gibi işlendiğini, sürekli televizyon, gazete, çeşitli dernek ve

kurum vasıtalarıyla defalarca uygulandığını düşünün… Tasavvufun hem Müslüman coğrafyasında hem de Batı'da nasıl ve neden bu kadar sempati topladığını daha iyi anlayacaksınız.

Aynı NY Times yazısından devam ediyoruz.

For such moderate, pluralistic Sufi imams are the front line against the most violent forms of Islam. In the most radical parts of the Muslim world, Sufi leaders risk their lives for their tolerant beliefs, every bit as bravely as American troops on the ground in Baghdad and Kabul do. Sufism is the most pluralistic incarnation of Islam — accessible to the learned and the ignorant, the faithful and nonbelievers — and is thus a uniquely valuable bridge between East and West.

Yazar uçtukça uçar, tasavvufu nasıl öveceğini bilemez. Altını çizdiğim bölümde der ki: "Tasavvufçu liderler hoşgörülü fikirleri yüzünden hayatlarını riske atarlar, tıpkı Bağdat'taki Amerikan askerleri gibi."

Gerçekten de bundan daha güzel ve daha yerinde bir benzetme yapılamazdı herhalde, artık Allah mı söyletmiş nedir... Yazar elbette Amerikan askerlerinin Bağdat'ta hayatlarını riske atmalarını, Amerikan milliyetçisi duygularla söyler, fakat yine de farkında olmadan çok doğru bir benzetme yapar. Zira tasavvuf da İslam'a, en az Amerikan askerlerinin Bağdat'a yabancı oluşları kadar yabancıdır. İslam ile tasavvuf, birbirine tamamen zıt inançlardır. Ve günümüzde de tasavvuf, tıpkı Bağdat'taki Amerikan askerleri gibi küresel sermaye tarafından desteklenir.

The great Sufi saints like the 13th-century Persian poet Rumi held that all existence and all religions were one, all manifestations of the same divine reality. What was important was not the empty ritual of the mosque, church, synagogue or temple, but the striving to understand that divinity can best be reached through the gateway of the human heart: that we all can find paradise within us, if we know where to look. In some ways Sufism, with its emphasis on love rather than judgment, represents the New Testament of Islam.

Hah kambersiz düğün olmaz, yazarımız burada Mevlana'yı över. Mevlana'nın tüm varlığı ve tüm dinleri bir olarak gördüğünü söyler ki bu doğrudur, yazarın bunları söylemesi Mevlana'yı doğru anladığına delalettir. Mevlana'nın Kur'an'la hiçbir alakası olmayan bu panteist fikirlerinin de, **"İslam'ın Yeni Ahit'i"** olduğunu söyler. Evet, tarihçi William Darlympile tasavvuf olarak kelimesi kelimesine bu tabiri kullanır: **"İslam'ın Yeni Ahit'i"**

Yani şimdi ben bu hurafeci herifleri, tasavvufu ve tarikatları eleştirdiğimde, bunların İslam'la hiçbir alakası olmadığını söylediğimde, beynini süs olarak taşıyan herifler bana "reformcu" diyecektir. Kardeşim reformun kralını siz yapmışsınız zaten. İslam'la gram alakası olmayan hurafe inançları İslam diye millete yedirmişsiniz. Kendi pagan kökenli inançlarınızın adını İslam koymuşsunuz. Öyle ki elin Amerikalısı bile çakmış mevzuyu, sizin İslam zannettiğiniz tasavvuf için adam "İslam'ın Yeni Ahit'i" tanımını kullanıyor. Sonra da reformcu biz oluyoruz, ya sabır. Peygamberin ölümünden yıllar sonra peydah olan bu tasavvuf, Müslümanlara bir güzel yedirildi ve İslam'da reform, zaten sizin şeyh ve veli bozuntularınız tarafından yapılmış oldu. Vahdet-i vücud, velayet, keramet, şeyhlik, müritlik, çilecilik, fenafillah gibi yığınla İslam dışı öğreti Müslümanlara bir güzel kakalandı. Fakat

bu pagan tasavvuf inancı, aşağı yukarı 1000-1200 sene evvel İslam'a sızdığı için, bir şekilde gelenek halini aldı ve şu an sizin bu saçma düzeninize karşı bir laf söylemek "reformculuk" oldu. Kur'an'ın, yani Allah tarafından son peygambere verildiği iddiası taşıyan bir kitabın; reforma falan ihtiyacı olamaz, ama bu reformu "Kur'an'ın gizli anlamlarını Allah'tan keşif yoluyla öğrendik" yalanıyla çok güzel yedirdi millete sizin o hazretleriniz, şeyhleriniz, Mevlana'larınız. Siz açık seçik söylesenize Kur'an'ı beğenmediğinizi, Kur'an'ı yeterli görmediğinizi. Şunu delikanlı gibi söyleyin, öyle ciddiye alıp konuşayım sizinle. Yemin ederim şu ABD'li spiritüalistler daha delikanlı sizden, zira en azından tutarlı bir biçimde tasavvufun nasıl mistik ve yeni bir din olduğunu söylüyor adamlar.

Neyse devam ediyoruz analize.

> There are many like her; indeed, until recently Sufism was the dominant form of Islam in South Asia. And her point of view shows why the West would do well to view Sufis as natural allies against the extremists. A 2007 study by the RAND Corporation found that Sufis' open, intellectual interpretation of Islam makes them ideal "partners in the effort to combat Islamist extremism."

Yazının devamında da eleman Ortadoğu'nun tüm yobaz gruplarını sayar, bunlara karşı çözüm olarak da tasavvufu sunar, bilindik senaryo. Ve yazının sonunda da güvenilirliğini arttırmak için, gider şaka gibi 2007'deki Rand Raporu'nu kaynak olarak sunar.

Önceki sayfalarda incelemeye aldığım RAND raporu 2005 tarihliydi, bu yazar ise 2007'deki bir Rand Raporundan bahseder. 2007'de de Rand yine "yobazlara karşı tasavvufu kullanma taktiği" izah eden bir çalışma yayınlar. 2005'teki raporun hemen hemen aynısıdır bu rapor da, hatta raporun adı bile:

Building
Moderate
Muslim
Networks

Angel Rabasa
Cheryl Benard
Lowell H. Schwartz
Peter Sickle

"Ilımlı İslam Ağları İnşa Etme"dir[70]. Bu "ılımlı İslam" da tabi bizim sevgi yumağı tasavvuftur. 2007 tarihli bu raporda da tasavvuf, İslam'ın aydınlık yüzü olarak kakalanır. Fethullah Gülen ve cemaati uzun uzun övülür. Feto gibi Ortadoğu'daki diğer çeşitli tasavvufi liderler övülür ve bunların desteklenmesi önerilir. Medyada sürekli haberleri çıkan kafa kesen manyak cihatçılar varken, fırsat bu fırsat diyerek insanlara sevgi pıtırcığı tasavvufun kakalanması gerektiği belirtilir. Hayal dünyamda yaratmıyorum bunları güzel kardeşim, kaynakçaya koyduk al oku işte raporu. Unutma ki bu raporu yayınlayan, bizim küresel sermayenin strateji kuruluşu RAND'dır. Adamların yolu yöntemi budur. Yukarıdaki Ny Times yazısında da tasavvufu öven eleman, körler sağırlar birbirini ağırlar misali gider RAND Raporu'nu kaynak olarak gösterir "bakın RAND da tasavvufçular için entelektüel ve hümanist diyor" diye. RAND'ın bu

raporlarının ardından UNESCO 2007'yi Mevlana yılı ilan eder. Küresel sermaye tasavvufi oluşumlara oluk oluk para akıtır. Müfredatında tasavvufu ön plana çıkaran İslami üniversitelerin kurulması teşvik edilir. Bu okullarda tasavvufa meyilli akademisyenler ve ilahiyatçılar yetiştirilir. RAND raporlarında üniversiteler ve akademisyenler üzerinde inatla ve ısrarla durulur, zira manipülasyon eğitimden başlar. Kulaktan dolma bilgilerle hayat görüşü edinen birtakım her şeyi bilen şahıslara soracak olursan eğer, tüm bunlar dünya barışı içindir, çünkü tasavvuf barış dinidir, "ne olursan ol gel" felsefesine sahip bir huzur yuvasıdır ve İslam'dan daha barışçıdır (!). Unesco, RAND veya hesapta hayır işlerine milyonlarca dolar bağışlar yağdıran büyük küresel şirketler, hep dünya barışı için uğraşan iyilik meleği kuruluşlardır, tasavvufu desteklemeleri o yüzdendir.

Polyannacılık oynamak elbette sizim seçiminiz, fakat gerçeklerin bunlar ile alakası yok.

Tüm bunlar geleceğin tek dünya dini spiritüalizm içindir.

Şimdi bir konuya tekrardan açıklık getireyim. Örneğin şu yukarıda incelediğimiz NY Times'taki yazıyı yazan tarihçi, belki de sahiden kendi halinde bir adamdır ve samimiyetle tasavvufun iyi bir şey olduğuna inanmıştır, tüm dinlerin bir olduğunu düşünüyordur ve gelecekte insanların refahı için tek ve ortak bir dünya dinine ihtiyacımız olduğuna inanıyordur. Yani yazdıklarında samimi olabilir. Adam harbiden belki de hiç öyle gizli kapaklı işler çevirmeden, kendi başına bu sonuca ulaşmıştır. İşte zurnanın zırt dediği yer de tam olarak burası oluyor. Ortada tasavvufa ve spiritüalizme bu kadar büyük bir destek varken ve tüm dünyada bu iş teşvik ediliyorken, sorgulayan birçok insanı bu tür abuk subuk oluşumlar kapıyorken, bu işin okulları sürekli çoğalıyorken, bir insanın zaten "kendi başına" bu

sonuca ulaşma ihtimali de artıyor. Zira insan çok kolay manipüle edilebilen bir yaratıktır. Adamlar da bu meseleyi iyi bildiklerinden işte söz konusu RAND raporlarındaki talimatlarda gördüğünüz üzere eğitim yoluyla, popüler kültür yoluyla, çeşitli okul ve dernekler yoluyla bu manipülasyon koşullarını oluşturmayı sağlıyorlar. Patır patır ruhçuluğu, tasavvufu, panteizmi yüceltiyorlar ve bu sayede bu saçmalıklara birçok insanı inandırmayı başarıyorlar. Geleceğin tek dünya dinine zemini işte böyle hazırlıyorlar.

1. Sufi Sam Amca

Dünyada "Universal Sufism" (Evrensel Tasavvuf) adıyla bilinen ve 1900'lü yılların başlarında kurulup hala çığ gibi büyüyen bir kardeşlik oluşumu vardır. Kurucuları **Inayat Khan** ve **Samuel L. Lewis** adlı iki aydınlanmış elemandır. Bu arkadaşların da ilgi alanları yine Kabalizm, Hinduizm, Budizm gibi mistik dinlerle beraber tasavvuf ve tasavvufun kolları olan Nakşibendilik, Kadirilik vb'dir. Öğretileri yine aynıdır, "tüm varlık birdir, tüm dinler birdir, her şey Allah'tır, sen ve ben de Allah'ız."

Bu kardeşlik örgütü, internet sayfalarında da görebileceğiniz üzere müritlerini panteizme ve aydınlanmaya (illumination) davet eder.[71]

“Evrensel Tasavvuf” adlı bu hareket kendi arasında da dallara budaklara ayrılır, “Sufi Ruhaniat International”, “International Sufi Movement”, “Sufi Order International”, zart zurt gibi birçok alt kardeşlik örgütü vardır bu hareketin. Örneğin bu alt kollardan sadece bir tanesi olan Sufi Order International’ın bile çoğu Amerika’da olmak üzere dünyanın dört bir yanında dernekleri, okulları vardır. Bakınız[72]:

Sufi Order International

About Us : Local Centers

Sufi Order Centers List
Click on a center's name to see a description and contact information.
Click on a heading to sort the list.

Center Name	Phone	City	State	Country
Blue Mountains Centre	011-61-2-47875868	Lithgow	New South Wales	Australia
New South Wales Centre	011-61-2-4997-7123	Sydney and eastern New South Wales	New South Wales	Australia
Austrian Sufi Order	011-43-1-319 53 93, 011-43-1-585 98 14			Austria
Caravan of the Heart	604-874-5323 or 604-877-0022	Vancouver	British Columbia	Canada
Sufi Order of Kingston	613-549-8941	Amherstview	Ontario	Canada
Sufi Order of Brampton	905-452-6358	Brampton	Ontario	Canada
Chishtiyya Inayati of Ottawa	613-721-0863	Nepean	Ontario	Canada
Sufi Order of Toronto	416-653-6787	Toronto	Ontario	Canada
Awakening Heart Circle	416.300.3095	Toronto	Ontario	Canada
Chishtiyya Inayati Montréal	514-937-2670	Montréal	Quebec	Canada
Sufi-Danmark		Copenhagen		Denmark
Sekretariat German Sufi Order	011-49-04506-188260			Germany
Cala Jami	+39 320 247 46 84		Sardinia	Italy
Sufi Study Circle	+37068778784	Kaunas		Lithuania
The Sharda Center	011-64-9-236-9083	Tuakau		New Zealand
Aukland Sufi Center	011-64-9-480-0889	Aukland		New Zealand
Oslo Sufi Group	+4791834695	Oslo		Norway
The House of Remembrance		Lahore		Pakistan
Sufi Order Switzerland & Omega Sufi Center		Zurich		Switzerland
Yukunç Vakfı — Conscious Living Center	0212-231-2855	Istanbul		Turkey
Sufi Order International Dubai				UAE
London Sufi Centre/Sufi Order UK	+442072663099	London		United Kingdom
Ocean of Love	907-747-3678	Sitka	Alaska	United States
Desert Center	928-757-2802	Kingman	Arizona	United States
Surprise Sufi Order Center	[illegible]	Surprise	Arizona	United States

Çarşaf serercesine hepsini buraya koyamayacağım bu liste işte böyle sabaha kadar uzuyor, merak eden kaynakçadaki adresten tüm dernekleri görebilir, Türkiye’de de şubeleri vardır. Ve unutmayın, bu dernekler “Evrensel Tasavvuf” hareketinin sadece bir alt kolu olan Sufi Order International’a bağlı olanlarıdır.

Tıpkı Mevlana gibi tüm dinlerin bir olduğunu, her şeyin Allah olduğunu söyleyen, buram buram mushroom kokan bu pagan ve aydınlanmış abiler, kendi internet

sitelerinden birinde de bir silsile yayınlarlar. Hani bu tasavvufun şeyhleri, velileri, yani Tanrı parçası olduğunu idrak etmiş yüce seçilmiş kişileri çıkar ya arada sırada, işte tarihten beri onların kim olduğunu sıralarlar[73]:

Sufi Order Internationa

Who We Are

History & Tradition

The Chain of Transmission within a Sufi order is of central importance in the Sufi work. It is a major conduit of the *baraka* of any genuine Sufi school, and links the mureeds of that order with the combined spiritual power of their spiritual antecedents and with the unseen transformative forces that transpire behind the outward manifestation of the Chain, which is called the Silsila ("chain" or "pedigree"). The Silsila is recited at pivotal occasions such as the group *Dhikr* of the order, or at initiations. Working backward, experientially contacting and effacing oneself in each being in the chain is considered a necessary development of the practice known as *Tasawwuri Murshid*.

The representation of the chain of transmission is called the *Shajara* (tree). The Shajara which appears here is that of Hazrat Pir-o-Murshid 'Inayat Khan, who was, in fact, initiated into the four major Sufi lineages in India. It is worth noting that at any juncture, there may be several shaykhs authorized to carry on a lineage. A Shajara is a tracing of initiatic ancestry rather than a representation of the full flow of *baraka* from the Source. Pir Zia has given a number of talks on the Shajara. Tapes of these talks can be ordered through the North American Secretariat.

Hazrat Muhammad Rasulullah
Hazrat 'Ali Wali Allah
Hazrat Khwaja Hasan Basri

Gördüğünüz üzere silsile (haşa) Muhammed peygamberden başlıyormuş. Tabi bu abilere göre (tıpkı İbn Arabi'nin de söylediği gibi) peygamberler de aslında tasavvufçudur, peygamberler de aslında her şeyin Allah olduğuna inanırlar, peygamberlere göre de tüm dinler birdir. Yalnız işte bu peygamberler görevleri gereği açık seçik konuşamamışlardır, halk da anlasın diye basit konuşmak zorunda kalıp bazı gerçekleri gizlemişlerdir, bak sen şu hınzır peygamberlere.

Ve tabi ki Muhammed peygamberden başladığını iddia ettikleri bu silsilenin son halkaları, yani son Tanrı Parçaları ise, Evrensel Tasavvuf hareketinin kurucusu olan Inayat Khan ve öğrencileridir:

Hazrat Shaykh al-Masha'ikh Ghulam Qutbuddin
Hazrat Shaykh al-Masha'ikh Nasiruddin Mahmud Kale-Miya
Hazrat Shaykh al-Masha'ikh Muhammad Hasan Jili Kalimi
Hazrat Shaykh al-Masha'ikh Muhammad Abu Hashim Madani
Hazrat Pir-o-Murshid 'Inayat Khan
Hazrat Pir Vilayat 'Inayat Khan

Sufi Order International, PO Box 480, New Lebanon, NY 12125 tel. 518-794-7
secretariat@sufiorder.org

Her tasavvuf kolunun da tıpkı bu elemanlarda olduğu gibi kendilerine has silsileleri vardır. Her tasavvuf kolu, silsileyi peygamberimizden veya Ebu Bekir gibi sahabelerden başlatır, araya kendi velilerini, yüce zatlarını sıkıştırır. Evrensel Tasavvuf hareketinde de olay aynıdır.

Şimdi işin biraz daha içine girelim... Bu Evrensel Tasavvufun ve onun Ruhaniat adlı diğer bir alt kolunun kurucusu Samuel L. Lewis adında bir elemandır. Kendisine **"Sufi Sam"** de derler, cidden ünvanı bu kendisinin, dalga falan geçmiyorum.

Bu Sufi Sam, yani Samuel L. Lewis, hareketin kurucusu olan Inayat Khan'ın öğrencisidir ve meşaleyi ondan alarak bu kardeşlik örgütünü daha da ilerletir. İşin görünen kısmı kadarıyla, hareketin en önemli 2. adamı diyebiliriz kendisine ama aslında kendisi hareketin en önemli adamıdır (nedenini göreceksiniz). Bir spiritüalist ve tasavvufçu olan Sufi Sam, hareketini yaymak adına dünyanın dört bir yanını gezmiş, öğretilerini insanlara duyurmuş ve büyüklü küçüklü birçok dernek, kardeşlik örgütü vs kurmuştur. Kendini tasavvufa adamış olan Sufi Sam şudur:

Sufi Sam burada aydınlanma keyfi yaşıyor. Bakınız ne de güzel aydınlanıyor.

Peki hareketin en önemli 2. adamı olan bu Sufi Sam (Samuel Lewis) kimdir, kendisini yakından tanıyalım[74]:

Samuel Lewis and the Sufi Ruhaniyat

Samuel Leonard Lewis (d. 1970) was born in San Francisco on October 18, 1896, to Jacob Lewis, a vice-president of the Levi Strauss Company, and the former Harriet Rothschild, of the international banking family. His Sufi name was Ahmed Murad Chishti.[10] He was an early student of Inayat Khan who also followed Zen and Yogic paths and teachers.[11] His "Sufism" was transmitted to a smaller circle of disciples in San Francisco during the 1960s.[12] He developed, in particular, practices of "spiritual" movement and "Sufi dancing" utilizing circle and round dances in group settings accompanied by the chanting of litanies drawn from various religious traditions, including the Islamic profession of faith. This is still carried on in many parts of the West in the form of the Dances of Universal Peace.[13] The disciples that Lewis passed on to Inayat Khan's son, Vilayat Khan, infused the latter's group with new leadership and energy in the early 1970s. Many of "Sufi Sam's'" disciples chose to constitute a distinct group called the Sufi Islamia Ruhaniat Society.[14] Members of this group share in the annual *'urs* of Inayat Khan held every February in the Nizamuddin area of New Delhi, India. The current leader, Shabda Kahn, is an accomplished musician in the Indian tradition. Later in life Lewis maintained a correspondence and spiritual connection with the Pakistani Sufi, Barakat Ali (d. 1997), based near Faisalabad,

Sufi Sam'in babası, meşhur ABD'li kot pantolon üreticisi Levis şirketinin başkan yardımcısıdır.

Bildiğiniz üzere Levis'in kurucusu Levi Strauss'tur, Sufi Sam'in babası ise işte o meşhur Levi Strauss'un sağ koludur.

Sufi Sam'in anne tarafı ise daha ilginç: Rothschild Hanedanlığı.

Evet, bizim kendisini tasavvufa adayan, Evrensel Tasavvuf ve Ruhaniyat adlı kardeşlik örgütlerinin kurucusu olan ve ne hikmetse dünyanın dört bir tarafına yayılmayı başarabilen Sufi Sam, meşhur banker Rothschild ailesinin bir ferdidir. Annesi **Harriet Rothschild**'dir.

Size, ortada dönen şu tiyatronun büyüklüğünü anlatabilmem için daha ne yapmam lazım bilmiyorum.

Dünyanın en büyük banker ailesi Rothschild'ler, oğullarını Erasmus'la tasavvuf öğrensinler diye dünyanın dört bir yanına göndermediler herhalde değil mi? RAND'ın son 10 yıldır yayınlamakta olduğu "tasavvufu teşvik et" temalı raporlar yeni bir nane değildir, yüzlerce yıllık bir planın, sırası geldiğinde uygulanan adımlarından birisidir. Spiritüalizm, temel öğretisi panteizme dayanan bir öğretidir ve temelinde tasavvuf ile tamamen aynı şeydir. Pagan sembolü mühürlerini 1 doların üzerine basan ve spiritüalizmi yıllardır teşvik eden bu banker ailenin kendi oğullarını tasavvufu yaymak için görevlendirmiş olması elbette tesadüfi değildir. Zira kendi inançları da tasavvuf ile temelde aynıdır ve gelecekte insanlığı kontrol altında tutmak için kuracakları spiritüalist dünya dini de tasavvuf ile temelde aynıdır. **Lafta "sevgi, hoşgörü, kardeşlik", derininde ise "kötü", "iyi", "ahlak" gibi kavramların bulunmadığı, zira herkesin sorgulanamaz Tanrı'lar olduğu, daha doğrusu kendilerini öyle zannettikleri bir rezalet.**

Bunları bizim tasavvufçu ilahiyatçılara, sıradan gelenekçi müslümanlara veya hele hele tarikat, cemaat üyesi sufilere kabul ettirmek genelde çok zordur. Zira gelenekçilerin büyük çoğunluğu ne spiritüalizm bilirler, ne panteizm, ne de mistisizm (her ne kadar tasavvuf başlı başına mistisizmin ağa babası da olsa). Kendilerine öğretilen din muhakkak en doğru din olduğu için sadece onu öğrenirler ve başlarını kaldırıp "Yahu dünyada başka neler var acaba?" diye dönüp bakmazlar. İnandıkları tasavvufun, ruhçuluk inancı ile aynı şey olduğundan bile bi'haberdirler. Bir de tüm bunların üstüne, gider sizi "cahillik" ile suçlarlar. Onlar muhakkak tasavvufun anlaşılamadığını veya yanlış anlaşıldığını iddia edecek, kaynağı diğer mistik dinlerden alınmış olan tasavvuf öğretilerini Arapça isimleriyle size açıklamaya kalkarak bilgiçlik taslayacak (çünkü Arapça bir şeyler söylüyorsa otomatikman çok bilgili oluyor) ve sonunda sizi ya "kapasitesizlik" ya da "bilgisizlik"le suçlayıp işin içinden çıkacaklardır. Tek bir iddianıza bile mantıklı cevap veremeyeceklerdir. Vermeleri mümkün değildir, zira kendi inançları ortadadır, Kur'an ayetleri ortadadır. Aradaki çelişkiyi görmemek için, yalnızca onu görmek istememek lazımdır. Tasavvuf ile Kur'an'ın çelişmesi hadi ayrı bir yerde dursun, bir de yazının şu son bölümlerinde gösterdiğim işin politik ve siyasi boyutu da vardır. Spiritüalizmin Arapça'ya boyanmış hâli olan tasavvuf; küresel sermaye tarafından alenen desteklenir, fakat onlar tüm bunlara karşı da laf kıvırmaya başvuracaklardır. Öyleyse ben bu kol gibi kitabı neden yazıyorum? Öncelikle tabi ki kendim için yazıyorum, zira ölüp gittikten sonra Allah'ın beni bu dünyada yaptıklarımdan sorgulayacağını biliyorum.

Allah'ın karşısına sığır gibi bomboş bir şekilde çıkmak istemiyorum. Bir diğer sebebi ise, muhakkak ki aranızdan kafasını kullanıp bu işten dönenler olacaktır, ama 3 tane, ama 5 tane, heh işte o da kısa günün kârıdır. Aklını kullanıp delillerin peşinden gidenler kazanacaktır, aklını işletmeyenler ise muhakkak kaybedecektir, Bir Müslüman olarak öğrendiklerimi size anlatmak ve uyarmak benim görevimdir, artık siz istediğinizin peşinden gitmekte özgürsünüz.

2. Bir Meşhur Spiritüalist Animasyon: I, Pet Goat II

Gelelim tamamen bir pagan inanış olan tasavvufun, spiritüalistler tarafından pek sevilişine dair bir diğer örneğe.

Birkaç yıldır internet'te dolaşan, viral olarak hızla yayılan, bazı ödüller de alan ve çok ses getiren bir kısa animasyon filmi var "I, Pet Goat II"[75]. Bu video baştan aşağı sembollerle konuşur, ABD siyasetine, yeni dünya düzenine ve dinlere girer çıkar, bu işi de semboller vasıtasıyla yapar. Sonda söylemem gerekeni şimdiden söyleyeyim, animasyonu yapan elemanın röportajlarını ve birkaç yazısını okudum, eleman spiritüalist. Hazırladığı bu animasyonda da doğrularla yanlışları harmanlayarak, tasavvufu ve spiritüalizmi yüceltir. Konuyla ilgilenen birçok kişi bu video'nun "çok iyi mesajlar verdiğini" düşünür, fakat panteizmin ve spiritüalizmin ne olduğunu bilmezseniz, esas meselenin zaten dünyaya spiritüalizmi getirmek olduğunu anlamış değilseniz, bu şekilde kandırılmanız doğal. Şimdi bu video'nun ufak çaplı bir analizini yapalım. Mesela video'nun başında şu sahneler vardır, şöyle bir göz gezdirin:

S
pet goat

lol

Başlarda anlatılanlar özetle şudur (ki bunlar video'nun verdiği "doğru" mesajlardır): Bush ve Obama gibi ABD başkanları birer kukladır, bu kuklaların oynatıcısı ise şeytandır (master of puppets hesabı). Biraz daha detaya ineceksek, Bush'un kafasında gerzek bir şapka vardır, Bush "aptal ABD'li başkan" rolünü oynar. Obama'nın kafasında ise üniversiteli kepi vardır, o da üzerine düşen "görgülü, eğitimli ABD başkanı" rolünü oynar. Hatta son karede Obama'ya bir ekrandan "gül" emri verilir, o da iradesi olmayan bir kukla olduğu için emirlere uyar ve güler. Bilgili, güler yüzlü bir imaj oluşturur. Video'daki her karede tonlarca detay vardır, isteyen bu detayların içinde kaybolabilir ama ben bunu yapmayacağım, sadece konumuzla alakalı kısımlarını inceleyeceğim.

Öncelikle cevabını vermem gereken birkaç soru var: Video'nun ismi neden "Pet Goat"tur ve ABD başkanı Bush neden bir sınıfın içindedir? Şimdi bu soruların cevabını vermek için video'ya kısa bir ara verip, reel hayata geri dönüyoruz. İkiz Kule saldırılarının yaşandığı 11 Eylül 2001 sabahı Bush, bir okul ziyaretindedir.

Bu ziyaret sırasında sınıftaki çocuklar tarafından “Pet Goat” adlı bir hikâye okunur ki bu Pet Goat, **satanist mesajlar barındırdığı gerekçesiyle yasaklanmış bir çocuk hikâyesidir**. Fotoğrafa biraz dikkatli bakarsanız “aptal ABD başkanı” imajlı Bush’un elindeki hikâye kitabını ters tuttuğunu göreceksiniz. Bu kare internet’te ve medyada da epey dalga konusu olmuştu zamanında “Bush ne kadar salak yaa hahaha” diye. Fakat Bush’un, içerisinde Pet Goat adlı satanist bir hikaye de bulunan bu kitabı ters tutmasının sebebi; kendisinin salak olması değil, satanizmde ritüellerin tersten yapılmasıdır. Size garanti ederim ki Bush, kendisinin salak olduğunu iddia eden insanların en az bir %95’inden daha zekidir, ona şüpheniz olmasın. Bu sınıftaki olay başlı başına bir ritüeldir.

Derken Bush’a İkiz Kule saldırıları haber verilir. Şimdi bizim şu animasyon filmin adının neden Pet Goat olduğunu, Bush’un neden bir sınıfta şebeklikler yaptığını anlamış olduk. Video’ya geri dönelim:

İlerleyen kısımlarda Usama Bin Ladin de gözükür, dikkat ederseniz Usama'nın göğsünde CIA arması vardır. Yani "Ladin de aynı ekipten, Ladin'i de örgütleyenler derin ABD devleti" der video'yu hazırlayan arkadaş. Fazla bilgi göz çıkarmaz, şunu da bilin: Baba George Bush, 1977 yılında Arbusto Energy adında bir petrol şirketi kurar. Ne gariptir ki Bush ailesine ait bu petrol şirketinin ilk hissedarlarından ve ortaklarından birisi Salem Bin Ladin'dir. Salem Bin Ladin ise, 11 Eylül saldırılarının sözüm ona bir numaralı sorumlusu olan meşhur Usama Bin Ladin'in özbeöz kardeşidir. Bush ve Ladin aileleri arasındaki ilişki elbet bununla da sınırlı değildir, fakat sözü uzatmamak için burada kesiyorum. Detayını, konunun meraklıları araştırsınlar ve böylece nasıl ruh hastası insanlar tarafından yönetildiğimize kendileri şahit olsunlar.

Buraya kadar gösterdiklerim video'nun "doğru" mesajlarıydı ki bu gösterdiklerim zaten video'yu seyredenleri tavlamaya yönelik bölümlerdir. Bu anlatılanlar sayesinde

izleyici; video'nun bundan sonra da "doğru" mesajlar vereceğine inanmaya meyilli hâle gelir. Zira şeytanın elinde kukla olan ABD başkanları, Pet Goat meselesinin incelenmesi, Ladin'in ABD ile olan ilişkisi gibi detaylar, konuyla ilgili birçok insanın ilgisini cezbeder. Halbuki bunlar önden gösterilen kamyondur, büyük bir hevesle açtığınız o ağıza birazdan leş gibi kereviz girecektir çocuklar.

İlerleyen kısımlarda Antik Mısır Tanrısı Anubis'in botuna binmiş birisi gelir.

Anubis'in botuyla gelen bu kişinin göğüs boşluğunda kalp sembolü vardır, yani bu kişi insanlığa "sevgi"yi getirecektir. Sevgi ve aşk, yine spiritüalistlerle tasavvufçuların en çok suistimal ettikleri kavramlardandır.

İnsanlığa gelen bu kurtarıcının alnında da üçüncü göz (veya Horus'un gözü) vardır, yani insanlığa "aydınlanma"yı getirecektir kendisi.

Daha sonra görürüz ki bu kişi aslında...

İsa'dır... Alnında pagan sembolü Horus'un gözü, altında Antik Mısır Tanrısı Anubis'in botuyla beraber bir İsa profili...

Tıpkı şeyhlerin iddia ettikleri gibi, ruhçuların iddiasına göre de peygamberler "varlığın birliğini" çözmüş, döneminin aydınlanmış kişileridir. İsa'nın üzerindeki pagan semboller bu sebeptendir, yani aslında tüm peygamberler pagandır.

Ve esasen burada resmedilen İsa, Hristiyanların ve Müslümanların düşündüğü gibi bir İsa peygamberden ziyade, "kozmik kurtarıcı İsa"dır. Bu gelen kurtarıcı Bir nevi Matrix'teki Neo'dur.

Bu video'daki gibi "kozmik kurtarıcı İsa"nın anlatıldığı bir spiritüalist bir kitap vardır. Adı "Coming of the Cosmic Christ" (Kozmik İsa'nın Gelişi), yazarı ise Matthew Fox'tur. Bu kitapta anlatılanlar yine varlığın birliği (vahdet-i vücud) üzerinedir ve İsa aslında **tüm varlığın bir oluşunun** bir temsilidir. The One'dır yani İsa, tıpkı Matrix'teki Neo, veya "ben Allah'ım" diyen veliler gibidir.

Ve ne kadar ilginç değildir ki, bu spiritüalist masalların anlatıldığı Kozmik İsa'nın Gelişi adlı kitapta yazar, ünlü Wall Street bankeri Laurence Rockefeller'a, kendisine verdiği desteklerden dolayı teşekkür eder.

Neden Rockefeller'a teşekkür eder peki yazar? E güzel kardeşim sabahtan beri anlatıyoruz ya işte bu spiritüalizm küresel sermayenin marifetidir, bu adamlar spiritüalizmin yayılması için destek ve teşvik verir.

Video'daki İsa'nın gelişi, aslında tüm insanlara "aydınlanma"nın gelişini sembolize eder. Tüm insanlar "bir" olduklarını idrak ederler. Bu aydınlanma

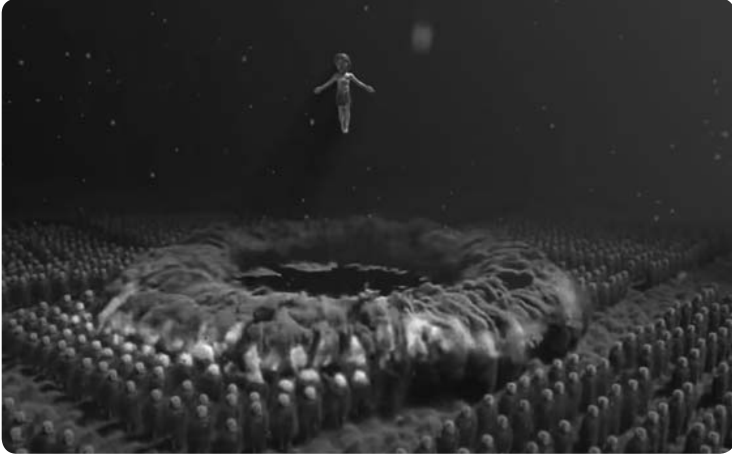
esnasında da dünya, birtakım zıtlıkların çatışmasına ve yeni sentezlerin doğmasına şahit olur (Hegel diyalektiği). Örneğin:

Elinde orak ve çekiç olan bu işçi boğulur, yani insanların aydınlanmasıyla komünizm çöker.

Ardından bu takım elbiseli ordular şeklinde sembolize edilen beyaz yakalı sınıfı görürüz ve...

Aydınlanmış olan insanlık, bu beyaz yakalıları da yok eder. Bu sahneler de kapitalizmin çöküşünü sembolize eder.

Video’nun sonunda da hesapta aydınlanmış insan galip gelir. Komünizm ve kapitalizm çatışmasından bir sentez

doğar, yani yeni dünya düzeni kurulur. İsa'nın hemen arkasında bir kilisenin yıkıldığını görürsünüz. Zira dünya, artık ahiret ve ahlak gibi kavramlara sahip dinlerden kurtulmuştur, çünkü insan artık aydınlanmıştır, bi'nevi übermensch (üst insan) olmuştur.

Video'nun verdiği ana mesajı size göstermek adına bu sahneleri atlaya zıplaya gösterdim. Şimdi video'nun orta kısımlarındaki bazı sahnelere dönelim ki mesele daha iyi idrak edilsin:

Yerde böyle devasa bir kara parçası vardır. Dikkatli bakarsanız eğer bu kütle aslında, yerde yatan bir adamdır ve bu adam da ereksiyon halindedir. Derken göklerden Tanrı'nın eli gelir:

Bu sırada ereksiyon halindeki penise zoom yapılır. Yakından bakıldığında görürüz ki bu erekte penisin tepesinde haç işareti vardır ve bu ereksiyon halindeki penis bir hapishanedir, parmaklıkları vardır. Parmaklıkların yanında ise kalp vardır. Tüm bunların anlamını açıklayacağım:

Kalkık penis şeklindeki bu hapishanenin içinde bir de yaşlı ve çirkin bir kadın vardır.

Hapishanenin duvarlarında, kare içine aldığım bölüme dikkatle bakarsanız eğer, çentik işaretleri olduğunu göreceksiniz.

Bu sahnelerde anlatılmak istenen; cinselliğin bastırılmasıdır. Sertleşmiş bir penis şeklindeki bu hapishanenin içinde özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen ve dışarı çıkmak için gün sayan bir ihtiyar vardır. Penis şeklindeki bu hapishanenin tepesinde haç işareti bulunması da, Hristiyanlıkta (tabi İslam'da da) zinanın, yani evlilik dışı cinsel ilişkinin yasak olmasına bir atıftır. Zira bu cinselliğin bastırılması hapishanesini kuranlar, Hristiyanlık ve İslam gibi dinlerdir. Aydınlanmış insanlar ise bu dinlerin çok ötesinde, sözüm ona tekamül etmiş ve "Tanrı parçası" olduğunu idrak etmiş üstün varlıklar olduğu için bu yasakları artık kaldırırlar. Mtv'nin, Hollywood'un, kısacası Batı menşeili popüler kültürün sabahtan akşama kadar size pompaladığı gibi, ne kadar fazla insanla

sevişirseniz o kadar özgür ve aydın olursunuz. Yersen diyeceğim ama zaten yeniyor bu.

Freud'dan itibaren, neredeyse yüzyılı aşkın bir süredir "cinselliğin bastırılması" üzerinde durulur. Oysa ondan daha büyük bir felaket olan "cinselliğin içinin boşaltılması" üzerinde neredeyse hiç durulmaz. Artık tamamen tüketici olan biz insanlar, aynı zamanda cinselliği ve maneviyatı da hızla tüketir, içini boşaltır hale geldik. İslam'a göre gayet kolay ve esnek olan evlilik, günümüz sosyal düzeni nedeniyle inanılmaz şekilde zorlaştırılmıştır. Bir yetişkin üniversiteden mezun olup para kazanmaya başladığında zaten 20'li yaşlarının ortasına gelmiş olur, ardından evlenmek istese dahi toplumun dayatmaları sebebiyle söz kesme, nişanlanma, düğün, balayı gibi bir sürü angarya ve maddiyat isteyen zorluklarla karşılaşır.

Acaba cinselliğin bastırılmasına yol açan şey din midir, yoksa günümüz çarpık sosyal düzeni mi? Aynı şekilde Allah'ın insanlara sunduğu büyük bir nimet olan cinselliğin içinin boşaltılması da mı dinin suçudur, yoksa içinde bulunduğumuz saçma sosyal düzenin mi? Cevap vermenize gerek yok, bunların hepsi retorik sorulardı.

Hristiyanlık zaten teslis (üçleme) ve kominyon ayini gibi inanış şekillerinden de belli olacağı üzere panteizmin etkisi altındadır. Fakat spiritüalistler yine de Hristiyanlığı sevmezler, zira Hristiyanlıkta yine de iyi-kötü bir ahlak anlayışı vardır, oysa Tanrı parçası olan insan her türlü ahlakın üzerinde olmalıdır, onun her yaptığı Tanrısaldır. Öte yandan Hristiyanlıkta da bu ahlak anlayışının bir sonucu olarak bu dünyada yaptıklarından sorguya çekileceğin bir ahiret inancı vardır, işin bu kısmı da spiritüalizme uymaz. Hani ruhçuların kendi inanışlarını teistlere kakalamak için "melek"leri kullandığını söylemiştim ya size,

bu meşhur kısa filmde de İsa'nın kullanıldığını görürüz. İnternet'te bu kısa filme verilen tepkileri epey takip etmiştim zamanında, Hristiyanların çoğu bu video'yu beğenmişti, video'da anlatıldığı gibi "eğer İsa'ya uyarsak kurtulacağımızı" söyleyen insanların yorumlarıyla doluydu internet. Oysa şu video'daki İsa, bildiğimiz İsa peygamberin öğretilerinin tam tersini dayatır. Her türlü ahlak anlayışını kırar, finalde "varlığın birliği" üzerine kurulu yeni dünya dinini getirir. Hristiyanların çoğu, tıpkı Müslümanların çoğu gibi neye inandıklarını bilmedikleri için şekli taklit ederler, basit bir İsa animasyonuyla aldatılırlar. "Sevgi" ile insanlığa aydınlanmayı getireceğini iddia eden bu arkadaşlar, Hristiyanları da "İsa sevgisi" üzerinden kandırırlar.

Video'yu hazırlayanlar esasen o kadar bilgili ve çakallardır ki, bu yöntemin hep tuttuğunu bilirler, Hristiyanların sevdiği bu video'da şöyle ironik bir sahne vardır:

Anubis'in botuyla dünyayı gezen bu İsa, panteist, aydınlanmış ve "bir" olduğunu idrak etmiş üstün varlıktır, bunu söylemiştim. Fakat bu karakter, sırf "İsa" şeklinde

çizildiği için tamamen zıt bir felsefeyi öğütlese de Hristiyanları kandırmayı başarır. Şöyle ki:

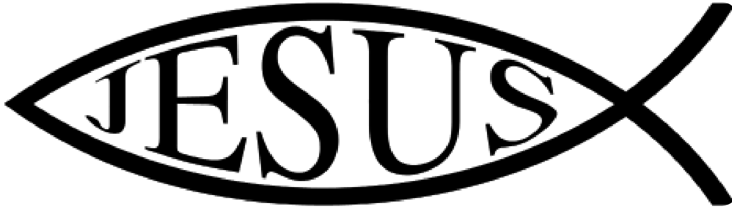

İsa'nın dünyaya geldiğini gören balıklar hemen sudan çıkarlar ve...

Onun botuna atlarlar...

Balık, bildiğiniz üzere Hristiyanlığın ve İsa'nın (Jesus) sembollerinden biridir. Hristiyan ülkelerde bu amblemi arabalarda, iş yerlerinde ve birçok yerde görebilirsiniz.

Spiritüalistler, Hristiyanların aşina oldukları "sevgi, melekler, İsa" gibi kavramları kullanarak onları kandırırlar. ABD ve Avrupa'da spiritüalizmin yayılma yolu budur, tıpkı bizdeki yöntemlerinin tasavvuf olması gibi... Yüzeysel bilgi sahibi insanları, önceden aşina oldukları kavramların anlamını değiştirerek kandırırlar. Örneğin Allah inancı olan bir insana "Allah yok diyeceksin" şeklinde bir baskı uygularsanız bu geri tepecektir, fakat spiritüalizm ve tasavvuftaki gibi panteist bir Allah inancı inşa ederseniz, yani "Allah" kelimesinin manasını değiştirirseniz ve insanlara bunu yutturursanız, amacınıza daha kolay, daha az tepkiyle karşılaşarak ulaşmış olursunuz. Video'daki bu sahnede de İsa şekline kanan Hristiyanların, bu pagan inanışın peşinden koşmaları, sudan çıkıp spiritüalizmin kayığına atlamaları gösterilir. Sudan çıkan balık ise elbette ölür. Yani bu sahnede anlatılan, Hristiyanlığın spiritüalizm tarafından bitirilecek olmasıdır. Bunu da spiritüalistler, aynen şu sahnelerde anlatıldığı gibi neye inandığını tam olarak bilmeyen Hristiyanları, aşina oldukları kavramlar üzerinden kandırmaları yoluyla yapacaklardır. Hristiyanların bu video'yu beğenmeleri, iyi bir şey zannedip spiritüalizmi sevmeleri de, tıpkı Müslümanların tasavvufu sevmeleri gibi çelişkili ve mantıksız bir durumdur… Yüzeysel bilgi insanın hayatını mahveder.

Şimdi gelelim video'nun bizim coğrafyamızı ilgilendiren bölümüne, yani tasavvufu konu edindiği bölüme.

Buradan itibaren anlatacaklarımı büyük bir dikkat ile okuyun.

Video'nun bu bölümünde, Müslüman ülkelerde çıkan savaşlar anlatılır. Camiler bombalanır ve yıkılır.

Bu karede birçok masonik ve mistik sembole dayanan detay vardır, fakat ben detaylarda boğulmayıp size

meselenin özünü anlatacağım. Malumunuz Türklerin hâlâ fesli resmedilmesi gibi, Amerikalının gözünde bu çarşaflı kadın da Müslümanların simgesidir. Bu karede anlatılanlar özetle şunlardır: Müslüman ülkelerdeki kargaşalar ve savaşlar yüzünden insanların, bilhassa da çocukların ölmesi, insanların bezmesi.

Bu kare önemlidir, ölen müslüman çocuğun yüzü gösterilir ve dikkat ederseniz çocuğun alnında bir böcek gezmektedir. Bu böcek bildiğin bokböceğidir. Neden çocuğun suratında bir bokböceği gezdiğini bir sonraki kareyi gösterdikten sonra anlatacağım.

Bu sahnelerden sonra araya demin anlattığım kapitalizmin ve komünizmin çökmesi sahneleri girer, dünyanın her yerindeki çatışmalar ve dönüşüm gösterilir. İsa ile resmedilen o aydınlanmış insanlığın kurduğu yeni dünya düzenini görmeye başladığımız sahnelerde, video'nun sonlarına doğru şu sahneleri görürüz:

Video'nun başlarında savaşlar yüzünden ölen Müslüman çocuk, video'nun sonunda yeni dünya düzeninin gelmesiyle beraber bir semazen olarak, yani sufi olarak dirilir!

Ve savaşlardan, radikal dinci gruplardan bezen Müslüman ülkelere artık tasavvuf gelir. Müslüman ülkeler tasavvuf ile hesapta kurtuluşa ve aydınlanmaya ererler.

Animasyonun başlarındaki sahnede bu çocuğun yüzünde gezen bokböceği de bununla ilintilidir. Bokböceği,

paganlıkta ve mistisizmde sıklıkla kullanılan bir sembol-dür. Örneğin Antik Mısır Tanrısı Khepri, başında bir bok-böceği ile resmedilir.

Zira bokböceği, sürekli çalıştığı ve bir işlerle meşgul olduğu için, çoğu zaman daha kanatları olduğunu fark edemeden ölüp gider. Oysa fark edemese de onda bir cevher vardır, kanatlara sahiptir. Bokböceğinin mistik manalarından birisi budur.

Müslümanlar da kanatlara sahip olduğu için, yani içlerindeki cevheri tasavvuf ile keşfedip yeniden doğacaklardır. Yani Tanrı'nın, aslında ta kendileri olduğunu anlayarak aydınlanacak ve tekamül edeceklerdir. Video'da tüm anlatılan budur: Sevgi ve ışık dolu tasavvuf yoluna gel Müslüman kardeş!

Şimdi araya kısa bir reklam alayım. Müslüman ülkelerin bugünkü halini zerre kadar savunmuyorum. Benim gözümde günümüzdeki Müslüman ülkeler Allah'a İskandinav ülkelerinden daha uzaktır. Zira biri sürekli Allah ile aldatır, Allah adına kurallar koyar, Allah adına haramlar üretir, fetvalar verir, Allah adına kendi egosunu tatmin eder, Allah adına kendi cebini doldurur. Diğeri ise en azından Allah'ı hiç işin içine katmaz. Ben seküler bir insan değilim, fakat sekülerleri, kendi saçmalıklarını din diye dayatanlara çoğu zaman tercih ederim.

Gelgelelim gayet profesyonelce hazırlanmış olan bu kısa animasyon filmde Müslümanlarla ilgili resmedilen manzara; tamamen küresel sermayenin planıyla, RAND Raporlarıyla, ya da araya daha virgül koymama gerek yok işte, kısacası bu kitapta anlattığım her şeyle uygundur.

Müslümanlara, içlerinde bulundukları saçma durumdan kurtulma vaadi olarak, tasavvufu dayatacaklardır. Planları budur ve daha şimdiden yapılan da budur. Müslümanları bir pisliğin içinden alıp, öteki pisliğe batıracaklardır.

Bunu yapma nedenleri ise dünyayı, ortak din olarak getirecekleri spiritüalizme hazırlamaktır. Her kültürün,

toplumun ve dinin, spiritüalizme ısınma yolu başkadır. Kimini kozmik kurtarıcı İsa masallarıyla kandırırsın, kimini Kabala ve ışık kitabı Zohar ile kandırırsın, kimini de sevgi böceği Mevlana ile, Yunus ile, yani tasavvuf ile kandırırsın. Zira tüm bu mistikler temelde aynı öğretiye sahiplerdir, sadece hitap şekilleri içlerinde bulundukları topluma göre değişir ve bu sayede de nabza göre şerbet verirsin.

Mesele bundan ibarettir.

Peki Müslümanların kurtuluşu o değil, bu değil, e nerede o zaman bu kurtuluş? Kurtuluş elbette hurafeleri ve rivayetleri terk ederek, Kur'an'a geri dönmektedir. Kurtuluş dünyayı ve nimetleri terk etmekte veya küçümsemekte değil, çalışıp üretmektedir. Kurtuluş nasıl oluyorsa tek bir Allah'tan çıkan ama helalleri ve haramları bile farklı olan mezheplere bağlanmakta değil, "Ben Müslümanım" deyip Kur'an'a bağlanmaktadır.

Fakat Müslümanların toplum olarak kurtuluşa ereceklerini de zannetmiyorum, bu tabi sadece benim öngörüm. Eminim ki bu kitapta kanıtlara dayanarak anlattığım bunca şeye bile "Müslümanlar" tarafından öyle psikopatça, öyle mantıksız, öyle iftira dolu cevaplar alacağım ki, neden bu kafa yapısında olan insanların toplumca rahata ermelerinin mümkün olmadığını düşündüğümü sen de anlayacaksın. Hatta ben sadece Müslümanların değil, tüm dünyanın asla kurtuluşa, refaha falan erebileceğini de düşünmüyorum.

"İnsanlar iyidir" veya "insanlar kötüdür" gibi ön kabuller, dünyanın en gerzekçe genellemeleridir ki insanların bu tür paradigmalara kaymasının yegane sebebi; insanları daima tek tip gören toplumsalcı felsefelerin yayılmasıdır (misal sosyalizmin her türlüsü, misal panteist dinler, misal tasavvuf). İnsan, tek bir "benlik" olarak

iyiliğe de, kötülüğe de muktedirdir. Bu da demektir ki insandan insana değişen bir seçim olarak biz, kötülüğü seçen kötü insanların ve iyiliği seçen iyi insanların bulunduğu bir dünyada yaşıyoruz. Ve benim gözümde kötülüğü seçen insan sayısı, iyiliği seçen insan sayısından bir hayli fazladır -ki bu da benim şahsi düşüncem, katılmayabilirsiniz. İyi olduğunu iddia eden veya iyiymiş gibi rol yapan insanların "büyük çoğunluğu" da eline imkân geçmemiş kötülerdir benim gözümde. Hasta olduğunu bile idrak edemeyen ruh hastalarının olduğu bu dünyada savaş, cinayet, haksızlık veya aklınıza gelebilecek her tür kötülük daima var olacaktır, tabi ki Allah aksini dilemedikçe. Böyle bir hayatta benim tek amacım kendimi kurtarmak ve bu manyak sürüsüne dahil olmamaktır. Kendimi kurtarmamın yolu da başkalarına karşı nasıl davrandığımdan geçtiği için, ama üç kişiye olur, ama beş kişiye, bu kitapta binlerce yıllık bir putu yıkmaya çalışıyorum. Sen de "bunu yapsam ne olur, ne değişir" diye düşünme ve bir şeyler yapmaya çalış. Hatta bir şeylerle yetinme, potansiyelini sonuna kadar zorla. Bu dünyada topyekün kurtuluş falan olmayacak, sen başkalarını boş verip kendi nihai çıkarını düşün, kendini kurtarmaya bak. Zira yanan canının acısını bir tek sen hissediyorsun, tekamül ettiğini ve tüm varlığın bir olduğunu iddia eden gerizekalıların umurunda bile değilsin sen. Sen "biz" değilsin, sen "sen"sin. Tek başınasın ve yanında dost olarak sadece Allah var.

Ve tarihin hemen hemen her zamanında "Biz artık tekamül ettik, önceki insanlardan daha ilerideyiz" diye ortaya çıkan insanlar olmuştur. Sırf sahip oldukları imkânlar yüzünden veya başkalarının, üzerinde düşünmeye vakit bulamadığı konular üzerinde kafa yormuş olmaları yüzünden (ki bu da sahip olunan bir imkândır) kendilerinin

üstün/tekamül etmiş kişiler olduklarını zanneden bu salaklar, kendilerini üstün gördükleri o insanlarla aynı haltları yemişlerdir. Kendilerini üstün görmüşlerdir, kibirlenmişlerdir, yalan söylemişlerdir. Artık daha ileride, daha üstün, daha iyi olduklarını iddia edip, bir yandan sürekli kötülük işlemiş ve daha sonra bu kötülüklerini de söyledikleri yalanlarla insanlara iyilik diye yutturmaya çalışmışlardır. İnsanların gözlerinin içine baka baka onları kandırmışlardır, Egolarının okşanması veya ellerine takribi 50-60 sene yaşayacakları şu dünyada biraz güç geçmesi dışında hiçbir yaraya merhem olmayacak o ufacık çıkarları uğruna, tüm dünyanın anasını bellemişlerdir. Şimdi, sen mi aydınsın? Sen mi Tanrı'nın parçası olduğunu keşfetmiş yüce varlıksın? Sen zavallısın. İnsanlığın sahip olduğu servet ve teknoloji, bugünkünün binlerce katına da erişse veya aradan onbinlerce yıl geçip insanlar birtakım mutasyonlara da uğrasalar, insanın içindeki bu kötülük potansiyeli asla yok olmayacaktır. İnsan daima iyiliğe de, kötülüğe de muktedir olan, böylece kendi akıbetini kendi seçimleriyle belirleyecek bir "yaratık" olarak var olacaktır.

Son bölümlerde size neden mistiklerin ve spiritüalistlerin tasavvufu sevdiklerini ve küresel sermayenin tasavvuf ile spiritüalizme neden destek verdiğini açıklamaya çalıştım. Bunlara ilişkin de, en bağnaz insanın bile içine bir "acaba?" düşürecek kadar ve bence aklını kullanan özgür bir insanın da ikna olacağı kadar delil sundum. Artık bu faslı sonlandırıyorum ve kitabın ilk bölümlerinde yaptığım gibi işin felsefesini anlatmaya yeniden devam ediyorum. Zira işin ne olduğunu bilmez ve sadece şekle göre tavır alırsanız, şu Pet Goat adlı kısa filmdeki gibi sudan çıkan balıkların durumuna düşersiniz.

VAHDET-İ VÜCUD İNANCINI PANTEİZMDEN FARKLI GÖSTERME ÇABALARI

Bu bölümde yine bir tasavvuf hurafesi olan ve vahdet-i vücud'un da üzerindeki "vahdet-i şühud" mertebesini inceleyeceğiz. Fakat vahdet-i şühud konusuna girmeden önce vahdet-i vücud hususuna dair bazı hatırlatmalar ve eklemeler yapmam lazım, ki taşlar yerine iyice otursun.

Tasavvuftaki vahdet-i vücud inancına göre "her şey Allah'tır". Her şeyin Allah olması inancının genel adı da panteizmdir. Bu vahdet-i vücud inancı İslami bir şey olmadığı gibi, bu inancı ilk bulanlar (veya uyduranlar) tasavvufçular da değildir. Panteizm inancı mistik dinlerin alayında vardır ve zamanın tasavvufçuları da mistiklerden öğrendikleri panteizm inancını "vahdet-i vücud" adı ile Müslümanlara bir güzel kakalamışlardır. Fethullah Gülen gibi bazı günümüz tasavvufçularının "panteizm gavur icadıdır, vahdet-i vücud ile panteizmin bir alakası yoktur" tarzı kıvırma dolu yazılarını bulabilirsiniz.

Tasavvufçuların, panteizm ile vahdet-i vücud arasında var olduğunu iddia ettikleri farkı ben söylemeyeyim de kendileri söylesinler. Tasavvufa ılımlı yaklaşan bir ilahiyatçılardan Süleyman Ateş'in kendi internet sayfasından verdiği cevaba bakalım[76]:

VAHDET-İ VÜCUD VE VAHDET-İ ŞÜHÛD FARKI PDF

Perşembe, 07 Ağustos 2014 00:00

VAHDET-İ VÜCUD VE VAHDET-İ ŞÜHÛD FARKI

Hocam Panteizm ile Vahdeti Vücut arasındaki; Panenteizm ile Vahdeti Şuhud arasındaki fark nedir? Kur'ân ve sünnette yeri var mıdır?

Cevap: Panteizm Evreni, yaratıkları tanrı görmektir. Yani yaratıklar dışında ayrı bir tanrı görmemektir. Evreni tanrılaştırmak demek olan bu düşünce materyalizme yol açar. Vahdet-i Vücud ise yaratıkları yok bilip sadece Allah'ı görmektir. Varlık iki türlüdür: Birincisi, gerekli Varlıktır ki Allah'tır. İkincisi Mümkün varlıktır ki yaratıkların hepsi böyledir. Birinci varlık zorunludur. O olmadan hiçbir şey olmaz. İkinci varlık olabilir de olmayabilir de. Birinci varlığı Deniz, ikinci varlığı dalga olarak düşünebiliriz. Dalganın varlığı Denize bağlıdır ama Denizin varlığı dalgaya bağlı değildir. Yahut bu iki varlığı Güneş ile ışığına benzetebiliriz. Güneş olmadan ışık olmaz. Işık güneşe bağlıdır ama güneş ışığa bağlı değildir. İşte İslâm tasavvufu, mümkin varlıkları gerçekte gölge varlık görür ve onu yok sayar. Çünkü onların varlığı Asıl Varlığa bağlı gölge varlıktır. Gerçek Varlık Hakk'ın varlığıdır. Öyle ise kalıcı olan gerçek Varlık sahibi Allah'tır. Yaratıklar ise kâh görünüp kâh yok olan, sürekli değişen gölge varlıklardır. Bu geçici varlıklar hep temel Varlığa bağlı olduğundan gerçekte varlık Tek'tir. O da Allah Taâladır. İşte buna Vahdet-i Vücud (Varlık Birliği) denilir.

Yukarıda gördüğünüz gibi, panteizme göre yaratıkları Tanrı olarak görürmüşsün, ama çok mübarek vahdet-i vücud inancına göre yaratıkları "yok" olarak görür ve aslında o yaratık sandığımız şeylerin "Allah" olduğunu görürmüşsün.

Kaldı ki bu kitabın 2. Bölümünde size gösterdiğim üzere spiritüalist ve panteistlerin birçoğu da "maddenin illüzyon olduğunu", hayal olduğunu ve asıl var olanın Tanrı olduğunu söylerler, tıpkı tasavvufçular gibi! Panteizm ile tasavvuf tamamen aynı şeylerdir, tasavvufu savunanlar kendi inançlarını panteizmden farklı kılmak için bin bir çeşit laf salatasına başvururlar fakat vardıkları sonuç tamamen aynıdır.

Vahdet-i vücud ile panteizmin farklı şeyler olduğunu

iddia edenler; geleneklerini en büyük put edinmiş hacı-hoca tayfasından ve Kur'an okumak yerine bu şahısların peşine takılan kültürel Müslümanlardan başkası değildir. Kendilerini ve müritlerini armudun armut olmadığına inandırmaya çalışırlar. Yaban ellerdeki spiritüalistler meseleyi gayet iyi çözmüşlerdir ve tasavvufun da, Vahdet-i vücud'un da ne olduğunu iyi bilirler, zaten bu yüzden bizim Mevlana'ları, Arabi'leri epey severler.

Kimileri ise "Vahdet-i vücud bir haldir, felsefe değildir" şeklinde tuhaf bir beyanda bulunurlar. Vahdet-i vücud'un bir "hal" olduğu doğrudur, fakat aynı zamanda tıpkı panteizm gibi bir öğretidir de. Bazı esrar ve mantar türlerinde ya da çeşitli uyuşturucu maddelerin kullanımında, insan zihni tüm varlığı bir olarak algılar. Beyni frekans değiştirmiş ve sarhoş olmuş kişi, kendisinin ve hiçbir şeyin aslında hakikatte var olmadığını, hakikatte asıl var olanın tek bir varlık olduğu hissine kapılır. Etrafında gördüğü her şeyin ve kendisinin de bu birliğe dahil olduğunu zanneder. Sufilerin derin nefis alıp vererek ve kafalarını sallayarak, havasız ortamda zikir ayini yapmalarının amacı da; aynı sarhoşluk hissine kapılıp varlığın birliğini hissetme arzusudur. "Biz bunu normalde fark edemiyoruz, ancak bu kafaya erişince hakikati görebiliyoruz" diyen panteistler ve sufiler, esasen bir sarhoşluk halinin gerçeklik olduğunu savunmaktan başka bir iş yapmamaktadırlar. Yani bir nevi "Çıkarın beni buradan, ben deli değilim, Napolyon'um ben!" vakası.

Tabi bu tasavvufun ve Vahdet-i vücud'un Müslümanlara pazarlanması o kadar da kolay olmadı. Zira bu saçmalıkların Kur'an'a alenen zıt olduğunu fark edip tasavvufçulara karşı çıkan birçok Müslüman oldu. Örneğin

"kelamcılar", Kur'an ayetleriyle ilgilenen alimlerdir, çalışma alanları Kur'an ayetleridir. Kelamcılar tasavvufun Kur'an'la hiçbir alakası olmadığını söylemişlerdir. Tasavvufçular ise tasavvufa karşı gelen herkesi "anlamazsınız, sizin ilminiz yetmez, tatmayan bilmez" gibi mantık ve nur dolu argümanlarla aşağılamış, avamdan görmüştür. Bu sebeple tasavvufçular kelamcıları hiç sevmez. Zira İbn Arabi'nin de dediği gibi, ancak düşük seviyeli insanlar deney, akıl ve düşünce yoluyla gerçeğe ulaşmaya çabalarlar. Gerçek bilgi; keşif ve ilhamla direkt Allah'tan alınır ve son peygamber öldüğüne göre, bu da ancak Arabi'lere, Mevlana'lara, şeyhlere, evliyalara; kısacası İslam'da asla ve asla bulunmaması gereken ruhban sınıfına nasip olur!

Hadid suresi 27. ayetin bir bölümünde Allah, Hristiyanları uydurma inançları yüzünden eleştirir: "…Bir bid'at olarak ortaya çıkardıkları ruhbaniyeti, onlar üzerine biz yazmamıştık…"

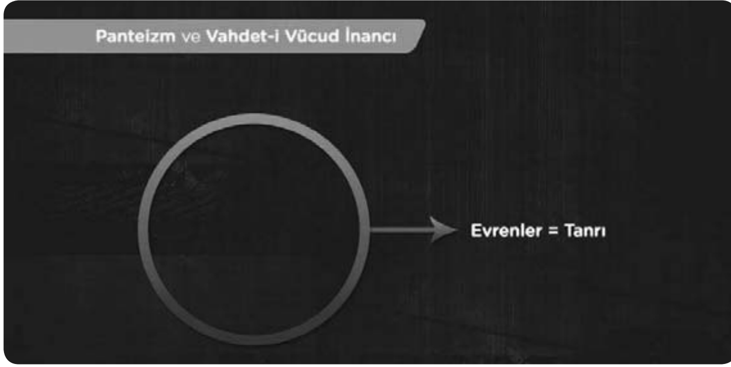
Bu ayetler bizi bağlamaz, orada Hristiyanlardan bahsediyor mu diyeceksiniz? Yahu ruhban sınıfı gibi bir şey uydurdukları için Allah orada Hristiyanları uyarıyor, ki Müslümanlar da aynı hataya düşmesin, ders alsın diye!

Tasavvufçular, kendi uydurmuş oldukları velayet, keramet, keşif, ilham gibi zırvalıklara inanmayanları kafir olup dinden çıkmakla korkutmuş, böylece yavaş yavaş kelamcılara ve aklı kullanmayı ön plana çıkaran alimlere üstünlük sağlamaya başlamışlardır. İmam Gazzali (1058-1111), hayatının ortalarından sonra iyiden iyiye tasavvufa yönelmiş ve 1091 yılında son derece önemli bir kurum olan Bağdat'taki Nizamiye Medresesi'nin baş müderrisi ve günümüz lisanıyla rektörü olmuştur. İşte bu tarihten (bilhassa 12. yüzyılın başından) itibaren Müslümanlar

arasındaki fikri çatışmada üstünlük, gitgide tasavvufçuların eline geçmeye başlamıştır. 12. ve 13. yüzyıllar; tekkelerin, dergahların, şeyhlerin, evliyaların ve bunların kapısına kul köle olan müritlerin mantar gibi çoğalmalarına sahne olan ve Müslümanların günümüze kadar sürecek bir bataklıkta boğulup kalmasına zemin hazırlayan karanlık yıllardır.

1. Vahdet-i Vücud İnancının Laciverti: Vahdet-i Şühud

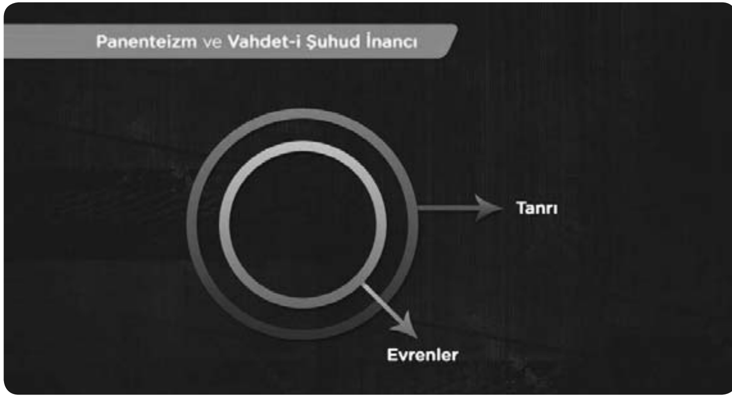
16. yüzyıl Hindistan'ında Ahmet Sirhindi yahut daha çok bilinen adıyla "İmam Rabbani" adında biri çıkagelir, kendisi de tasavvufçudur. İmam Rabbani günümüzde özellikle şu Cübbeli Ahmet'in İsmailağa Cemaati tarafından pek sevilir, Rabbani'nin izinden giderler. Kendi deyimleriyle İmam Rabbani "70.000 evliyanın reisi"dir. Böyle bölüm sonu canavarı gibi bi şey işte, bu şeyhlerin de elbette kendi aralarında seviyeleri vardır. Peki İmam Rabbani neden önemlidir? Zira tam bir "her devrin adamı" olan İmam Rabbani, ne şiş yansın ne kebap diyerek tasavvufçular ile kelamcıların arasını bulmak için "vahdet-i şühud" adında bir şey uydurmuştur. İmam Rabbani'nin vahdet-i şühudu da yeni bir şey değildir, mistisizmdeki karşılığı "panenteizm"dir ve vahdet-i vücud'dan pek de bir farkı yoktur. Şimdi bu abilerin çok karmaşık şeylermiş gibi süslü süslü Arapça terimlerle, adeta anlaşılmasın diye anlattıkları meseleleri, size en basit şekilde anlatacağım. Zira mesele gerçekten çok basit, sadece bu kişiler işi bilerek zorlaştırırlar ki "biz çok ulvi kişileriz, herkes ilmimizi anlayamaz" şeklindeki gizem perdeleri perçinlensin. Şu el emeği göz nuru şemalara iyice bakın şimdi, mesele şundan ibaret:

Tasavvuftaki vahdet-i vücud ile mistisizmdeki panteizm tamamen aynı şeylerdir. Bu inanışa göre, şekil A'da gördüğünüz üzere evrenler (bir başka deyişle var olan her şey) ile Tanrı aynı şeydir. Yani hem bu evren, hem olası diğer evrenler, hem de bu evrenlerin içindeki varlıklar, Tanrı'nın ta kendisidir. Mesela ayağına yapışan kedi pisliği var ya, o kedi pisliği Allah'ın bir parçasıdır, zira tüm varlık Allah'tır ve tüm varlık birdir. Bizim İbn Arabi'nin veya 17. yüzyıl filozofu Spinoza'nın dediği tam olarak budur. Elbette günümüz spiritüalistleri de bunu der, misal ABD'de seminer seminer gezen Ramtha da bunu söyler[77]

Tanrı tarafından yaratılan siz yaratıcıların tanrısallığı, başlangıçtaki ışık kıvılcımında yatar. Tanrı evrenleri *yaratmadı* -kendisi *evrenlerdir* . Siz onları, düşünce sürecinizin işlevi sayesinde her şeyi ruhunuzda *hissederek* yarattınız.

Gelelim şimdi vahdet-i vücud'un hemen hemen aynısı olan, fakat çok farklı bir şeymiş gibi Müslümanlara kakalanan versiyonuna, yani İmam Rabbani'nin vahdet-i şühuduna:

Vahdet-i şühud (panenteizm) inancına göre evrenler yine Tanrı'dır, fakat Tanrı bu evrenlerle kısıtlı değildir, Tanrı'nın evrenleri aşan bir varlığı da vardır. Yani Tanrı evrenleri kapsar, fakat sadece evrenlerle kısıtlı değildir. Bu "vahdet-i şühud" lafını ilk olarak İmam Rabbani kullandıysa da, vahdet-i şühuda yani panenteizme benzeyen fikirleri kendisinden önceki tasavvufçularda da görebilirsiniz. Örneğin, Mevlana'nın bazı kitaplarını okuduğunuzda kendisinin panteist olduğunu, bazı kitaplarını okuduğunuzda da panenteist olduğunu görürsünüz. Hatta Spinoza da panteist olmasına rağmen, ismi panenteizmle beraber sık sık geçer. Zira panteizm ve panenteizm arasında öyle çok keskin çizgilerle belirlenmiş bir fark yoktur. Hemen hemen aynı şeylerdir ve aralarındaki farklar da öyle çok büyük değişikliklere yol açan türden ayrımlar değildir (sebeplerini birazdan anlatacağım).

Yukarıdaki şemada İmam Rabbani'nin laf salatalarıyla dolu ciltlerce mektubatını okuyup iyice kafası karışan, hiçbir şey anlamayan, anlamadığı için de "vardır bir kerameti" diye düşünen tasavvufçuların savunduğu vahdet-i şühud inancını en sade ve en net şekilde görebilirsiniz.

Öyle çok karışık bir mesele değildir bu. Tabi bir de meseleyi gayet iyi anlayıp, bunların Kur'an ile bir alakası varmış gibi ayak yapan, millete yediren tasavvuf ehli ilahiyatçı tayfa vardır ki, onlara bu kitap uzunluğunda bir sövme destanı dizsem az gelir.

Şimdi gelelim vahdet-i vücud ile vahdet-i şühut'un karşılaştırmasına.

Vahdet-i vücud inanışı ile ilgili en temel sorunun hatırlarsanız şu olduğunu anlatmıştım: Her şeyin Allah'ın ta kendisi olması demek, her şeyin kaçınılmaz bir biçimde "iyi" ya da "olması gereken, sorgulanamaz şeyler" olmasına yol açar. Eğer her şey Allah ise, Yaratan ile yaratılan arasında bir fark yoksa, bu durumda kötülük diye bir şeyden bahsedemeyiz. Zaten bu mantık ile tekamül inancını birleştiren Hallac-ı Mansur'un "İblis ve Firavun benim öğretmenimdir" demesi, Arabi'nin de Firavun'a övgüler dizmesi, hatta onu cennetlik ilan etmesi gayet tutarlıdır. Eğer tasavvufçu iseniz, İblis'inden tut Hitler'ine kadar herkese bu bakış açısıyla yaklaşmanız gerekir, tasavvuf inancı bunu gerektirir, bunu yapmazsanız inancınızı ya anlamamışsınızdır, ya da inancınızla ters düşersiniz. Zira "her şeyin Allah olması", ortada kötü diye bir şey bırakmaz.

Şimdi gelelim Rabbani'nin vahdet-i şühud'una. Şu şemaları bir karşılaştırın, vahdet-i şühut inancında da her şeyin "iyi" olması durumu aynen devam eder gördüğünüz üzere, zira evrenler yine Allah'tan bir parçadır. Bu probleme herhangi bir çözüm getirmiş midir vahdet-i şühud? Hayır. İmam Rabbani'ye göre "vahdet-i vücud" aşılması gereken bir mertebedir, eğer iyice aydınlanır, iyice ulvileşirsen vahdet-i vücud'u da aşarsın ve asıl hakikatin vahdet-i şühut olduğunu görürsün. Vahdet-i şühutta da yine tüm varlık Allah'ın bir parçasıdır, varlık ile Tanrı arasına

hayali bir çizgi çeker vahdet-i şühut inancı ama yine de ortadaki problemi hiçbir şekilde çözmez. "Vahdet-i vücud inancını halk yanlış anlayabilir, bu inanç materyalizme yol açabilir" minvalinde laflar söyleyen İmam Rabbani, Allah'ın sadece evrenle kısıtlı olmadığını, bu evrenden başka da bir boyutu olduğunu söyler, fakat yaratıkların Allah olarak görülmesi inancını aynen devam ettirir. Yani panteist/panenteist inanç sistemi İmam Rabbani'de de aynen devam eder. Bir de çok önemli bir şey başarmış gibi "İslam'ı hurafelerden ve materyalizmden koruyan alim" olarak övülür bu İmam Rabbani.

Vahdet-i vücud (panteizm) der ki: "Her şey Allah'tır."

Vahdet-i şühut (panenteizm) der ki: "Her şey Allah'tandır."

Bu ikisi arasında hiçbir fark yoktur. "Her şey Allah'tandır" lafı tek başına yanlış olmak zorunda değildir, bu lafa ne anlam yüklediğinize bağlı olarak değişir. Örneğin bu lafı söyleyerek "Her şeyi Allah yaratmıştır, o sebeple her şey Allah'tan gelir" demek istiyor da olabilirsiniz, Kur'an'a göre durum da budur. Fakat tasavvufçular böyle söylemez. İmam Rabbani böyle söylemez. Vahdet-i şühud inancı böyle söylemez. Onların "Her şey Allah'tandır" demesi, aynen yukarıdaki şemada da göreceğiniz üzere "Her şey Allah'ın bir parçası/uzantısı/tezahürüdür" anlamı taşır. Bunun da Kur'an ile en ufak bir alakası yoktur. Enam suresinin 1. ayetini çok dikkatli okuyun şimdi:

"Hamd Allah'adır! O ki gökleri ve yeri yaratmış, karanlıklara ve nura vücud vermiştir. **Sonra, gerçeği örtenler bunları Rablerine denk tutuyorlar.**"

Ayette Allah'ın gökleri ve yeri yarattığı, karanlıkları ve nuru (aydınlığı) yarattığı söylenir. Allah'ın gökleri ve

yeri yaratması ile karanlığı ve aydınlığı yaratması demek; Allah'ın işte bu evreni yaratması demektir. Zira evren; yerler ve göklerden, karanlıklar ve aydınlıklardan ibarettir, bunların yaratılması demek, zaten mantıken evrenin yaratılması demektir. Ayetin son cümlesinde ise açık seçik Allah tarafından yaratılan yerler ve göklerin, karanlık ve aydınlığın, yani bu evrenin, kafirler tarafından Allah'a denk tutulduğu söylenir.

Enam suresinin 1. ayeti, alenen bu evrenin Allah'a denk tutulamayacağını söyler.

Panteizm ve panenteizm inançları zaten Kur'an'ın bütününe baktığınızda asla ulaşılabilecek şeyler değildir, Kur'an bu inançlara tamamen zıttır. Kur'an'dan tasavvuf inancına ulaşabilmeniz için "Allah kuluna şah damarından daha yakındır" ayetini iyice eğip bükerek yorumlamanız ve sonra diğer tüm Kur'an ayetlerine "bunlar mecaz" demeniz lazım ki tasavvufçuların yaptığı da tamamen budur. Ve sırf Enam suresinin 1. ayeti bile bu inancın Kur'an'a göre yanlış olduğunu anlamak için yeterlidir. "Gerçeğin üstünü örten", kafir demektir, kâfirin kelime anlamı budur. Allah Enam suresi 1. ayette açık seçik evreni Allah'a denk tutanların kâfir olduğunu söyler. Bu budur, lamı cimi yok.

"Kâfir" lafı, yanlışa sapan insanlar için öyle kapsayıcı, öyle ortak ve öyle oturaklı bir tanımdır ki... Zira "gerçeğin üstünü örtmek" eyleminde bir bilgisizlikten ziyade, gördüğün ve bildiğin şeyi görmezden gelmek, umursamamak ve başkaları da onu görmesin diye gizlemek anlamları vardır. Yani bu ifadede saf bir bilgisizlikten ziyade, bildiğin şeyi kendinden ve başkalarından gizlediğin için "sinsilik" vardır. Ve aynı zamanda gördüğün gerçeği umursamadığın, onu önemsiz gördüğün ve önemsizleştirdiğin için de

"duyarsızlık" anlamı vardır kâfir sözcüğünde. İngilizce'de cahil; "ignorant", cehalet ise "ignorance"dır ve bu kelimeler "ignore" fiilinden türemişlerdir. Ignore kelimesinin tam anlamı ise "görmezden gelmek, önemsememek, bilmezlikten gelmek"tir, tıpkı Facebook'ta sana "selam gözlerin çok güzel" diye mesaj atan Çılgın Mahmut61'in orada var olduğunu bilmen ama "ignore" seçeneğine basarak onu görmezden gelmen gibi. Kur'an'da geçen "cahil" ifadesi de tam olarak budur. Kur'an'da Allah'ın cahil dediği kimselerin bir kısmı bulundukları toplumun en üst kesimlerindeki adamlardı, kodamanlardı ve sosyoekonomik düzeyleri yüksek olduğu için bilgi düzeyleri de birçok insandan ilerideydi, örneğin Kur'an'da adı geçen Ebu Leheb bile böyle bir kimsedir. Fakat "cahil" ve "kafir" olmak, Kur'an'a göre az bilmekten ziyade, bildiklerinin üstünü örtmek, onları gizlemek, görmezden gelmek, inatla gerçeği kabul etmemek anlamları taşır. Kur'an'da Allah'ın eşsiz, benzersiz, denksiz olduğunu söyleyen ayetleri görmelerine rağmen hâlâ panteizm ve panenteizm inançlarını İslam diye millete pazarlayan tasavvufçular da bu bağlamda tam olarak cahildirler. Enam suresinin 1. ayetini görürler ve hâlâ inandıkları vahdet-i vücud'u veya vahdet-i şühud'u savunmaya devam ederler. Sanki o ayetleri hiç görmemişlerdir.

"Ayetlerimiz ona okunduğunda, böbürlenerek yüzünü çevirir. Sanki onları hiç işitmemiştir, sanki kulaklarında bir ağırlık vardır. İşte böylesini, korkunç bir azapla muştula." (Lokman Sûresi, 7)

Sanki Allah'ın eşsiz, benzersiz ve denksiz olduğunu söyleyen, yaratılmışların Yaratan'a denk tutulamayacağını söyleyen ayetleri hiç görmemiş gibi, hala tasavvufu savunanlara ben diyecek bir şey bulamıyorum. Kalbin mühürlenmesi denen şey tam olarak bu demek ki.

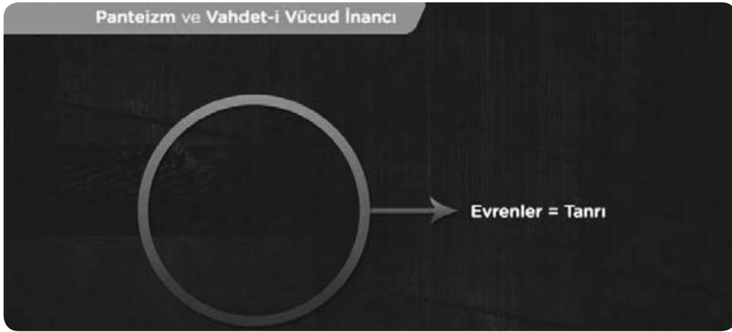
Yani bakın tekrar söylüyorum, adamın biri gelse ve açık seçik "ben spiritüalistim ve tasavvufa inanıyorum" dese veya "ben kendimi herhangi bir dine mensup olarak görmüyorum ve tasavvufu mantıklı buluyorum" dese, çıkıp da bu adama "sinsi" demem, zira bu bir iftira olur. Bunlara inanmakta tamamen özgürsünüz, bu sizin hayatınız, seçimi yapacak olan sizsiniz. Fakat bir insanın "ben hem Müslümanım, hem tasavvufçuyum" demesi öyle mantıksız bir şeydir ki, işte ben buna diyecek bir söz bulamıyorum. Tabi ki her ne kadar mantıksız da olsa, böyle bir seçim yapmakta da özgürsünüz, fakat aynı anda zıt şeylere inandığınızı ve mantıksız bir insan olduğunuzu kabul etmelisiniz. Tasavvuf ile Kur'an'ın zıt olduğunu görmek için de herhangi bir dine mensup olmak zorunda değilsiniz, bu iki inanç arasındaki karşılaştırmam gayet nesneldir, aklını kullanan herkes tasavvuf ile Kur'an'ın zıt olduğunu görür ve kabul eder. Bunu tek kabul edemeyenler bizim gelenekçiler, cemaatçiler, birtakım ilahiyatçılar ve tasavvufçulardır. Kısacası "atalarının dini"nin etkisinden kurtulamayanlar…

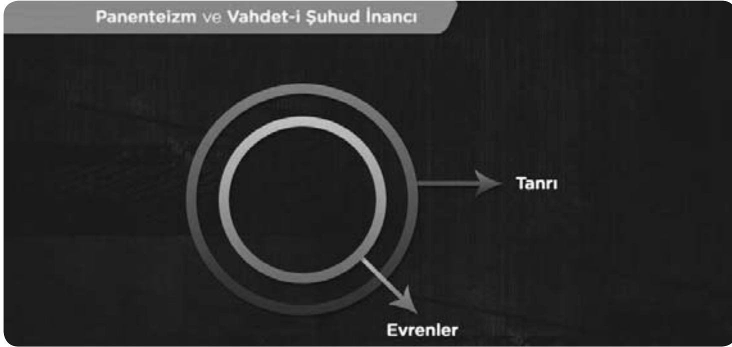
Ya ilkokul 1'deydim ya da 2'de, bahçede pet şişeyle maç yapıyorduk. Karşı takımdan bir çocuk pet şişenin üstüne basıp kaydı, sonra "frikik" dedi. Hiç gereksiz tevazu yapmayacağım; çocukken akranlarımdan zekiydim, bu çocuğun da denyo olduğunu anladım, durumu garipsemeden sakince çocuğa faulün ne olduğunu anlatmaya çalıştım. İşte frikik kullanması için bizim takımdan birinin onu düşürmesi gerektiğini, kendi başına kayıp düştü diye frikik kullanamayacağını izah ettim. Bana cevap olarak "banane olum, ben düştüm işte, beni bağlamaz" gibi bir cevap vermişti. Sinirimden ağladım. Bak çocukluğuma dair sinirlendiğimi hatırladığım tek anım bu

benim. Üzüldüğüm anılarım var, fakirlik anılarım var, ağladığım başka anılarım var, ama sinirlendiğim bir tek bu var. Neden bu kadar sinirlenip ağlamış olabilirim sence? Çünkü çaresiz hissettim ve bu çaresizliğimin sebebi de "anlaşılamamış" olmaktı. Ve bu anlaşılamamış oluşumun sebebi, anlatmaya çalıştığım şeyin çok karmaşık bir şey olması da değildi, çocuğun sırf kendi hırsı yüzünden kendini beni anlamaya kapatmasıydı. Zira aynı çocuk, böyle bir pozisyonun çok daha zorlarını pazar akşamı Erman'la Şansal'ın Maraton programında seyredip, pazartesi sabahı andımız okunmadan önce sırada bizimle beraber yorumluyordu, gerizekalı değildi. Bilmiyorsa bile, çok zeki değilse bile, bunu öğrenip anlayabilecek zekası vardı. Fakat şahsi hırsı ve kibiri yüzünden kendini "anlamaya" öyle kapatmıştı ki, karşısındakine çaresizlikten başka bir şans bırakmıyordu.

Hem tasavvufa hem Kur'an'a inananlar ve uyarılara rağmen ısrarına devam edenler de işte bende aynı etkiyi uyandırıyor. Ne desem boş hissine kapılıyorsun. Zira kendilerini boş bir kibire (benim öğrendiğim ve inandığım her zaman doğrudur düşüncesine) o kadar kaptırmış vaziyetteler ki, kendilerini bu kibirleri ve boş hırsları yüzünden "anlamaya" öyle kapatmış vaziyetteler ki, kendilerine uymayan her türlü delili görmezden geliyorlar. Bu sebeple de onlara laf anlatmaya kalkışırken çaresiz kalıyorsun. Yalnızlığın bundan daha yoğun hissedildiği bir an var mıdır bilmiyorum. Yemin ederim ki Allah'tan başka kimsemiz yok, sana yemin ederim ki yok.

Devam ediyorum, araya fazla laf girdiği için şu şemaları yeniden gösteriyorum ki, birazdan anlatacaklarımla karşılaştırma yapabilesiniz:

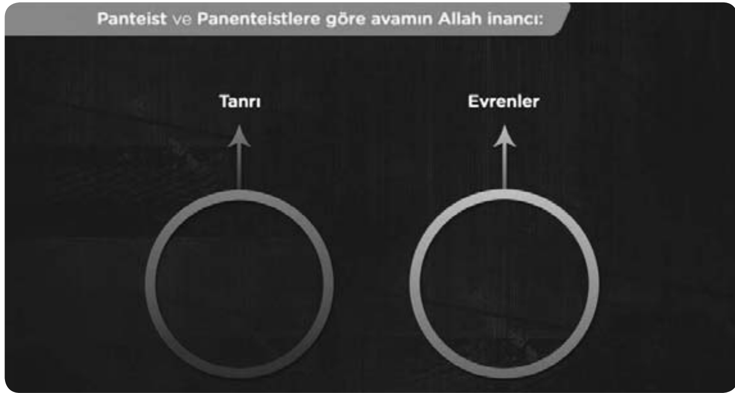

Tasavvufçular, yaratığı ilahlaştıran ve yaratık ile Allah'ı muhakkak karşılaştırma çabasında olan bu inanışlarını şöyle açıklarlar, örneğin Mevlana Fihi Ma Fih'te "Ben Allah'ım" diyen Hallac-ı Mansur'u savunurken şunları söyler[78]:

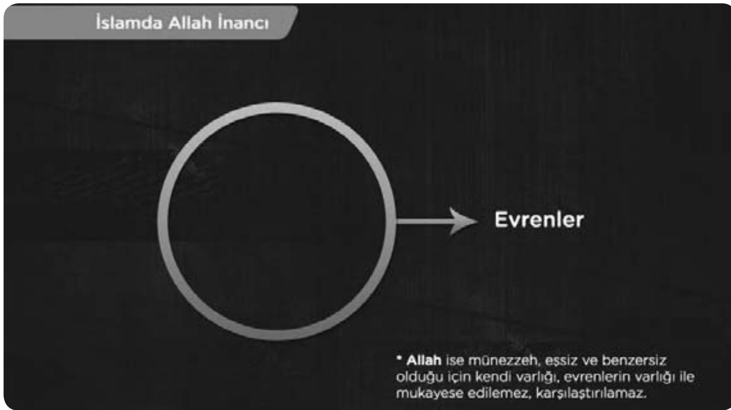
me düşman kesilir. Hani **Mansûr**, Tanrıya aşkı son haddine varınca kendine düşman kesildi, kendini yok etti-gitti. Ben Tanrıyım dedi; yâni ben yok oldum, Tanrı kaldı ancak. Bu söz, gönül alçaklığının son derecesidir, kulluğun sonudur. Yâni o vardır ancak. Dâvâya kalkışmak, ululanmak, ona derler ki sen Tanrısın, ben kulum dersin de kendi varlığını da ortaya korsun; bu ikiliktir. Odur Tanrı dersen gene ikilik çıkar bu sözden; çünkü ben olmadıkça o'nun olmasına imkân yoktur. Şu halde ben Tanrıyım sözünü Tanrı söyledi; çünkü ondan başka bir varlık kalmamıştı; **Mansûr** yok olmuştu; o söz, Tanrının sözüydü. Hayal âlemi de düşünceler, duyulan şeyler âlemine karşı daha geniştir. Çünkü bütün düşünülen şeyler, hayalden doğar. Fakat hayal âlemi de hayalin ken-

Yani Mevlana özetle der ki: “Eğer ‘ben kulum’ dersen, hem ben varım, hem de Tanrı var demiş olursun ve ikilik yaratırsın. Oysa Allah’tan başka varlık olmadığı için, ‘ben Tanrı’yım’ demen lazım.”

Şimdi bu adamlar “haşa Allah’tan başka varlık mı olur?” derler, fakat “ben Allah’ım” derken hiç de haşa demezler, mütevazılığa bakın. Bu adamlara göre tasavvufçu olmayan, yani “aklı ermeyen” avam Müslümanların Allah inancı da şudur, yani kendilerini aklamak için karşılarındakinin inançlarının şu olduğunu söylerler:

Mevlana’nın “Siz hem Allah var, hem de ben varım diyerek ikilik yaratıyorsunuz” dediği mesele işte budur, buna çözüm olarak da evreni Tanrılaştıran vahdet-i vücud anlayışını önerir. Oysa Kur’an’daki tevhid inancı, bu tasavvufçuların anlattığı şekilde değildir. Kur’an’a göre evrenlerin (yaratılmışların), Allah’a karşı böyle bir pozisyonu yoktur. Bu düşünce, kendini aklama çabasındaki tasavvufçuların, Kur’an’daki tevhid inancını çarpıtmasından başka bir şey değildir. Şimdi size Kur’an’daki Allah inancını, yani tevhid inancını da bir şema ile açıklayayım:

Dikkat ederseniz şimdiye kadar hep evrenlerin varlığı ile Allah'ın varlığını kıyaslamıştık. Zira tasavvufçuların zihninde, Allah'ın varlığı ile insanların, eşyaların, evrenlerin, kısacası "şeylerin" varlığı muhakkak kıyaslanmak zorundadır. Oysa sırf İhlas suresinin son ayetinde bile Allah için şu söylenir: "Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri olmamıştır, olamaz."

Şimdi soruyorum size, "benzeri olmayan" bir Allah'ın varlığını siz nasıl yaratıkların varlığı ile kıyaslayabilirsiniz?

"Benzeri olmayan Allah"ın varlığı ile evrenlerin varlığı nasıl mukayese edilebilir, bana bunu delillere dayanarak mantıklı bir şekilde açıklayabilir misiniz? Açıklayamazsınız, açıklamaya kalksanız da saçmalamış olursunuz, zira Allah'ın tanımında bir kere "benzersiz olmak" vardır. Ha pardon unutmuşum, siz zaten "aklın" insanı hayvanlaştıran bir şey olduğunu iddia ediyordunuz değil mi, ne mantığı?

Allah'ın varlığı ile Allah'ın yarattıklarının varlığı bambaşka şeylerdir. Ben eğer bir şema ile evrenlerin karşısına

"aha işte şuradaki şey Allah'tır" diye bir çizim yapacak olursam, şirke girmiş olurum. Tabi ki benim çizdiğim bu şemalar, düşünce şekillerinin birer simgesidir. Bu tasavvufçular da düşünce yapısı olarak Allah'ı "muhakkak bir şeylerle kıyaslanması lazım olan varlık" olarak gördükleri için, "yahu tamam ben buradayım da, Allah'ı nereye yerleştireceğim?" diye düşündükleri için, hem kendi inançlarında Allah'ı yaratıklarla mukayese ederler, hem de Kur'an'daki tevhid inancını bile kendi hatalı paradigmaları ile anlayıp yorumlarlar.

Allah ile evrenlerin, daha doğrusu Allah ile yaratıkların kıyaslanabilmeleri için, bu ikisi arasında muhakkak kıyas yapabileceğiniz bir ortak nokta olması gerekirdi. Örneğin "elmalarla armutları karıştırmak" lafı, elma ile armutların "farklı" şeyler olduklarını ve aralarında bir ilişki kurulamayacağını ifade eden mecazi bir deyiştir. Fakat yine de elma ile armut da kıyaslanabilir. Örneğin elma ve armuttaki asit oranlarını kıyaslayabilirsiniz, zira asit her ikisinde de mevcuttur. Elma ile armutun şeker oranlarını kıyaslayabilirsiniz, zira her ikisinde de şeker vardır. Veya elma ile armuttaki herhangi bir X oranlarını, bu X elmada olsa ve armutta hiç olmasa bile kıyaslayabilirsiniz. Zira X armutta hiç olmasa da X'in armutta bulunması ihtimal dahilinde bir durum olurdu, böylece "X elmada şu seviyede vardır, armutta ise sıfır seviyesinde vardır" şeklinde bir kıyas yapardınız ve bu kıyas yapmanıza olanak sağlayan şey ise X'in elmada da armutta da "bulunma ihtimalinin var olması" olurdu. Veya elma ile armutu daha başka alanlarda da kıyaslayabilirsiniz ve kıyas yaparken "elma ile armutun meyve olmaları"nı ortak bir dayanak noktası olarak ele alırsınız. Veya elma ile armutu, ikisinin de "madde" olmalarını bir dayanak noktası

alarak kıyaslayabilirsiniz.

Özetle, iki şey arasında kıyas yapabilmek için, bu ikili arasındaki benzerliklere ihtiyaç duyarsınız.

Tanımında "benzersiz" olma özelliği içeren Allah ile yaratıklar arasında bir kıyaslama yapmak nasıl mümkün olabilir? Bu resmen mantığın sefaletidir. Sizin İslam alimi dediğiniz bu adamlar, tanımında "yaratılmamış olmak" özelliği bulunan Allah için "iyi de Allah'ı kim yarattı?" sorusunu soran 20 yaşındaki ateist ergen genç ile aynı saçma mantığa sahiplerdir, zira aynı mantıksal hatayı yaparlar. Sizin o ulvi adamlarınız, şöylesi basit bir şeyi bile akıl edebilmekten acizdirler. Gerçi akıl etseler de, kendi saçma inançlarını haklı çıkarmak için lafı kıvırıp yalan söylerler.

Allah gözetleyici, denetleyici ve koruyucu olarak bu evrene içkindir, Allah'ın kuluna şah damarından daha yakın olmasının manası da budur, fakat aynı zamanda Allah aşkındır. Yarattıklarında Allah'ın herhangi bir parçası yoktur, olamaz, zira hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri olamaz.

Bu anlattıklarım size çok detay gözükmüş olabilir, fakat "ben Allah'ım" deyip ortada dolaşan bu şeyh sürüsünün varlığı, işte bu çürük felsefeler ile mümkün olmuştur. Teori denilen şey öyle sandığınız kadar önemsiz değildir, aha bu saçma teorilerin pratikteki sonuçlarını müslümanlar yüzyıllardır saçma sapan şeyhlere, gavslara, velilere, tarikatlere, tasavvufçulara bağlanarak ve sürekli dünyanın yıllarca gerisinden gelerek ödüyorlar. Ve eğer dünya, bu "Her şey Allah'tır, dolayısıyla her yapılan şey mübahtır" inancına sıkı sıkıya bağlı insanlarla dolu bir yer olursa bir gün, öyle bir dünyadaki vahşeti hiçbir film senaristi veya roman yazarı hayal dahi edemez. Tıpkı Aryan ırkı

idealine sıkı sıkı bağlanan ve eline inançlarını uygulayabilecekleri imkânı geçiren Nazilerin yaptığı gibi, spiritüalizm de bu gücü ve imkânı eline geçirirse; dünya kaos ve vahşet dolu bir yer olacaktır. Zira bu öğretinin "kötülük" diye bir mefhumu yoktur. Yapılan her şey "olması gereken, Tanrı'nın yaptığı, sorgulanamaz" şeylerdir. Vahdet-i vücud ve vahdet-i şühut inançları da işte bu sebeple, spiritüalizmin söyledikleriyle birebir uygundur. Küçük CIA olan RAND'ın ve bilimum küresel sermaye kuruluşlarının tasavvufa verdikleri desteğin sebebi de budur.

2. "Ruh" Meselesi

Tasavvufçuların kendi inançlarını haklı çıkarmak için en çok eğip büktükleri ayetler de, Allah'ın Adem'e ve İsa'ya "ruhundan üflediğini" söylediği ayetlerdir. Bu arkadaşların inancına göre kendisi bir ruh olan Allah, gider kendisinden diğer insanların ruhlarını oluşturur (bildiğin Plotinus'un sudur teorisi). Tasavvufçuların ruh konusundaki görüşleri aslında karmakarışıktır ve birinin söylediğini öteki yalanlar, ama biz yine de Mevlana'nın yazdıklarına bir bakalım. Örneğin Mevlana, Divan-ı Kebir'de şöyle der[79]:

440. Aşk uğrunda ölürseniz, bedenle yaşamaktan kurtulur,
baştan başa ruh olursunuz!
Mefâ'îlü, Mefâ'îlü, Mefâ'îlü, Mefâ'îlü
(c. II, 636)

Mevlana'ya göre bedenle yaşamaktan kurtulunca baştan başa ruh olurmuşuz. Şimdiye kadar size Mevlana'nın bedeni ve varlığı bir ayıp olarak gördüğünü ve bedenden kurtulunca Tanrı ile bir olacağımızı söylediği beyitlerini

de gösterdim. Yani bedenden kurtulunca ruh oluyoruz ve bedenden kurtulunca aynı zamanda Tanrı oluyoruz, bu da demektir ki bu inanç sisteminde Tanrı bir ruhtur.

Öncelikle şunu söyleyeyim ki Allah'ın kendisi bir ruh değildir, Kur'an'da Allah kendini asla bu şekilde tanımlamaz. Bir diğeri, Kur'an'da insanların hayalet şeklinde ruhlara sahip olduğu bilgisi de geçmez, hatta ve hatta Kur'an'da "ruh" kelimesinin çoğulu olan "ervah" kelimesi bile asla kullanılmaz. Neden biliyor musunuz? Zira insanın, öyle zannedildiği gibi (hatta meşhur bir filmde de konu edilen) ağırlığı 21 gram olan, hiç ölmeyen, bedenden ayrılabilen hayaletimsi ve ölümsüz bir ruhu yoktur. Bu sebeple Kur'an'ın hiçbir ayetinde insanlardan "ruhlar" şeklinde bahsedilmez veya Kur'an'da insanlara hiçbir ayette "ey ruhlar!" şeklinde hitap da edilmez. Ruh kelimesi Kur'an'da 3 anlamda kullanılır:

1- Vahiy meleği olan Cebrail'in diğer adıdır (örneğin Nahl Sûresi, 2 veya Nisa Sûresi, 171).

2- Vahiy kitabı olan Kur'an'a da ruh denir (örneğin Şura Sûresi, 52).

3- Ne olduğu belki de asla bilinemeyecek bir anlamda kullanılır ve bu kullanım alanında da yine diğer kullanım şekillerinde olduğu gibi muhtemelen "vahiy" ve "ilahi bilgi" anlamları olabilir (örneğin Sad Sûresi, 72 ve Tahrim Sûresi, 12).

Kur'an'da "Allah'ın rufundan üflemesi" ifadesi sadece ve sadece Adem ile İsa'nın yaratılışları için kullanılır. Adem ile İsa'nın ortak noktaları da cinsel birleşme olmadan, yoktan yaratılmış olmalarıdır. Ayrıca Kur'an'da "Ruh üfleme"nin değil fakat, tek başına "üfleme"nin geçtiği bir yer daha vardır. İsa, İsrailoğulları'na mucize gösterirken şunları söyler:

"Şu bir gerçek ki, ben size Rabbinizden bir mucize getirdim: Ben, çamurdan, kuş görünümünde bir şey yapar, ona üflerim de Allah'ın izniyle kuş oluverir. ..." (Ali İmran Sûresi, 49)

Gördüğünüz üzere burada da cinsel birleşme olmadan, yoktan var etme söz konusudur. Ve burada da bu yoktan var oluşun gerçekleşmesi için İsa kuşa "üfler". Üfleme, Allah'ın yaratış yöntemlerinden birisidir. Yani Allah nasıl ki insanı anne karnında yaratmayı uygun görüyorsa veya elmanın zaman içerisinde dalında olgunlaşmasını uygun görüyorsa veya evde beslediğimiz kaniş köpeklerin yıllar içerisinde yapay seçilimle yaratılmasını uygun görüyorsa, aynı şekilde üfleme ile oluşan bir yaratış biçimi de dileyebilir.

Peki bu ayetlerden ne anlıyoruz? "Ruh" kelimesinin Kur'an'daki başlıca kullanımları "vahiy meleği Cebrail" ve "vahiylerden oluşan kitap Kur'an"dır ve bu kullanımlarda da sürekli bir "ilahi bilgi aktarımı" söz konusudur. Zira Cebrail, bu ilahi bilgileri alan ve peygamberlere aktaran melektir, aynı şekilde Kur'an da ilahi bilgilerin yazılı olduğu kitaptır ve Cebrail'e de, Kur'an'a da "ruh" denilir. Ve bir kelimenin Kur'an'da hangi anlamda kullanıldığını öğrenmek için, o kelimenin tüm ayetlerdeki kullanımlarına bakmak gerekir ki bu sadece kutsal kitapları değil, tüm metinleri anlamada çok önemli bir yöntemdir. Yani o kelimenin aynı metin içindeki tüm kullanımlarını karşılaştırarak o kelimenin hangi anlamda kullanıldığını öğreniriz. O hâlde "ruh üflemek" demek de, bir ruh olan Allah'ın kendisinden başka ruhları yaratması gibi Kur'an dışı bir anlama gelemez. "Ruh üflemek"; ruh kelimesinin Kur'an'daki tüm kullanımları göz önüne alındığında olsa olsa ancak "ilahi bilgiyi

aktarmak, vahyi aktarmak" anlamına gelebilir ki bu bile kesin değildir. Kur'an'da sadece yoktan var etmek esnasında kullanılan "ruh üfleme" ise asla ve asla tasavvufçuların iddia ettiği gibi Allah'ın tüm insanlara kendinden bir parça vermesi gibi bir anlam taşımaz.

Spiritüalizmin kelime anlamı "ruhçuluk"tur, zira tüm bu haltlar zaten işte bu şekilde bedenden ayrı dolaşabilen, hayaletimsi ve ölümsüz "ruh" inancından kaynaklanır. Yahu eğer bu şekilde bir ruh var olsaydı, şu koca Kur'an'ın tek bir ayetinde bile insanların ruhu olduğu söylenmez miydi? Ya da en azından çoğul hâlde "ruhlar" kelimesi kullanılmaz mıydı? Tasavvufçular sırf kendi inançlarını haklı çıkarmak için "ruh üfleme" ayetlerinin suyunu çıkaradursun, Kur'an "ruh" için şöyle söyler:

"Ve sana ruhtan sorarlar. De ki: "Ruh, Rabbimin emrindendir. Ve size, ilimden sadece az bir şey verilmiştir." (İsra Sûresi, 85)

İşte tam da bu sebeple, ruhun üçüncü kullanım alanı için "ne olduğunu belki de asla bilemeyeceğiz" gibi muğlak bir ifade kullandım. Zira Allah açık seçik bu konuda bilgimizin kısıtlı olduğunu söylüyor.

Öte yandan Kur'an'da, insanın dünyada öleceği ve ahirette yeniden diriltileceği bilgisi bizlere pek çok ayette verilir. Şimdi söyleyin bana, eğer ahirette yeniden diriltiliyorsak, ölümsüz olan ruh bu işin neresindedir?

Tarih boyunca insanların en çok merak ettiği ve üzerinde tartıştığı konulardan biri olan "ruh" meselesi için Allah bu ifadeleri kullanırken, bize bu konu hakkında ilimden sadece az bir şey verdiğini söylerken, tasavvufçular bu ruh üfleme meselesini kullanarak panteist inançlarını insanlara yedirirler. Neden? Zira bizlere ilimden az bir şey

verilse de, “keşif ve ilham” yoluyla Allah’tan bilgiler alan veliler meseleyi çözmüştür! Ve onlara göre nasıl oluyorsa tanımında “benzersiz olmak” özelliği bulunan Allah, kendi parçasından insanları yaratmıştır.

Allah’tan vahiy alan veli inancı ve bu velilerden medet ummak, onların söylediklerini doğru bellemek, kendini bu sözüm ona ulu zatlara teslim etmek düpedüz “şirk”tir.

Tevbe suresi 31. ayette Hristiyanları ve Yahudileri yaptıkları bir hatadan ötürü eleştirilir, o hata da ayetin ilk cümlesinde belirtilir: “Allah’ın yanında hahamlarını ve ruhbanlarını da **Rabler edindiler** …”

Bu ayetin indiği dönemde, Mekke veya Medine’de yaşayan Hristiyanları ve Yahudileri düşünün. Herhalde peygambere hemen “Yahu biz papazlara veya hahamlara Tanrı demiyoruz, onlara tapınmıyoruz ki!” diye itiraz etmişlerdir (Tıpkı şimdi şeyhini savunan müritler gibi). Oysa o ruhban sınıfının tüm emirlerini, Tanrı’nın emriymiş gibi kabul ediyorlardı. Papazın veya hahamın ağzından çıkmış her sözü, Tanrı’nın emri belliyorlardı. İşte **“Rab (Efendi) edinmek”** de budur, **“şirk”** de budur.

Şimdi bana bunun, Allah’tan keşif ve ilham yoluyla kesin bilgiler alan velilere, şeyhlere, gavslara ve kimi ulu zatlara inanmaktan tek bir farkını gösterin.

Sadece tek bir fark istiyorum sizden, gösterin bana o farkı.

Lütfen.

İSLAM'DA AKILCILIĞIN SONU

İmrenmek ile kıskanmak arasındaki farkı bilir misiniz? İmrenmek, başkasında gördüğünüz bir başarıyı bizzat yapma isteği, yani o başarıya gıpta etmektir. Kıskanmak ise başkasında gördüğünüz bu başarıya katlanamama halidir. Yani imrenmek olumlu, kıskanmak olumsuz bir mana içerir. Kendimden örnek vereyim, imrendiğim çok insan olduysa da, hayatta şimdiye kadar kıskandığım sadece iki insan oldu. Ne zaman güzel bir film izlesem veya güzel bir kitap okusam, "Ben bunun daha iyisini yazarım" diye hırslanır, imrenirim. Fakat Ayn Rand'ın Fountainhead romanını okuduğumda "Ben bu kadar iyi bir şey yazamam" diye moralim bozulmuştu. Kıskandığım diğer insan ise, hayatını okuduktan sonra Biruni oldu. Bu bölümde de zaten nasıl Biruni'lerden, abuk subuk hocaefendi hazretlerinin veya siyasetçilerin eline düştüğümüzü ve bu geri kalmışlığın neden ısrarla devam ettirilmek istendiğini anlatmaya çalışacağım.

10. ve 11. yüzyıllarda yaşayan Biruni, 180 civarında kitap yazmıştır ve bu kitapların birçoğu astronomi, fizik, tıp, matematik, coğrafya, biyoloji gibi bilim dallarına aittir. Kendisi aynı zamanda felsefeyle de ilgilenmiştir. Zaten Platon'un meşhur "Dünyayı filozoflar yönetmeli" sözünde kastettiği filozoflar da böyle birçok alana hakim,

komple adamlardır, yoksa adam okulda dersine giren meymenetsiz süveterli felsefe doçentinden bahsetmiyor. Biruni'nin yazdığı kitapların çok azı günümüze ulaştıysa da (zira vakti zamanında birçok Müslüman kütüphanesi yakılmıştır), hakkında edindiğim izlenime göre Biruni muhtemelen Dünya'nın kendi ekseni etrafında döndüğünü bile keşfetmiş olabilir. Kendisi dünyanın ekliptik eğiminin 23 derece 27 dakika olduğunu hesaplamıştır ve bu, günümüzdeki ölçümlere son derece yakın bir ölçümdür. Tamam dayı anladık astronomiye hakimsin, fakat matematiğinden biyolojisine, o kadar bilim dalına aynı anda nasıl hakim olabiliyorsun? Hadi hakim oldun, nasıl bu kadar üretken olabiliyorsun? Biruni'yi bilim yapmaya sevk eden şey, Ali İmran suresinin 191. ayetindeki **"Onlar göklerin ve yerin yaratılışı hakkında derin derin düşünürler: 'Ey Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın' derler"** sözleri olmuştur. Ben de aynı ayet sayesinde motive olup ayakta durmaya, bir şeyler üretmeye çabalıyorum. Beni de motive eden şey bu ayette belirtildiği gibi hayatın ve yaratılışın bir anlamı olduğunu düşünmemdir. Fakat Biruni'yi acayip kıskanıyorum.

Şimdi bu anlatacaklarımı dikkatle okuyun, zira öyle haybeye İslam güzellemesi yapmayacağım, konuyu çok ama çok önemli yerlere bağlayacağım. **8. ve 13. yüzyıllar** arasındaki dönem, Müslümanların patır patır Biruni yetiştirdikleri yıllardır. Bu yaklaşık 500 yıllık döneme **"İslam'ın Altın Çağı" (Islamic Golden Age)** denir ki Müslümanlar, bu yıllarda bilim ve ilimde dünyanın geri kalanına farkın kralını atmıştır. Yani bugünden örnek vereyim diye düşünüyorum, bugünün Japonya'sı da desem, Nasa'sı da desem eksik kalacak. Belki Müslümanların dünyanın geri kalanına attığı farkı, bugünkü Güney Kore'nin Kuzey

Kore'ye attığı farka benzetebiliriz. O Haçlı Seferleri boş yere yapılmadı, birbiriyle sürekli kavga halinde olan Hristiyan kontlar, dükler, prensler durduk yere birlik olmadı. Müslümanlar sadece eski Yunan eserlerini kendi dillerine çevirmekle yetinmedi, onları inanılmaz derecede geliştirdi ve daha sonra Avrupa'nın rönesansına temel oluşturdu. 8-13. yüzyıllar arasındaki Müslüman dünyasının bilimdeki başarısını sadece Antik Yunan eserlerinin çevrilmesi ve geliştirilmesine bağlamak, batılı tarihçilerin yıllardır bizlere attığı kazıklardan biridir. Zira özellikle Orta Asyalı (Türk) ve İranlı Müslüman bilginler birçok alanda sıfırdan başlayarak bilim icra etmişlerdir ve bu durum Batı tarafından dikte edilen tarih sebebiyle pek de açık seçik dile getirilmemektedir. Bu son söylediklerimi de Princeton Üniversitesi'nden tarihçi Frederick Starr, 680 sayfalık eserinde tüm detaylarıyla açıklar[80]. Bu itirafları da bir nevi, yıllarca zencilere ırkçılık yapan ABD'nin, son yıllarda sürekli kölelik ve ırkçılık karşıtı filmler çekerek günah çıkarma seansları yapması gibi bir geçmişle yüzleşmesidir. Her neyse, konumuza dönelim. O Müslüman toplumdan Harezmi, Kindi, Farabi, Battani, İbn Rüşd ve saymaya kalksam bir yerden sonra adlarını okumayı bırakacağınız yüzlerce meşhur bilim adamı çıktı, bak yüzlerce diyorum ve o yıllarda daha kim bilir ismi günümüze ulaşmayan kaç bilim insanı ve filozof daha yaşadı. Hele hele bir El Cezeri (1136-1206) var ki, dünyanın ilk robotunu yapmış, sibernetiğin temellerini atmış, icat ettiği makineler günümüzdeki birçok teknolojiye temel oluşturmuş, hatta ve hatta Leonardo Da Vinci'ye bile esin kaynağı olmuştur. Literatürü biraz taradığınızda, o dönemin koşulları için akıl almaz buluşlara imza atan Müslüman bilim adamlarıyla karşılaşacaksınız. O dönemlerde Avrupa'da tıp bilimi

büyücülük olarak kabul edilirken, doktorluk yapmaya çalışanlar "Cadı bu!" diye yakılıp asılırken, Müslüman tıpçı ve bilim adamı El-Zehravi (936-1013) 200'den fazla ameliyat aleti icat etmiş, tarihteki ilk migren ameliyatını yapmış ve tıp alanında daha birçok "ilk"lere imza atmıştır. Kendisiyle ilgili Türkçe kaynak pek bulamazsınız, zira 13. yüzyıldan beri eloğlu bu adamların kıymetini bizden daha iyi biliyor. El-Zehravi yaban ellerde Abulcasis ismiyle bilinir ve ünvanı **"Cerrahlığın Kurucusu"**dur. Peki nasıl oldu da bir zamanlar Cerrahlığın Kurucusu'nu yetiştiren Müslümanlar, şimdi Cerrahi tarikatında zikir ayini yapan tuhaf insanlara dönüştüler?

Unesco bildiğiniz üzere 2007'yi "Mevlana Yılı" ilan etmiş, hem Türkiye'de hem tüm dünyada yığınla adeta Mevlana'ya tapınma törenleri, saçma sapan semazen gösterileri düzenlemişti. Bunun altında yatan amacı bilmeyen insanımız da "heleloy" nidalarıyla övünmüştü.

Unesco her sene, birçok ünlü tarihi kişi hakkında anma törenleri düzenler. Bu sene de (2016) iki ünlü Türk için hem burada, hem dünya çapında anma törenleri düzenleyerek bizi onore edecekler (!).

UNESCO "Building peace in the minds
United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
ABOUT US | THEMES | COUNTRIES | PARTNERSHIPS
Home › Celebrations › Anniversaries celebrated by Member States › › Anniversaries 2016 -

Anniversaries 2016 -

2016 Turkey

50th anniversary of the death of Mehmed Fuad Köprülü, scholar (1890-1966) (with the support of Azerbaijan and Kazakhstan) (2016)

2016 Turkey

850th anniversary of the death of Khoja Ahmed Yasawi, poet and Sufi (1093 or 1103-1166) (with the support of Azerbaijan, Kazakhstan and Kyrgyzstan) (2016)

Bu kişiler Ahmet Yesevi ve Fuat Köprülü'dür[81]. Peki bayram değil seyran değil, Unesco bizi neden öptü?

Bunu anlamak için 12. yüzyılda yaşamış olan Ahmet Yesevi'yi ve daha sonra 1920'li yıllarda, yani cumhuriyetin ilk yıllarında, unutulmaya yüz tutmuş olan Ahmet Yesevi'yi adeta yeniden gündeme taşıyan Fuat Köprülü'yü bilmemiz gerekir. Bu şahısları bilmek, Türk halkının yüzyıllardan beri gelen dini inancını ve sosyolojik yapısını anlamak için şarttır. Bu kişiler bilinmeden Türk halkının hangi kültürlerden beslendiği anlaşılamaz. O nedenle bu anlatacaklarımı, tasavvufu İslam zanneden Müslümanlar ayrı bir dikkatle, koca insanlık tarihini kendi yaşadıkları 30-40 yılda gördükleriyle değerlendiren ve dünyadaki her kötü olayı İslam'a bağlayan militan ateistler ile İslamofobikler ayrı bir dikkatle okusunlar.

Genel kanının aksine Türkler, İslam'ı Araplardan değil, İranlılardan öğrenmişlerdir[82]. İranlılardan sonra ise Türk halkına İslam'ı öğreten diğer kesim; İran sınırından Orta Asya'ya kadar uzanan coğrafyada yer alan tasavvufçular olmuştur ve bunların en önemlisi Türkistan'da yaşamış olan **Ahmet Yesevi**'dir[83]. Ahmet Yesevi'nin etkisiyle bilhassa 12. yüzyılda ve ondan sonraki tarihlerde Türklerin yaşadıkları şehirler; tekkeler, dergahlar, şeyhler ve bilimum tasavvufçular ile dolmuştur. Yani Türklerin İslam anlayışına, peygamberimizden çok sonra peydah olan tasavvuf felsefesi hakim olmuştur. Şimdiye kadar tasavvuf öğretisinin ne olduğunu adeta 5 yaşında bir çocuğa anlatır gibi anlatmaya gayret gösterdim. Tasavvufun; vahdet-i vücud, vahdet-i şühud, şeyhlik, keramet, velayet mertebesi, tarikatçılık, çilecilik, Allah'ta yok olmak (fenafillah), dünyayı terk etmek, sabah akşam nafile ibadet etmek gibi İslam ile hiçbir alakası olmayan, hatta İslam'a

tamamen zıt inançlara sahip olduğunu anlattım. Yani Türklerin bir mutasavvıf (tasavvufçu) olan Ahmet Yesevi'den ve onun müritlerinden öğrendikleri şey ne kadar İslam'dır, bu tartışılır.

Ahmet Yesevi, İslam ile tasavvuf inancını harmanlayıp, sade bir Türkçe ile eserler yazmış ve bu sayede halka kolayca nüfuz etmiştir. Etrafında on binlerce mürit toplamış ve birçok bölgeye halifelerini atamış, bu sayede de kendisinden yıllar sonraki birçok kişiyi ve tarikatı etkilemiştir. Misal Ahmet Yesevi'nin etkilediği Türk tasavvufçulardan biri, İslam anlayışı haşa "Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm" olan meşhur Yunus Emre'dir. Yesevilik tarikatı, geçmişte de günümüzde de hala etkili olan Nakşibendi tarikatını ve Bektaşiliği de etkilemiştir. Yani özetle, Türklerin İslam inancının oluşmasında ve şekillenmesinde Ahmet Yesevi'nin etkisi çok ama çok büyüktür. Fuat Köprülü de, 1919 yılında yazdığı ve en meşhur eseri olan **"Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar"**da bunu belirtmiş, Ahmet Yesevi'yi öve öve bitirememiştir.

Şimdi Türklere İslam'ı (!) öğreten en önemli figürlerden olan Ahmet Yesevi'nin öğretilerine bir bakalım. Kendisinin en meşhur eseri Divan-ı Hikmet'tir, bu kitapta da adına Hikmet dediği çeşitli şiirler vardır. 126. hikmetinden bazı kesitler göstereyim:

Nereye gitse aşk pazarını orada kurdu
Leyla-Mecnun bu dünyanın devrini sürdü
Şeyh Mansur "Ene'l-Hakk" deyip kavga eyledi
[redacted]

Bu dizelerde bir şeyh olan Ahmet Yesevi, doğal olarak "Ben Allah'ım" diyen panteist Hallac-ı Mansur'u över. Hallac, tüm tasavvufçuların atası, piridir, bunu başlarda

işlemiştik. "Tavasin" adlı kitabında "Benim yoldaşım ve öğretmenim, İblis ile Firavun'dur" diyecek kadar ileri giden ve "O onları Allah aşkıyla söyledi, siz anlayamazsınız" gibi içi boş ifadelerle savunulan Hallac-ı Mansur'u elbette tüm tasavvufçular gibi Ahmet Yesevi de sahiplenir ve över.

Aynı Hikmet'in son dörtlüğünde de şunları söyler Ahmet Yesevi hazretleri:

Kul Hoca Ahmed kabir içinde makam tutmayınca
"Fenâfillah" makamından aşıp geçmeyince
Pir-i kamilin damlasından yudum yutmadan
"Li me Allah"makamına erse olmaz

Bu dizelerde kendisi Budizm'deki karşılığı Nirvana, Hinduizm'deki karşılığı da Samadhi olan "Allah ile bir olma" inancının hesapta İslami versiyonu "Fenafillah"a erişmesi gerektiğinden bahseder. Bizim gariban Türklere de bu pagan inancı İslam diye bir güzel pazarlar.

Veya aynı söylemi kendisinin 27. hikmetinde de görürüz:

Kul Hoca Ahmed nefs dağından çıkıp aştı
Fenafillah makamına yakınlaştı
Yürek-bağrım coşarak kaynayıp taştı
Bu hal ile ağlayıp dua eyleyim sana

Özellikle bu iki dizede tıpkı Mevlana'da ve diğer tasavvufçularda gördüğümüz gibi benliğin (nefsin) bir suç, bir günah kabul edildiği ve onun öldürülerek Allah ile bir olunması gerektiği, Ahmet Yesevi'nin de bu yolda ilerlediği anlatılır. Ne diyeyim, Allah gazasını mübarek etsin.

Hatırlarsanız tasavvuf jargonunda aşık kul demek,

maşuk ise aşık olunan, yani Allah demekti. Mevlana, Divan-ı Kebir'inde şunları söyler[84]:

345. Âşık ile ma'şûku ayırdetmek çok zordur.
Fe'ilâtün, Fe'ilâtün, Fe'ilâtün, Fe'ilün
(c. II, 790)

Yani ha aşık, ha maşuk, ikisi de aynı şey. Ha yaratılan, ha Yaratan, ikisi de aynı şey. Yaban ellerde günümüzde New Age diye kakalanan panteizm inancı, Vahdet-i vücud inancının temelde birebir aynısıdır. Şimdi neden Mevlana'yı örnek olarak gösterdim? Çünkü Ahmet Yesevi de tam olarak onun dilinden konuşmaktadır, lütfen şu iki dizeyi okuyun[85]:

Hem âşıkım, hem mâşukum, kendim canan;
Rahmet eyleyim, adım Rahman, zâtım Sübhan;

Burada Ahmet Yesevi'nin, kendisinden 100 yıl sonra Mevleviliğin kurulmasına sebebiyet verecek olan Mevlana'yı bile ne kadar etkilediğini görüyorsunuz. Zira birebir olarak aynı ifadeyi kullanırlar. Ahmet Yesevi de hem aşık, hem maşuktur, yani haşa Allah'ın bir parçasıdır. Hatta Ahmet Yesevi hızını alamayıp kendine Allah'ın "Rahman" ve "Sübhan" sıfatlarını da yakıştırır.

Allah'ın bazı sıfatları insanlarda da kısıtlı ölçüde vardır. Örneğin insanlar da Allah gibi merhametli olabilir, affedici olabilir. Fakat Rahman gibi sadece Allah'a ait olan "sınırsız" bir sıfatı kendisine de layık görür Ahmet Yesevi. Neden? Çünkü kendisi de birebir olarak Allah'tan kopan bir parçadır. Tasavvuf inancı budur. Oysa sırf Kur'an'daki İhlas suresi, yani şu hesapta çok dindar olan milletimizin

"kulhuvallahü..." diye başlayıp anlamını bilmeden okuduğu İhlas suresi bile, Allah ile O'nun yarattıkları arasına bir çizgi çeker, Allah'ın eşinin, denginin ve hatta bir benzerinin bile bulunamayacağını söyler. Hele hele "Sübhan" demek, tüm noksanlıklardan münezzeh olan, kusursuz olan demektir. Ahmet Yesevi de fenafillah makamına erişince, tıpkı Allah gibi kusursuz olur. Bu sebeple ki daha canınız sıkılmasın diye göstermeye gerek görmediğim diğer dizelerinde Ahmet Yesevi, insanlara kurtuluşa ermeleri için kendi yazdığı hikmetleri okumaları gerektiğini emreder. Zira kendisi de Allah'ın yeryüzündeki bir tecellisidir (!). Tıpkı Allah ile bir olan ve yazdığı Mesnevi için "Alemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir" ifadesini kullanan Mevlana gibi[86], kendi hikmetlerinin de insanları kurtuluşa erdireceğini söyler Ahmet Yesevi.

Müslümanlar, değindiğim o altın çağlarında bilimle ve akıl yoluyla Allah'ın yaratışını incelerken, Uzakdoğu ve Kabala mistisizminden etkilenen tasavvufçular "gerçek bilgiye ancak vahiyle ulaşılır, o da biz velilere nasip olur" argümanını üretmişlerdir. Öte yandan bu şeyh ve veli gibi ulu zatların birtakım "kerametler" gösterdiklerini, bu kerametlere inanmayanların da kafir olduklarını öne sürmüşlerdir. İşte 12. ve 13. yüzyıllarda bu tasavvufçular, akılcı gruba baskın gelmiş ve Müslümanların çöküşünü başlatmışlardır.

İmam Gazzali (1058-1111) hayatının son dönemlerinde artık kafayı iyice tasavvufla kırmıştır. **Kimya-i Saadet** adlı kitabında tıpkı İbn Arabi gibi aklı, deneyi ve gözlemi yerin dibine sokar. Öyle ki Kimya-i Saadet'in 1. bölümünün 15. faslının başlığı bile şudur: **"İlim Bu Yolda Bir Perdedir".**

Bu bölümde Gazzali, insanın beş duyusuyla algıladığı her şeyin yanıltıcı olduğunu, bunların ancak avamın işi

olduğunu ve ancak keşif yoluyla elde edilen bilginin hakikat olduğunu söyler. Öyle ki aynı bölümde şu sözleri sarfeder: **“O hâlde, “İlim perdedir” sözünün mânâsını mükâşefe [keşfetme] derecesine ulaşmış bir kimseden duyarsan, böyle bil, inkâr eyleme!”**

Keşfetme derecesine ulaşmış kimsenin ne olduğunu da artık biliyorsunuz, keşif (vahiy) yoluyla Allah’tan bilgiler alan yüce zatlar!

Öyle ki aynı bölümden devam edelim: **“İşte peygamberlerin ve evliyanın keşfi kimyaya benzer. Alimlerin ilmi de altına benzer. Kimyaya sahip olan, altına sahip olandan daha faziletlidir.”**

Hem tasavvufçuların, hem de Sünnilerin, aleyhinde hiçbir laf edilemez putu olan İmam Gazzali hazretleri; açık seçik evliyaların da peygamberler gibi keşif ile bilgi aldıklarını söyler, üstelik evliyaların keşfi, akıl ve gözlem yoluyla bilgi etmeye çalışan alimlerden çok daha üstündür! Tasavvufçulara göre evliyalar, peygamberlere velayet mertebesinde ortaktırlar. Yani veliler de tıpkı peygamberler gibi birinci kaynaktan, Allah’tan direkt bilgi alma kabiliyetine sahiplerdir ve hakiki olan bilgi de budur. Allah ise bizi son derece açık, seçik ve net bir şekilde uyarır:

“Yalan düzüp Allah’a iftira eden veya kendine bir şey vahyedilmediği halde “Bana vahyedildi” diyen kişi ile, “Allah’ın ayet indirdiği gibi ben de indireceğim” diyen kimseden daha zalim kim vardır? Bir görsen o zalimleri ölüm dalgaları içindeyken. Melekler ellerini uzatmış, “Çıkarın canlarınızı!” diye! “Bugün zillet azabıyla cezalandırılacaksınız; çünkü Allah’a karşı gerçek dışı şeyler söylüyorsunuz ve çünkü O’nun ayetlerine karşı büyüklük taslıyordunuz.” (Enam Sûresi, 93)

Veli, şeyh, gavs, kutup gibi tabirler, "Ben peygamberim" demenin kıvırtılmış halinden başka bir şey değildir ve bu apaçık Kur'an'a zıt gitmek, Allah'a iftira atmaktır!

Tekrardan Ahmet Yesevi'ye dönelim şimdi.

rine olsun, makamlarıdır. Şeyhlerin sultanı Hâce Ahmed-i Yesevî Hazretleri, Allah'ın rahmeti üzerine olsun, buyurdular ki (bir kimse) yetmiş edep ilmini bilmeyince, yetmiş makam yolunu aşıp gezmeyince, şeyhlik makamı iddiasında bulunsa, o derhal kâfir olur.

Fakrname adlı eserinde çok büyük bir alçak gönüllülük örneği gösteren Ahmet Yesevi, kendisi için "Şeyhlerin Sultanı Ahmet Yesevi Hazretleri" demektedir[87]. Gerçi hadi bir ihtimal de olsa günahını almayalım, Fakrname'nin Ahmet Yesevi'yi dinleyen talebeleri tarafından yazıldığına dair iddialar da vardır, fakat bunun pek bir önemi yoktur, zira sonuç olarak bu adam müritlerine bunları anlatmış, müritleri de kendilerini ona teslim etmişlerdir. Hatta bu satırların müritleri tarafından yazılmış olması ihtimali daha korkutucu, daha rezildir.

Her derviş bu yedi dervişlik makamını bilmese, veya bilip amel etmese, şeyh ve mürit almak ona haram olur. Ey derviş, bu Fakr-nâme'de her vasiyet ki yazıldı, Tanrı kelâmından, Peygamber'in hadislerinden ve icma-i ümmetten yazıldı. Her tâlip bu vasiyetlere göre amel edip doğru yol tutsa, dünya ve ukbayı (âhireti) kolaylıkla elde eder. Ve eğer amel etmese, son anında yerini görüp pişman olur ve âhiret mahcubu olur. Her derviş bu kırk makamı bilmese ve amel etmese, onun şeyhliği şeytancadır. İlki melekût makamı, ikinci lâhût makamı, üçüncü nâsût makamı, dördüncü ceberût makamı(dır). Ceberût makamı şeriattir, melekût makamı tarikattir, lâhût makamı mârifettir, nâsût makamı hakikattir.

Lütfen altını çizdiğim cümleyi okuyun. Fakrname'de Allah ile bir olma yolunu ve mertebelerini anlatan Ahmet Yesevi, bu uyduruk mertebelere iman etmeyenin şeytana uyacağını söyler[88]. Yani şu meşhur "Şeyhi olmayanın

şeyhi şeytandır” sözünü, farklı kelimeler kullanarak ifade eder. İyi hoş fakat sizin en tepedeki şeyhinizin de şeyhi yok. Bu mantıkla sizin şeyhiniz şeytanın ta kendisi oluyor o zaman. Ha ama buna da “Şeyhimizin şeyhi Hazreti Muhammed’dir” diye kılıf uydururlar. Valla Allah’ın elçisi olan Hz Muhammed, sizin gibi uyduruk ezoterik bilgiler anlatmıyordu insanlara şeyh değildi.

“Sahte şeyh” diye bir laf vardır, haberlerde falan çok duyarsınız. Bu laf tıpkı “ÖSS sınavı” gibi anlatım bozukluğu içeren bir ifadedir. Zira şeyhin hakikisi yoktur ki sahtesi olsun!

Zira bu şeyhler Uzakdoğu öğretilerinde bulunan “Allah ile bir olma, Allah’ta yok olma” mertebelerine biraz yorum katarak, onların tıpatıp aynılarını tasavvuf adı altında Müslümanlara pazarlamıştır. Oysa Kur’an’a göre insan veya hiçbir yaratık, Allah ile bir olamaz ki bu işin mertebeleri olsun! Bu hurafe işinin bizim gariban Türkmenlere kakalanma şubesi de, işte bu UNESCO tarafından “sevgi ve hoşgörü timsali” adı altında altın tepsi içinde sunulan Ahmet Yesevi’dir. Ahmet Yesevi de diğer tüm tasavvufçular gibi bu saçma inançları İslam diye anlatmış, hem Fakrname hem de Mir’âtü’l Kulûb adlı kitaplarında bu Allah ile bir olma mertebelerini yazmıştır. Önceden de defalarca dediğim gibi, bu tasavvuftaki “sevgi ve hoşgörü” olayı tamamen palavradır. Zira bu adamlar zaten kendi yollarına uymayan herkese kafir gözüyle bakar, onları sertçe dışlarlar. “Ne olursan ol gel” lafıyla başlayan o sevgi ve kardeşlik mesajları dolu şiir bile Mevlana’ya ait değildir, hadi getirin bakayım bana bir kaynak, nerede söylemiş o lafı? Bir senemi harcadım da bulamadım. Kimse de bulamadı, zira onun değil o şiir. Mevlana’nın Mesnevi’si, kendisinin yolunu

izlemeyen insanlara tehditler ve hakaretlerle doludur. Gerçeğin, sizin hayal dünyanızda kurduğunuz romantik hikayelerle alakası yoktur.

Fuat Köprülü'yü elbette Ahmet Yesevi denilen şeyh ile bir tutmayacağım. Fuat Köprülü, cumhuriyetin ilk yıllarının büyük bir bilim adamı ve tarihçisidir. Kendisinin bu konudaki icraatlerine ilerleyen bölümlerine değineceğim, fakat aynı zamanda Köprülü'nün "Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar" kitabını da kaynak olarak kullanacağım. Zira Köprülü bu eserinde, Ahmet Yesevi'yi ve Yunus Emre'yi övse de, en nihayetinde bu adamların hayatlarını, müritlerini ve etkilerini detaylıca araştırıp kaynaklarıyla anlatmıştır. Şimdi bu kitabın önderliğinde, Ahmet Yesevi'yi inceleyeceğiz. Bu bilgileri sadece bu kitapta değil, Ahmet Yesevi ile ilgili hemen her kaynakta da bulabilirsiniz. İşaretlediğim bölümleri ister okuyun, ister okumayın, ben özetini geçeceğim[89]:

10. Çille - hâne :

Hoca Ahmed Yesevî daha çocukluğundanberi Peygamber'in hiçbir Sünnet'ine bağlılıktan geri kalmamıştı; bu yüzden, altmışüç yaşına gelir gelmez, Hazret-i Peygamber o senede bu fânî dünyadan göçtükleri için, Hoca Ahmed de o Sünnet'e bağlı bulunduğundan yer altında gizlenmek istedi. Tekkenin bir tarafında bir kuyu kazdılar ki merdivenle oraya iniliyordu. Bir yol açıp ham kerpiçten bir hücre yaptılar. Hazret-i Ilyas ile Hazret-i Hızır'ın himmetleri de yardımcı olduğu için, yüzlerce yıldır bu binâya hiçbir şey olmamıştır. Ahmed Yesevî, orada lâhd şeklinde bir yer kazıp, kendisine orayı mekân yaptı. Lâhdi andıran o dar yerde, zikrettikçe dizleri göğüslerine sürte sürte her ikisi de delinmişti; bundan dolayı kendilerine "serhalka-i sînerişân" da derler[20]. Hoca Ahmed Yesevî, bir rivâyete göre yüzyirmi, diğer bir rivâyete göre yüzotuzüç[21], bu gün Yesi'de dolaşan başka bir rivâyete göre ise yüzyirmibeş yaşına kadar, bütün ömrünü o dar çille-hânede, tıpkı ashâb-ı kubur gibi, riyâzet ve ibâdet, mücâhede ile geçirmiştir[22].

Ahmed Yesevî'nin bu çille-hânede yaşarken gösterdiği kerâmetlere nihâyet yoktur. Birgün "o sarâ-yı lâhd gibi ma'bed-i vahdet, fukarâ ve 'urefâ bâtınlarında öyle bir nevi' ateş ve susuzluk bıraktı ki, meclis-

Çilecilik yani asketizm, yine pagan bir inanıştır. Zira bu şahıslar benliğin, Allah ile bir olma yolunda bir engel olduğuna inanır ve o yüzden nefslerine kötü davranıp onu öldürmeye çalışırlar. Bu dünyada kendine kendi elinle eziyet etmenin hiçbir İslami tarafı ve izahı yoktur, zira Allah Kur'an'da insanın nefsine ve bedenine zulmetmesini yasaklar, tam tersine ona iyi bakmasını ister. Gel gelelim Ahmet Yesevi denen garip kişilik, 63 yaşına geldiğinde içine kapanıp çile çekmek için adı üstünde bir "çilehane" inşa ettirir. Sebep? Kendisi, Hz Muhammed 63 yaşında öldüğü için, bunu "peygamber sünneti" olarak görür ve 63 yaşından sonra yaşamayı kendine haram kılarak hayatını bundan sonra ufacık ve karanlık bir odada çile çekerek geçirir.

Arkadaşım, Hz İbrahim'in sünneti diye oğlunu mu bıçaklamaya kalkacaktın? Yunus Peygamberin sünneti diye katil balinaya kendini yem mi edecektin? Nuh Peygamberin sünneti diye Titanic mi inşa edecektin? Keşke bunları yapsaydınız da, insanlığa bir katkınız dokunsaydı.

İşte bu kafa kerameti hâlâ misvakta arar, ağız temizliğinde değil. Misvak kullanmayı, sarık takmayı, sakal uzatmayı peygamber sünneti zanneder, oysa Muhammed peygamberimizi öldürmeye çalışanlar da sarıklı ve sakallı adamlardı. Aklı devreden çıkarırsan elbette geriye ancak böyle taklitçilikten ibaret bir sünnet anlayışı kalır.

Bu adamlar hem yüzyıllardır insanların beyinlerini uyuşturdular, rezil bir Türk kültürünün oluşmasında etkin rol oynadılar, insanların zihinlerine saçma kodlar yerleştirdiler, üstüne üstlük hâlâ da "İslam alimi" diye sahiplenilmekteler. Toplumun tepkisinden tırsan ve işimden olurum kaygısı yaşayan din adamları veya ilahiyatçılar da bunlara karşı tek kelime edemiyorlar. Bu öğretilerin günümüzdeki etkileri, sandığınızdan çok ama çok fazladır.

Geçmişte yarattıkları tahribat ise zaten ortadadır. Bu tasavvuf anlayışı ile mis gibi bilim ve akılcılık geleneğini yerle bir ettiler ve Müslüman ülkelerde şu an da dahil olmak üzere yüzyıllardır bir bilim geleneğinin olmamasının yegâne sebebi, aklı dışlayan tasavvuf inancıdır.

Bunu anlamanız için daha kaç delil lazım?

En son göstermiş olduğum sayfada Fuat Köprülü, bu çilehanenin İlyas Peygamber ve Hızır tarafından korunduğu için yüzyıllardır ayakta durduğunu yazar. Sonlara doğru altını çizdiğim bölümde ise, Ahmet Yesevi'nin birçok keramet gösterdiğini söyler. Yani ordinaryus profesör de olsan, Kur'an'a zıt gitmek pahasına bile olsa, böyle saçmalıklara inanabiliyorsun. Bu işler kariyere, paraya, vesaireye bakmıyor. Aklını kullanmaya ve böylece Allah'ın nasip etmesine bakıyor. Hayat sizin, özgür irade sizin, alın size Allah'tan açık çek.

Defalarca belirttiğim gibi bu adamlar Kur'an'da geçen "vahiy" sözcüğünü, Müslümanlar tarafından çok tepki görmemek için "keşif" ya da "ilham" adıyla yumuşatarak insanlara kakalamışlardır, yani tıpkı peygamberlerin vahiyle Allah'tan bilgi alması gibi, bu şeyh bozuntuları da keşif ve ilham yoluyla Allah'tan bilgi alırlarmış. Yine aynı şekilde peygamberlerin gösterdikleri "mucize"leri de, "keramet" olarak değiştirmişlerdir ve kendilerinin de tıpkı peygamberlerin mucize göstermesi gibi keramet gösterdiklerini insanlara yutturmuşlardır. Hatırlayın hani, şu tape mevzularının patlak verdiği dönemlerde eski bir Nurcu olan Latif Erdoğan şu minvalde bir açıklama yapmıştı: "Biz ne zaman bir konu hakkında Fethullah Gülen Hoca'ya gitsek, aklımızı okurcasına o konuyu kendisi bize açıyordu. Biz de bunu keramet zannediyorduk. Meğer telefonlarımızı dinliyormuş". Gülmek istiyorum sayın seyirciler.

Ve dikkat edin, size buraya kadar anlattığım tüm bu hurafe bilgilerin Kur'an ile hiçbir alakası yoktur, bu hurafe bilgiler 12. ve 13. yüzyıldan itibaren Ahmet Yesevi, Mevlana, Yunus Emre, İbn Arabi, Gazzali gibi tasavvufçuların etkisi sayesinde Müslüman dünyasında baskın hale gelmişlerdir.

Elbette Kur'an'da, son peygamber olan Hz Muhammed'den itibaren hiçbir insanın böyle ruhani özelliklere sahip olabileceği belirtilmemiştir. Fakat Kur'an'ı okuyan kim?

Size Ahmet Yesevi'nin gösterdiği o mübarek kerametlerden birini, Fuat Köprülü'nün kaleminden aktarayım, ille de okumanıza lüzum yok ben anlatacağım[90]:

Yine bir menkabe, Kazan Han adlı bir hükümdârla Hoca Ahmed arasındaki bir hâdiseyi anlatır : Kazan Han, Ahmed Yesevî'nin Cum'a namazı için cami'e gelmediğini görerek, Hoca'nın başlıca mahremi Sûfî Muhammed Dânişmend Zernukî ile kendisine haber gönderdi. O esnâda, Cum'a namazı için salâ veriliyordu. Sûfî Muhammed, acele ile korka korka Şeyh'in huzûruna girince, Şeyh dedi ki : Yâ Sûfî Muhammed, gel bana yapış, seninle Cum'a namazına varalım. Sûfî Muhammed, Hoca'nın emrine itaat etti. O ânda kendisini bir câmi' içinde safların birinde oturur buldu. Cum'a namazı kılınır kılınmaz, bu fevkal'âde hâdiseden şaşırmış olan Sûfî Muhammed, Şeyh'ini aradıysa da bulamadı. Yedi kerre câmi' kapısına gidip geldi, bir netice çıkmadı. Meğer câmi' kayyımı bu sırra vâkıf imiş, Sûfî'ye dedi ki : Ey derviş, burası Mısır'dır ve bu câmi, 'Câmi'-i Ezher'dir. Aradığın arkadaşın nice zamanlardır Cum'a namazını burada kılar. Sûfî bir hafta orada kaldıktan sonra, Şeyh'ini bularak yine bir ân içinde halvete geldi. Hoca, gördüğünü gidip haber vermesini Sûfî'ye emretti. Sûfî geldi, başına gelenleri birer birer anlattı; hâlbuki henüz müezzinler salâdan fârig olmamışlardı. Bunun üzerine Kazan Han ve maiyyetindekiler Hoca'nın büyüklüğünü lâyıkıyle anladılar[24].

Dönemin hükümdarı Kazan Han "Yahu bu Ahmet Yesevi o çilehanenin içinde yaşıyor ama cuma namazını cemaatle kılmak farz, nasıl oluyor bu iş?" diyerek hocayı cuma namazına çağırtır. Ahmet Yesevi'yi cuma

namazına davet etmeye bir müridi gelir. Ahmet Yesevi de "takıl bana hayatını yaşa kanka" der öğrencisine, öğrencisi de Ahmet Yesevi'ye yapışır ve bir anda kendilerini Mısır'daki bir camide cuma namazını kılarken bulurlar. Ha bir ek bilgi vereyim, Ahmet Yesevi'nin çilehanesi Türkistan'dadır. Şimdi size el emeği göz nuru, paint ürünü bir yapım desteğiyle Ahmet Yesevi'nin gösterdiği kerameti anlatacağım:

Ahmet Yesevi Airlines Hazretleri müthiş bir keramet göstererek bir anda müridiyle beraber Türkistan'dan Mısır'a ışınlanır. Meğersem adam her cuma namazını bu şekilde çilehanesinden Mısır'daki camiye ışınlanarak kılıyormuş.

Bir söz vardır ya, "Şeyh uçmaz mürit uçurur" diye. İşte bu söz mecazi bir sözdür ama buraya gerçek anlamıyla da uyuyor. Uçmayan adamı uçurtuyorlar. Milyonlarca insan, kulaktan kulağa bu hurafeci heriflerin keramet hikayeleriyle ve dünya hayatını terk etme, aza tamah etme

nasihatleriyle büyüyor. Siz kimsenin ismine, namına, şanına, etiketine kanmayın, kendi aklınızı kullanın ve nasibinizi yalnızca Allah'tan isteyin. Bugün dünyaya yön veren elit ailelerin bile ruh hastası inançları var.

Öte yandan Türkistan'da Cuma namazı okunurken, Mısır'da mevsimine göre ya Güneş daha yeni açmıştır ya da sabah namazı kılınıyordur, bu nasıl iş kardeş? Tabi keramet uydururken böyle ayrıntılara takılmalarına da gerek yok, zira her şeye olduğu gibi ona da bir kılıfları var. Ahmet Yesevi gibi mübarek evliyalar Superman edasıyla bir zamandan öbür zamana veya bir mekandan öbür mekana uçabiliyorlar. Bunun adına da "Tayyi Zaman" ve "Tayyi Mekan" deniliyor, bildiğin "tayyare" ile aynı kök, "uçmak"tan geliyor. Böyle terimsel ve Arapça laflarla konuşunca da mürit güruhu "heee o zaman doğrudur" deyerek dinliyor.

Buraya kadar anlattıklarım işin itikadi kısmıydı. Buraya kadar anlattıklarım, diğer tüm tasavvufçular gibi Ahmet Yesevi'nin öğretilerinin de Kur'an ile taban tabana zıt olduğunun ispatıdır. Yani diyeceğim o ki, hem tasavvufçu hem Müslüman olunmaz, ters mıknatıslanma yapar. Zira tasavvuf, şu an küresel elit tarafından dünyaya pompalanan panteist/panenteist dinin Müslüman coğrafyasına yutturulan versiyonudur. UNESCO gibi yığınla yabancı vakıf ve basın organlarının ikide bir bizim tasavvufçuların reklamını yapması boş yere değildir.

Buradan sonra anlatacaklarım ise daha çok işin sosyolojik yönüyle alakalı olacaktır, gerçi ister istemez şimdiye kadar da değindik işin sosyolojik yönüne... Yani bu adamların öğretileri insanlara nasıl fikirler aşılamış, Müslüman ve Türk toplumunu ne yönde değiştirmiş, biz Müslümanlar neden böyle bir cehalet batağının içindeyiz, bunları göreceğiz.

Şimdi bu dergâhlar, tekkeler ve tarikatlar hakkında insanımızın genel kanaati şudur. "Bu tarikatlar ilk başta iyiydi de, sonradan bozuldu." veya "Tamam bazı tarikatlar sapıtmış olabilir ama hepsi mi kötü?"

Evet güzel kardeşim, içlerinde iyi niyetli veya saf, samimi insanlar olsa da hepsi kötü. Sonradan da bozulmadılar, sonradan yorum farkıyla kendi aralarında biraz değişmiş olabilirler ama zaten daha ilk başında yanlış yoldaydılar. Size bu dergâhların ve tarikatların, şeyh-mürit ilişkisinin ilk başlarda da ne olduğunu anlatmam lazım. Fuat Köprülü, Yesevi dergâhındaki bir müridin bir gün içinde yapması gerekenleri anlatır. Ben buraya ilgili sayfaları koyacağım, ister hepsini okuyun, ister şöyle bir göz gezdirin, ben açıklayacağım[91]:

İlahî'yi mûcibtir. Iktidâ ettiğinin, ânun niyâzına karşılık duâsı icâbete makrûndur. Sûfî-i sâlik, taksîr ve niyâz kapısında mukîm ve mustakîm olmadıkça, icâbet kapısı ve kurbet dergâhı ânun yüzüne açılmaz ve onun murâdı yüz göstermez; nasıl ki, Ahmed Yesevî, "Niyaz yol açar" demiştir. Derviş *teheccüd* (gece vakti kılınan *nâfile*) namazını kısa sûreler okumak sûretiyle kılmalıdır; zîrâ uzun sûrelerle kılmak herkesin işi değildir. Onaltı rek'at teheccüd namazını husûsî âdâbiyle kıldıktan sonra, iki def'a kelime-i temcîd ve üç def'a salavât-ı hams okumalıdır. Bundan sonra hazin sesle ve tazarru' ve teellümle yüzbir kerre *estağfiru'llāh* ve beş kerre de "حسبى ربى جل الله ما فى قلبى الا الله" ve beş kerre *istiğfâr*, üç kerre *kelime-i istiğfâr*, yüksek sesle ve kemâl-i şiddetle yüzbir *kelime-i Celâl* okunur. Sonra *Zikr-i erre* ile iştigāl olunur. Bu zikri öyle kuvvet ve şiddetle edâ etmelidir ki, derviş terlesin; zîrâ sûfîlerin tahkikātına göre tarîkat cünübü ancak bu sûretle tathîr edilebilir. Sonra eğer gecenin uzunluğu müsâit ise, "*Yâsin*, *Müzzemmil*, *Sûretü'l-A'lâ*, *Elem-neşrah*, *İnnâ enzelnâ*, *Lülâfi Kureyşin* sûreleri tilâvet edilir. Seher zamanında Cenâb-ı Hakk'a sûz-ü güdâzla münâcât makbûl-i İlâhî olur. *Salât-ı Fecr*'den sonra, yirmibeş *Subhâna'llāh*, yirmibeş *El-Hamdulillāh*, yirmibeş *Lâ-ilâhe illa'llāh* ve yirmibeş *Allāhu ekber* tekrar olunur. Yüzbir *İsm-i Celâl* çekilir ve aşk ve şevk ve heyecanla *Zikr-i erre*'ye devam olunur; zîrâ *Zikr-i erre* mahv-ü fenâ îrâs ve fakr-ü bakā ihdâs eder. Bundan sonra, hazz-ı nefs ile murâkabe edilir ve kemāl-i ta'zimle *Yâsin* tilâvet olunur. Cenâb-ı Hakk'a istiğfâr edilir. Şeyhlerin ve âbâ ve ecdâdın ruhlarına *Fâtiha* okunur. Meclis ehli ile musâfaha edilir. "*Hazret-i*

Özetle, derviş ve müritleri 100 kere bilmem ne okur, 25 kere falanca zikri çeker, sonra 25 kere falanca sureyi okur, derken 101 kere bilmem ne çeker. Sonra bilmem kaç rekat nafile namaz kılar.

Ve daha bunlar sabahın köründen öğlen vaktine kadar yaptıkları şeyler, daha güne yeni başladık dur dur. Ha bu arada son satırda göreceğiniz üzere şeyhlerin ruhuna da fatiha okunurmuş. Sayfayı çevirip devam ediyoruz:

Enes'den rivâyet edilen bir *hadîs-i şerîf* meâline göre, "Her kim sabah namazını cemâatla kılar, sonra oturup güneş doğuncaya kadar zikr ile meşgûl olur ve sonra yine iki rek'at kılarsa, bir hac ve tam '*umre* ecri gibi ecre mazhar olur"; bu sebeple, tesbih ve tehlil ve kırâat ve hatm ve duâ ve musâfahadan sonra, kemâl-i niyaz ve tezarru' ile iki rek'at *Işrak namazı* kılınır. Her rek'atta, *Fâtiha*'dan sonra beş *Kulhüvallāh* okunur. *Kulyâ* ve *Kulhuvallāh* ile iki rek'at istihâre namazı kılınır ve dört rek'at kuşluk namazının ilkinde *Vedduhâ*, ikincide *Elemneşrahleke*, üçüncü ve dördüncüde *Mu'avvezeteyn* okunur. Zuhr namazının dört rek'at sünnetinde dört *Kul*, ikindi namazının dört sünnetinde de –ilk rek'atta dört, ikincide üç, üçüncüde iki, dördüncüde bir olmak suretiyle– on *Ve'l-'asr* okunur. Salâtın edâsından sonra tevâzu' ve tazarru' ile yetmişbir *Estağfirullāh*, yüzbir *İsm-i Celâl* çekilerek *Zikr-i erre*'ye iştigāl olunur. Akşam olup ortalık kararınca, makberenin zulmet ve vahdeti hatırlanarak duâ ve reca edilir. Vazife-i büzürgân olan beş mâlûm Sûre, her beş vakit namazdan sonra tilâvet edilmelidir; eğer bu müyesser olmazsa bir *Fātiha* ve *Âyete'l-Kürsî* ve üç *İhlâs* sûresi okumalıdır ki, rahmet ve mağfiret sebebi olsun. Mevlid gününe rastlayan Pazartesi günleri oruç tutmak *mendub* (makbûl)'dür. 'İbâd a'mâlinin arz günü olan Perşenbe günleri oruç tutmak da makbûldür[28].

Yemin ederim artık altını çizmekten bile yoruldum, bunlar nedir arkadaşım, siz nasıl böyle insanlar haline gelebiliyorsunuz? Yani anlayacağın, dergâhtaki bir müridin tüm günü oturduğu yerden halahula cap cup diye söylenmekle, şeyhine hizmet etmek ile geçer. Üretim? Sıfır. İnsanlığa hizmet? Sıfır. Bilim, ilim, çalışmak? Sıfır oğlu sıfır. Zaten bilim ve ilim ile ne elde edebilirsin ki? Gördünüz Arabi'nin

ve Gazzali'nin bilim, ilim, akıl ve gözlem hakkında söylediklerini.

Bu şeyhler, toplumun beynini işte böyle yıkadılar.

Ha nafile namaz yasak mıdır? Yahu ibadet bu, Kur'an'da farz olanlarını yapman şarttır, üstüne de içinden geliyorsa istediğin kadar namaz kılar, Allah'ı zikreder, anarsın. Bir sınırı yok bunun, sana kalmış. Fakat bu insanlar tüm gün oturdukları yerden, bir odaya kapanarak hah huh diye dua etmenin ya da ayin yapmanın adına "zikir" demişler ve bunları yapmazsan cennete giremezsin diye insanları korkutmuşlardır. Kur'an'da cuma namazının kılınışı bile şöyle anlatılır:

"Namaz yerine getirilince hemen yeryüzüne dağılın ve Allah'ın lütfundan nasibinizi arayın! Allah'ı çok anın ki, kurtuluşa erebilesiniz." (Cuma Sûresi, 10)

Allah'ı anmak ve zikretmek, öyle oturduğun yerden 2348934 kere falanca duayı etmek değildir! Zikir, Allah'ı anmak, sürekli O'nu aklında tutmak ve ona göre yaşamaktır. Ben demiyorum bunu, Kur'an söylüyor, al işte gözlerinle gör, yoksa nasıl namazını kılar kılmaz yer yüzüne dağılıp nasibini arayacaksın!

"O halde, bir iş ve oluştan boşalır boşalmaz yeni bir işe koyulup yorul!" (İnşirah Sûresi, 7)

Kur'an sana bağırıyor; çalış, üret diye. Ama Allah kesilen şeyh hazretleri buyuruyorlar ki, bu dünya işleri boş, elini eteğini onlardan çek, kurtuluşa ermek için nafile ibadet yap.

Kur'an, Allah'ın yaratışını incelemeyi emreden ayetler ile doluyken, bu adamlar akılcılığı tamamen bitirmişler ve toplumun paradigmasını kökünden değiştirmişlerdir. Nasıl mı? Şöyle açıklayayım o halde;

Bugünkü okulların, hele hele Türkiye'deki eğitimin ve okulların kalitesi elbette tartışılır, hatta bence tartışmaya bile gerek yok, rezil haldedir. Fakat en nihayetinde günümüz paradigmasında 6-7 yaşına gelmiş bir çocuktan beklenen nedir? Okula gitmesidir. 18 yaşına erişmiş bir çocuktan beklenen nedir? Üniversiteye gitmesi, kendini geliştirmesi ve ardından bir işte çalışmasıdır.

Kur'an, indiği andan itibaren Cahiliye toplumunun da paradigmasını değiştirmiştir. İnsanları sorgulamaya, akıllarını kullanmaya ve Allah'ın yaratışını incelemeye davet etmiştir ki "hiç mi düşünmezsiniz?", "aklınızı işletin", "gezin de inceleyin Allah'ın yarattığını" türünde ifadelerin Kur'an'da defalarca geçtiğini, Kur'an'ı bir kez okumuş bir kişi bile biliyordur.

13. yüzyılda tasavvuf inancı, dergâhlar ve şeyhler üstünlüğü tamamen ele geçirmeden evvel, yani İslam'ın Altın Çağı dediğimiz o dönemin paradigması da aklı kullanmak üzereydi. 13. yüzyıla kadar zeki bir çocuktan beklenen şey; medreseye gitmesi, bilim ve ilim öğrenmesi, üretmesiydi. Bu bölümde çok çok azının ismini saydığım bilim adamı ve düşünürler, işte bu Kur'an odaklı toplum paradigması sayesinde yetişmiştir. Bugünkü İspanya'dan (Endülüs) Orta Asya'ya kadar uzanan bir coğrafyada, bilim yapılan medreseler, düşünürler ve bilim adamları fink atmaktaydı.

Derken Gazzali, Ahmet Yesevi, Yunus Emre, İbn Arabi, Mevlana gibi tasavvufun ağır toplarının etkisiyle, 12-13. yüzyıllarda ezoterik bilgilerin peşindeki tasavvufçular topluma hakim olmaya başladılar. Bu yıllardan itibaren de toplumun paradigması yeniden kaydı. Artık bir çocuktan beklenen şey bilim, ilim öğrenmesi veya üretmesi değil, dergâha girmesi, şeyhine bağlanıp ona hizmet etmesi, sabahtan akşama kadar nafile ibadet yapması oldu.

Ve o günden bu yana da Müslümanlar pislik batağının içinde yüzmektedirler. Tıpkı Allah'ın Kur'an'da söylediği gibi:

"... Allah, pisliği, aklını kullanmayanlar üzerine bırakır." (Yunus Sûresi, 100)

Hiç kimse o tarihlerdeki çöküşü Moğol İstilasına bağlamasın. Bilim ve üretim geleneği olan bir toplum, yıkımın üzerinden hemen hızlı bir çıkışa geçer. Son yüzyıldaki Almanya ve Japonya bunun en net, en yakın örnekleridir. 2. Dünya Savaşı'ndan perişan halde çıkan bu ülkeler, sahip oldukları bilim ve üretim gelenekleri sayesinde hızla toparlanabilmişlerdir.

Fakat gel gelelim "akıl ile gerçek bilgiye ulaşılmaz, gerçek bilgi keşif ve ilham yoluyla şeyhlere gelir, o yüzden sen kendini şeyhine teslim et" argümanıyla mürit sürüsü toplayan ve hem Türk, hem de diğer Müslüman coğrafyasına patır patır yayılan tasavvufçu şeyhler, dergâhlar, tarikatlar, bu bilim geleneğini bitirmiş, toplumun paradigmasını kökünden değiştirmişlerdir. Halkı tamamen pasifize etmiş, beyinlerini uyuşturmuşlardır. İşte esas çöküş böyle başlamıştır.

Osmanlı'nın yükselişi, fetih politikası ve askeri teknolojide ilerlemesi sayesinde olmuştur. Fakat Osmanlı'nın gerileyişi, bilimde ve kurumsal yapıda çuvallamasıyla başlamış, bu da doğal olarak askeri teknolojiye, ekonomiye ve bir ülkeyi ayakta tutacak her alana yansımıştır. Esasen Osmanlı'nın yükselişi, Türk olmalarından kaynaklıdır.

1575 yılında, artık o yıllarda ender yetişen bilim adamlarımızdan olan gökbilimci ve matematikçi Takiyüddin, Osmanlı'nın ilk rasathanesini kurmuştur. 1580 yılında,

yani 5 sene sonra ise şeyhülislamın fetvasıyla o rasathane top atışına tutularak yıkılmıştır.

Al sana tasavvuf, al sana şeyh, al sana şıh, al sana o şanlı ecdadımız. Eğer suç İslam'ınsa, Kur'an önderliğindeki o Altın Çağ nasıl yaşandı?

Önce aklınızı, sonra vicdanınızı kullanıp söyleyin, bunları ben mi uyduruyor, ben mi işime gelen şekilde yorumluyorum? Ben öyle bir modernleşme çabası içinde miyim? Ben önce Kur'an'ı referans alıyor, sonra tarihten notlar ve dersler çıkararak burada son derece rasyonel bir analiz yapıyorum.

Endülüs'te İspanyollar Müslümanlara galip geldiklerinde, İber Yarımadası'ndaki, yani İspanya'daki tüm Müslüman izlerini silmek istemiş ve büyük çoğunluğu Müslüman bilim adamlarına ait olan yüzbinlerce ciltlik kitapları gövde gösterisi yapmak için yakmışlardır. Eğer ki o kütüphane Hristiyanlar tarafından yakılmasaydı ya da Müslüman alemi bu tasavvuf rezaletine kendini kaptırmayıp önceden olduğu gibi bilime, felsefeye ve üretime devam etseydi, şu an çok daha yaşanabilir bir dünyamız olacaktı. Tasavvufun ve tarikatların yaygınlaşması sadece Müslümanlar için değil, tüm dünya için bir kırılma noktası olmuştur.

Bu ülkenin Müslümanı çok mu Müslüman ki, ateisti adam akıllı ateist olsun. Siyasal İslamcıları görüp İslam eleştirisi yapan, on binlerce yıllık insanlık tarihini kendi gördüğü 50-60 sene üzerinden değerlendiren veya tarihi de kendi keyfine göre yorumlayan yurdum ateisti suçu İslam'a atadursun, suç beynini tasavvuf illetine kaptıran Müslümanlarındır. Bizim insanımız aşağılık kompleksi içinde kendi tarihine yabancıdır. Ben de tarihimizi tamamen beğenmiyorum, buraya kadar anlattıklarımdan da belli oluyordur zaten. Lakin bu işler öyle İncil ve Tevrat

eleştirisi yapan Kierkegaard'dan, Feuerbach'tan duyduklarını İslam zannederek atıp tutmakla olmuyor güzel kardeşim. Okulda dersime giren sosyalist hocalardan bile Adem'in çocuklarının ensest ile çoğaldıklarını, dinlere göre dünya tarihinin 6000 yıl olduğunu, Lut'un kızlarıyla seviştiğini ve dinlerin tamamen palavra olduğunu dikte eden masallar işitti bu kulaklar. Akademisyeni böyleyse ergen ateistleri sen düşün. Adamlar Kitab-ı Mukaddes hikayelerini bile Kur'an'dan biliyorlar. Neyse, arada sırf ateist olduğu için kendini otomatikman bilim adamı zanneden boş beleş güruha da iki çakasım geldi buradan, hak geçmesin. Ben konuma geri dönüyorum.

Dönelim Ahmet Yesevi'nin bizim gariban Türklere uyguladığı beyin yıkama seanslarına. Fakrname adlı eserinde Ahmet Yesevi, şeyhlik makamına ulaşma mertebelerinden ve müridin şeyhe nasıl davranması gerektiğinden falan bahseder. Bakınız kendisi ne diyorlar[92]:

Şeyh Zu'n-nûn-i Mısrî, Allah'ın rahmeti üzerine olsun, şöyle demişlerdir ki mürit kırk yıl hizmet kılmayınca, şeyhlik ve fakîrlik ve dervişlik mevkii ona verilmez ve hırka giymesi ona layık görülmez. Sultan Ahmed-i Yesevî Hazretleri buyurmuşlardır ki bir kimse pîrlik ve şeyhlik iddiasında bulunsa, kırk yıl tâ pîrin hizmetinde bulunmayınca, şeyhlik mevkii ona layık görülmez. Ve eğer mürit alsa, (o mürit) dinden çıkmış olur. Dervişlik iddiasında bulunan bir kimse, önce Hak emrine itaat edip

Bir kimse kurtuluşa ermek ve dervişlik mevkiine ermek istiyorsa "40 yıl" hizmet etmesi gerekirmiş. 40 yıl diyorum bak 40 yıl. Peki bu 40 yılda ettiği hizmet nelerdir? Hah huh calabula capcup diye zikir, daha doğrusu ayin saçmalıkları, dergâhta çile çekmek, odun kırmak, çorba pişirmek, sözüm ona gösterişten uzak kalacam diye fakir ve rezil bir hayat yaşamak, Allah'ın birçok nimetini (en başta akıl ve teknoloji) kendine haram kılmak ve

şeyh hazretlerinin işlerini görmek. Sonra bu adamlar bunun adına "hizmet" derler, bunun gibi öğretilerin adına da "gerçek ilim" derler.

Bu adamlar Kur'an'daki "Allah'ı zikredin" ayetlerini, kendi tuhaf ritüellerine de alet ederler. Zikir çekeceğim diye şekilden şekle girerler. Misal 12. yüzyılda Abdülkadir Geylani tarafından kurulan Kadiriye tarikatının zikir ayinine bir bakın:

(https://www.youtube.com/watch?v=8mING20gzds)

Cezbeye kapılmak için, havasız bir odada garip garip hareketler, hah huh diye bağırıp kendinden geçmeler ve ölüp gitmiş Abdülkadir Geylani'den şefaat ve yardım dilemek... Hani internet'te espri olsun diye bu tür zikir video'larının altına metal müzik koyarlar ya, aslında metalcilerin headbang yapmaları ile zikir çeken sufilerin böyle kafa sallayıp derin nefes çekmeleri aynı amaç içindir: Kafa bulmak, beyin frekansını değiştirmek. Tasavvuf jargonuyla konuşacak olursak da bu rezilliği; cezbeye kapılmak, varlığın birliğini idrak etmek veya ilahi aşk şarabından içmek gibi süslü laflarla ve minik soslarla müritlerimize kakalayabiliriz.

Şimdi diyeceksin ki bana her tarikat bu şekilde zikir yapmıyor, hayır kardeşim tarikatların çoğunluğunda bu tür saçmalıklar vardır. Bu şekilde zikir çekmeyen tarikatlarda da yine yukarıda saydığım, Kur'an dışı ve insanı pasifize eden, beynini baştaki şeyhe veya hocaefendiye teslim etme inancına dayalı yığınla hurafe vardır.

Eğer hala ısrarla "Bu tarikatlar sonradan bozuldu" diyorsanız da, al işte UNESCO tarafından sevgi yumağı diye kakalanan Ahmet Yesevi'nin 12. yüzyılda kaleme aldığı hikmetine bak[93]:

Temizler gönül pasını "Hu-Hu" zikri
Aşıkların gece-gündüz "Hu" muradı
"Hu-Hu" diye can veresin Kul Ahmedi
Seherlerde kalkıp taat eyleyesim gelir

Kendisi gayet de daha 12. yüzyılda bu saçma zikir seanslarını yapmıştır, bunları şiirlerinde de, eserlerinde de ifade ettiğini görebilirsin. Eee Fenafillah'a erişip Allah ile bir olmak kolay olmuyor.

"Hu-hu" lafının manasında kötü bir şey yoktur, "Hû" Allah demektir. Hani meşhur bir deyim vardır ya, "Hayy'dan gelen Hû'ya gider" diye, bu söz "Allah'tan gelen Allah'a döner." manasındadır. Fakat bu tür sapık bir zikir anlayışı Kur'an'da var mıdır? Asla.

Siz peygamberimizi, Ebu Bekir'i, Ömer'i, Ali'yi, sahabeyi bu şekilde hayal edebiliyor musunuz? Peygamberimiz bize Allah'ın dini diye bunu mu tebliğ etti? Kur'an'da böyle saçma öğretiler var mıdır?

Ahirette, başarısız darbe girişimi sonrasındaki FETÖ'cüler gibi "çok pişmanız, kandırıldık" deyip itirafçılık yapabileceğiniz televizyon kanalları olmayacak, kaçıp gidebileceğiniz yurtdışında bir ülke de olmayacak. Sadece ve sadece Allah'ın yargılaması olacak. Müslüman dediğin bundan korkmaz mı?

TÜRKİYE'DE VE DÜNYADA TASAVVUFUN ISRARLA YÜCELTİLMESİ

Gelelim şimdi UNESCO'nun şereflendirdiği, cumhuriyetin önemli bilim adamlarından Fuat Köprülü'ye. Fuat Köprülü hayatının önemli kısmını bu tasavvufçuların hayatlarını ve eserlerini araştırmaya adamıştır. Bilhassa Türk oldukları için Ahmet Yesevi ve Yunus Emre'nin üstünde ayrıca durmuştur, 1919 yılında kaleme aldığı Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar adlı eserinde bu iki adamı didik didik araştırmış ve yerlere göklere sığdıramamıştır. Fuat Köprülü, tasavvuf edebiyatının bizim milli bir değerimiz olduğunu ve bu nedenle sahiplenmemiz gerektiğini savunmuştur.

Şu sözler, Fuat Köprülü'nün kendisine aittir: "Tekke edebiyatı dil, vezin, nazım şekilleri ve ifade tarzı bakımından Türk halk edebiyatının bir çok unsurunu almıştır. İnanç itibariyle doğrudan doğruya klasik İslam kültürüne bağlıdır."[94]

Köprülü, bunların hem edebi açıdan bizim kültürümüz olduğunu, hem de inanç itibariyle "doğrudan doğruya" İslam'a bağlı olduğunu söylemiştir.

Şimdi bu Ahmet Yesevi'nin ve Yunus Emre'nin şiirlerinin edebiyat açısından bir değeri var mıdır? Elbette vardır. Fakat bunlar sadece edebi şiirler değil, İslam'dan

tamamen uzak, yüzyıllardır Müslümanları ve Türk halkını uyuşturmuş mistik bir dinin, yani tasavvuf dininin öğretileridir.

Fuat Köprülü'nün tekke edebiyatı dediği şey, işte bu Ahmet Yesevi'lerin, Yunus Emre'lerin eserleridir. Bu adamların yazdıkları şeylere "tekke edebiyatı" mı diyelim, "tasavvuf edebiyatı" mı diyelim şeklinde zamanında bazı tartışmalar yapılmıştır, fakat her ikisi de aynı şeyi kasteder. En nihayetinde bunlar tekkede, dergâhta saçma sapan bir hayat yaşayan mistik adamların saçmaladıkları sözlerdir. Şimdi biz de burada terim tartışmayalım, yoksa "Kafiye göz içündür, hayur efendüm kulak içündür" gibi saçma ve gereksiz bir tartışmanın içine düşmüş oluruz.

Fuat Köprülü, 1924 yılında Milli Eğitim müsteşarımız olmuştur. Ayrıca 1930'lu yıllarda Atatürk, Türk Tarih Tezi'ni ortaya attığında Türkiye'deki akademisyenleri bir araya getirmiş ve bu tezi eleştirmelerini istemiştir. Atatürk'ü bilirsiniz, sırf meclis daha iyi denetlensin ve eleştirilsin diye kendi eliyle muhalefet partisi kurmuş bir adamdır. Lakin çoğu akademisyen Atatürk'e "Çok güzel paşam, katılıyorum paşam" diye yalakalık yaparken, Fuat Köprülü "Paşam bu tez saçmalık" diye karşı çıkmıştır. Etrafında yalaka adam istemeyen Atatürk de Fuat Köprülü'ye "Bu millete senin gibi adamlar lazım, sen gel mebus ol" demiştir. Ardından Fuat Köprülü siyasete atılıp milletvekili olmuş, hatta sonraları Adnan Menderes döneminde dışişleri bakanlığına ve başbakan yardımcılığına kadar yükselmiştir.

Her neyse, işin acıklı yanı şu ki, zamanında akademisyenliği ve Atatürk'le olan saygın ilişkisi sebebiyle gayet sözü geçen bir adam olan Fuat Köprülü, bu tasavvuf

denen illeti cumhuriyet yıllarında bizim eğitim müfredatımıza sokmuştur.

Liseden aklınızda kalan bazı kalıp bilgiler vardır, hani "Almanya'nın siyasi birliğini geç tamamlaması" veya "İtalya'nın ham madde ve pazar arayışı" gibi, İşte aklınızda eminim şöyle bir kalıp da yer edinmiştir: "Tekke ve zaviyelerin kapatılması".

Atatürk 1925 yılında bu kanunu çıkararak sadece bu tekkeleri ve tarikatları kapatmakla kalmamış, aynı zamanda şeyhlik, dervişlik, müritlik gibi tasavvuf öğretilerini de yasaklamıştır.

İşin daha da acıklı yönü ise, Fuat Köprülü, tekkeleri kapattıran Atatürk'e "tekke edebiyatı"nı bizim kültürümüz diye yutturmuş ve geçmişle olan bu bağın kopmasına müsaade ettirmemiştir. "Türkiye şeyhler, dervişler, müritler ve meczuplar memleketi olamaz." sözünün sahibi olan Atatürk, gidip bu dervişlerin edebi eserlerini Fuat Köprülü'nün gazıyla milli edebiyatımız olarak kabul etmiştir.

Atatürk için "geçmişle bağımızı kopardı" diyorlar ya, Atatürk milliyetçi duyguları yüzünden belki de en koparması gereken bağı tamamen koparamamıştır.

Atatürkçü geçinen çoğu insanın ve halk arasında Müslüman rolü yapıp evde kabalistik ayin yapan bir sabetay edasıyla toplum tarafından dışlanmamak için Atatürkçü ayağına yatan bazı sosyalist kardeşlerimizin işine gelmese de, Atatürk babalar gibi milliyetçi bir adamdır. Bunu görmemek için kör olmak lazımdır. Hatta ve hatta bizim merkez bankasının bastığı ilk 5 ve 10 liralık banknotlarda bile bozkurt sembolü vardır, bunu merkez bankasının resmi sayfasında da görebilirsiniz:[95]

1927 yılında basılan bu paralar, 1937 ve 1938 yıllarında, yani artık Atatürk'ün hastalığı sebebiyle elden ayaktan düştüğü dönemlerde tedavülden kaldırılmıştır.

Sonuç itibariyle Fuat Köprülü'nün, Ahmet Yesevi ile birlikte UNESCO tarafından onore edilmesinin sebebi yapmış olduğu bu icraatlerdir. Peki hem Fuat Köprülü, hem Atatürk, bu Yunus Emre'lerin, Ahmet Yesevi'lerin gerçekte ne olduğunu çözememişler midir?

Şu an dahi en bilgilisinden en cahiline, yoldan geçen 100 kişiye Mevlana'yı veya Yunus Emre'yi sorsanız,

bunların sanırım 99'u bu kişiler hakkında güzel şeyler söyler. Zira yüzyıllardan beri öyle sahte bir "hoşgörü, ne olursan ol gel, kardeşlik" imajı vardır ki bu şahsiyetlerin, bu tabuyu yıkmak çok zordur.

Yıllar geçtikçe ve hele hele günümüzde, tasavvufun hem eğitimdeki ve okullardaki etkinliği iyice arttırılmakta, hem de CIA'e bağlı think-tank kuruluşu RAND'ın raporlarında da dikte ettirdiği gibi tasavvuf, El Kaide ve IŞİD gibi kelle kesen adamlara karşı "gerçek İslam işte bu" argümanıyla insanlara yutturulmaktadır[96].

İsmet İnönü'nün 1946-47'de yaptığı birtakım gizli anlaşmalar ile eğitim sistemimiz Amerikalılara teslim edilmiştir. Bu gizli anlaşmaların en önemlisi, eğitim sistemimizi kayıtsız şartsız Amerika'ya teslim eden Fulbright Anlaşması'dır ve bu anlaşma hala yürürlüktedir. Bu anlaşma sebebiyle, eğitim müfredatımız ABD'lilerden oluşan Fulbright Komisyonunca ya da hadi biraz daha yumuşatarak söyleyeyim, Fulbright Komisyonunun tavsiyeleri (!) doğrultusunda belirlenir. Ne tesadüftür ki (!) Atatürk'ün bir projesi olan Köy Enstitülerinin müfredatı da tam olarak 1946 yılında değiştirilip rezalet ezberci bir sisteme çevrilmiş, ardından 1954 yılında da resmen kapatılmıştır. Bizim eğitim sistemimizin çöp olmasının sebebi, bu gibi yapılan gizli anlaşmalarla bağımsızlığımızın eloğluna teslim edilmiş olmasıdır. İsmet ve Adnan efendiler sağ olsunlar...

İnsan manipülasyona çok ama çok açıktır. Çevremizin ve gördüklerimizin etkisinde kalır ve çoğu zaman çerçevenin dışına çıkmakta zorluk yaşayarak hayatı dar bir bakış açısıyla ele alırız. İnsanoğlu manipülasyona bu kadar açık bir canlı olmasaydı, medya ve eğitim, küresel güç tarafından bu kadar etkili kullanılmaz, hatta "propaganda" diye bir şey icat bile edilmezdi. Nazi Almanyası'nın

Hitlerden sonraki 2. adamı bile, bir "propaganda bakanı" olan Goebbels'tir.

Tasavvuf kültürü hem bu UNESCO'nun ve küresel sermayeye ait matruşka gibi birbiriyle iç içe olan malum kurumların etkinlikleriyle, hem de eğitim yoluyla hala canlı tutulmaktadır. Ortaokullarda ve liselerde, edebiyat ve din kültürü derslerinde tasavvufçulara gittikçe daha da ağırlık verilmektedir. Mesela, Milli Eğitim Bakanlığı'nın sayfasından rastgele bir din kültürü kitabı seçeyim sana, şu rezalete bak[97]:

Tasavvuf anlayışında peygamber sevgisinin yeri ve önemi çok büyüktür. Mesela Yunus Emre bir şiirinde Hz. Peygambere olan sevgisini şöyle belirtmiştir: "Canım kurban olsun senin yoluna/Adı güzel kendi güzel Muhammed/Gel şefaat eyle kemter kuluna/Adı güzel kendi güzel Muhammed"[1]

Gül sembolü, kültürümüzde hem ilahî güzellikleri hem de Hz. Muhammed'i temsil eder.[2] Bu sebeple güle "Remz-i Muhammedi", yani "Muhammed'in Sembolü" adı verilmektedir. Hz. Peygamberin cemali, yüzünün güzelliği güle benzetilerek gülbenklerde, "Resulullahın gül cemaline salavat" getirilmektedir.

Mevlânâ, şiirlerinde Hz. Muhammed'e olan sevgisini şöyle dile getirmiştir: "Bu canım var oldukça ben Kur'an'ın tutsağıyım./Muhammed Mustafa'nın yolundaki toprağım./Benden başkaca bir söz nakledenler olursa./Hem onu söyleyenden hem o sözden uzağım."[3]

Hacı Bektaş Veli, Makâlât adlı kitabında Hz. Muhammed'e inanmadan Müslüman olmanın mümkün olamayacağını, Hz. Muhammed'i sevmenin ve ona inanmanın gerekliliğini ifade etmiştir. Şiirlerinde Peygamber sevgisini vurgulamış ve Anadolu halkının anlayacağı bir dil ile nefeslerini söylemiştir.[4] Tasavvuf kültürümüzün önderlerinden olan Hoca Ahmet Yesevi de Hz. Muhammed'e olan sevgisini "Hikmetler"inde en güzel şekilde

NOT EDELİM

Toplumumuzun en çok kullandığı isimlerden olan "Muhammed, Ahmet, Mahmut ve Mustafa" Peygamberimizin isimlerindendir.

"Tasavvuf kültürümüzün önderlerinden olan Hoca Ahmet Yesevi"ymiş... Bu pagan tasavvufçular, binlerce yıllık ezoterik bilgilerini peygamberi överek, Allah'ı sık sık anarak bizim Müslümanlara bir güzel pazarlamışlardır. İnsanları **Allah ile aldatmışlardır**.

Şimdi okulda öğretmenlerinden, televizyonda sözüm ona bilirkişilerden bunları duyarak büyüyen bir çocuğa sen nasıl anlatacaksın ona öğretilen tüm bunların yalan olduğunu? Nasıl kıracaksın kafasındaki putları?

İşimiz zor, ama imkânsız değil. Allah'ın yardımıyla her şey mümkün.

UNESCO, UNICEF ve UN (Birleşmiş Milletler); Rothschild ve Rockefeller ailelerinin paravan şirketleridir. Bunlar sadece göstermelik "demokrasi, medeniyet, iyilik" kurumlarıdır. Bizim New York Times'ta çıkan her haberi doğru belleyen, Discovery Channel'da gördüğü her şeyi bilim zanneden elitist özentisi aydınımız daha bu kurumların esas amaçlarını dahi anlamaktan acizdir. Al bak o hayır kurumu zannettiğin Unicef'i kim finanse ediyormuş, adamlar kendi resmi sayfalarından açık seçik söylüyorlar zaten kendilerini "hayırsever" olarak tanıtmak için[98]:

Rockefeller Vakfı.

Al hatta Rockefeller Vakfı tarafından finanse edilen Unicef'in Amerika şubesinin kurduğu lisenin ismine bak, kendi resmi sayfalarından alıyorum yine[99]:

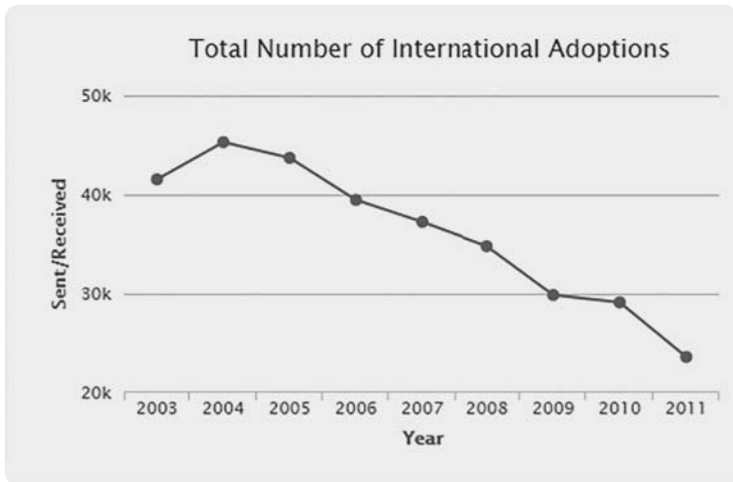
"Illuminati Lisesi" diye isim mi olur arkadaşım? Bu öyle Kadıköy Lisesi veya Adnan Menderes Üniversitesi gibi yerel kültürden beslenmiş bir isim değil. Hatta Illuminati kelimesi İngilizce bir sözcük bile değil, Latince'dir, bir okula ezoterik bir örgütün ismini vermenin manası nedir?

Yüzyıllardır Afrika'nın anasını belleyen insanlar, oralardan sömürdüklerinin milyonda birini Unicef ve Unesco kurumları aracılığıyla bağışlayınca "bakın insanlara yardım ediyürüz hihihi" diye kendilerini iyilik meleği olarak tanıtıyorlar. Göstermelik iyilikler yaparak vicdanını rahatlatma peşinde koşan insanlar da bu paravan şirketlere bağışlarda bulunuyorlar. Zaten şu Unicef'in gülen

veya burnuna sinek konmuş zenci çocuklu broşürleriyle, çocuklar tarafından pastel boyayla çizilmiş resimlerinden oluşan vıcık vıcık duygu sömürüsü ve kolpa hümanistlik kokan tanıtımlarına, kelimelerle tarif edemeyeceğim ölçüde uyuz oluyorum. Hele hele bunlara prim verenlere apayrı uyuz oluyorum.

Küresel elitin, o kanlı ellerine rağmen kendisini insanlara hayırsever (philanthropist) diye tanıtmasını, sanırım en güzel biçimde The Wolf of Wall Street filmindeki şu sözler açıklar: "Para size sadece daha iyi bir yaşam daha iyi bir araba, yiyecek, ya da daha iyi bir kadın satın almaz, aynı zamanda sizi daha iyi bir insan yapar. Tercihinize göre kiliseye ya da siyasi bir partiye cömertçe verebilirsin onu. Parayla benekli baykuşu bile kurtarabilirsin."

Unicef son yıllarda uluslararası evlat edinmeleri engelliyor. Bakın mesela aşağıdaki grafik, yıllara göre Unicef'in uluslararası evlat edindirme rakamlarıdır[100]:

Peki neden Afrikalı veya ne bileyim Bangladeşli çocukların ABD'liler, Avrupalılar tarafından evlat edinmesini teşvik etmek yerine buna engel oluyorlar? Zira dünyayı yöneten ruh hastası global elit, alt ırk olarak gördükleri bu insanların yeryüzünden silinmesini ve genlerini diğer insanlara aktarmalarını önlemeyi amaçlamaktadır. Bu uluslararası evlat edinme politikasındaki tuhaf durum daha 2009 yılında Elizabeth Bartholet adlı Harvard'lı bir akademisyenin dikkatini çekmiş ve bu politikayı eleştiren çetrefilli bir makale yayınlamıştır.[101]

Rothschild ve Rockefeller ailelerinin sık sık akraba evlilikleri yapmalarının sebebi sadece servetin aile içinde kalması değil, aynı zamanda o çok asil, çok şerefli kanlarının bozulmasını istememelerindendir.

Sizlere sık sık belirttiğim gibi global elitin amacı; tek bir dünya devleti, tek bir merkez bankası ve tek bir dünya dini yaratmaktır. Artık şimdiye dek bin bir türlü delille gösterdiğim üzere, tek dünya dini yaratma amacıyla da panteist/panenteist pagan dinini tüm dünyaya yaymaktalar. Bunu da tıpkı matruşka gibi kurum içinde kurumlar vasıtasıyla yapıyorlar. Misal New Age'in geçen yüzyıldaki önemli temsilcilerinden Alice Bailey adlı ruh hastası ablanın Lucifer Publishing Company'i (Lucifer Yayınevi) kurduğunu, ardından bu şirketin isim değişikliğine giderek ismini Lucis Trust'a çevirdiğini ve günümüzde hala dünya çapında etkin bir rol oynadığını anlatmıştım. Lucis Trust'ın da bir alt kurumu olan World Goodwill, dünya çapında ezoterik eğitim veren sürüyle okullar açar. Buyrun kendi sitelerinden bazı kesitler vereyim[102]:

WORLD GOODWILL

SERVICE AND THE DIVINE PLAN

The time is long past when a line of demarcation can l
or scientific. Spirituality as it is practised today in its m
human: it is essentially concerned with the establishin
higher values through all relationships every sincere
server is organically connected with those great Servi
Hierarchy.

"İlahi Plan'a Hizmet"

Neymiş bu planlar, sayfayı biraz aşağı indirelim bakalım.

INTERNATIONAL UNITY
The key to humanity's trouble has been to take and not to give, to accept and not share, to grasp and not to distribute. This is contrary to all accepted standards of behaviour in an increasingly interdependent world.

READ MORE

EDUCATION IN THE NEW AGE
Education has become of major impc parts of the world. In this article cert concepts fundamental to education i and in the many different circumstar modern world, are presented.

READ MORE

THE NEW WORLD RELIGION
The truly religious spirit is more fundamentally alive today than at any previous time. Everywhere people are ready for the light and expectant of a new revelation.
Only great and fundamental principles of living can really meet mankind's need. Religion in the new age must be based on truths which are universally accepted.

THE NEW GROUP OF WORLD S
Working in all the main fields of hum all countries everywhere in the worlc of World Servers acts as a synthesisir humanity and lays the foundations fi relations and ultimate world unity.

READ MORE

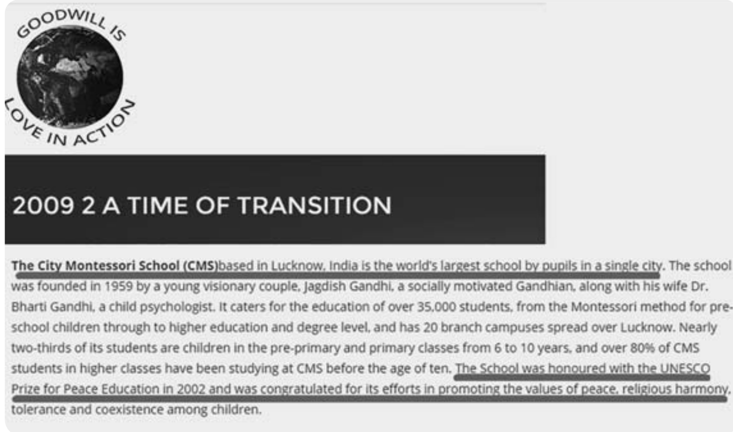
Uluslararası birlik, New Age eğitimi ve en önemlisi: **"Yeni Dünya Dini"**

Lucis Trust ve World Goodwill adlı bu yeni tek dünya dini yaratma gayesindeki kuruluşlar, elbette Birleşmiş Milletler, Unicef ve Unesco gibi global elitin diğer paravan kuruluşlarıyla beraber çalışırlar. Yine kendi sayfalarından bir kare aktarıyorum, tüm metni okumak isteyen kaynakçadan bakarak okuyabilir[103]:

WORLD GOODWILL AT THE UN

In order to place a closer focus on the work of the United Nations, blog **World Goodwill at the UN** provides up-to-date reports on im new **Sustainable Development Goals** for humanity set a transfor Never before has there been such a broad-based dialogue and neg academia to determine achievable goals and targets. A **Facebook** to **follow the Blog.** Like the Facebook page and share them both w

Anlayana sivri sinek saz misali, size bu ezoterik örgütün Hindistan'da kurmuş olduğu bir okulun örneğini vereyim ki sadece Hindistan'da değil, dediğim gibi tüm dünyada okul ve kuruluşları vardır bunların[104]:

2009 2 A TIME OF TRANSITION

The City Montessori School (CMS)based in Lucknow, India is the world's largest school by pupils in a single city. The school was founded in 1959 by a young visionary couple, Jagdish Gandhi, a socially motivated Gandhian, along with his wife Dr. Bharti Gandhi, a child psychologist. It caters for the education of over 35,000 students, from the Montessori method for pre-school children through to higher education and degree level, and has 20 branch campuses spread over Lucknow. Nearly two-thirds of its students are children in the pre-primary and primary classes from 6 to 10 years, and over 80% of CMS students in higher classes have been studying at CMS before the age of ten. The School was honoured with the UNESCO Prize for Peace Education in 2002 and was congratulated for its efforts in promoting the values of peace, religious harmony, tolerance and coexistence among children.

Hindistan'da açtıkları bu ezoterik, okült okul, yani öğrencilerin beynine panteist dini inançlar aşılayan hurafecilik okulu, UNESCO tarafından 2002'de ödüllendirilmiştir. Ödülün adı da her zamanki gibi vıcık vıcık suistimal dolu bir isimdir: "Barış Eğitimi Ödülü".

Barış, sevgi, kardeşlik gibi lafta hiç kimsenin itiraz etmeyeceği bu soyut kavramları kullanarak, tüm dünyaya panteist/panenteist din yayma amacındaki global elit nabza göre şerbet verir. Hintli'ye panteizmin bir başka türünü, Amerikan'a başka türünü, Türk'e ise başka türünü, yani tasavvufu kakalar. Ve tüm dünyada hem basın, hem eğitim, hem dernekler, hem filmler vasıtasıyla panteizm yüceltilmektedir. Bu size örneğini verdiğim World Goodwill bu sayısız kuruluştan yalnızca bir tanesidir ve onun bile kendisiyle ilişkili sürüsüyle derneği, okulu, üyesi vardır. Artık gerisini siz düşünün. World Goodwill'in bağlı

olduğu üst kurum ise, önceki bölümlerde üzerinde durduğumuz Alice Bailey'nin kurmuş olduğu **Lucifer Publishing Company**, yani günümüzdeki adıyla Lucis Trust'tır.

Amaç tüm insanları kontrol etmek için tek ve ortak, hurafe, insan ürünü uydurma bir din kurmaktır.

Tasavvuf denilen illet de işte bu beyin uyuşturan paganlığın hesapta İslami versiyonudur. Tasavvuf nedeniyle Müslümanlar yüzyıllardır Allah'ın nimetlerini kendilerine haram kılmış, teknoloji ve bilim düşmanı olmuş, pasifize edilmişlerdir. Günümüzde ise tasavvuf, sözüm ona İslam'ın "modern" ve "entelektüel" yüzü olarak pompalanmakta ve ilerideki tek dünya dinine geçişe bir zemin hazırlamaktadır.

Bu bölümü sonlandırmadan evvel, size tasavvuf denilen illeti daha 100 yıl önceden çözmüş ünlü bir düşünürümüzü hatırlatacağım. Bu kişinin babası İpekli Tahir Efendi adında, Nakşibendi Tarikatının Halidiyye kolunun müridi olan bir adamdır. Fakat buna rağmen bu kişi, babasının aksine, hayatı boyunca hiçbir tarikata mensup olmamıştır. Kur'an odaklı bir İslam anlayışı olan bu düşünürümüz, "Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli, ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli" sözlerinin sahibi, İstiklal Marşı'mızın şairi Mehmet Akif Ersoy'dur. Mehmet Akif'in tasavvuf hakkındaki düşüncelerini, Safahat'taki şu dizelerden öğrenebilirsiniz:

"Sürdüler Türk`e "tasavvuf" diye olgun şirayı;

Muttasıl şimdi hakikat kusuyor Sıdkı Dayı!

...

Git o Divan mı, ne karnağrısıdır, aç da onu,

Kokla bir kere, kokar mis gibi Sandıkburnu!

Beni söyletme neler var daha!"

"Beni söyletme, neler var daha!" diyen Mehmet Akif açık açık tasavvufa karşı duruşunu ortaya koymuş, Türk milletinin tasavvufla uyuşturulduğunu belirtmiş, tasavvufi eserlerin de sarhoş kafayla yazıldıklarını söylemiştir. Sandıkburnu, o dönemlerde İstanbul'un meşhur bir meyhanesidir. Ne de olsa Mevlana, Mesnevi'sinde şarabın şeyhlere helal olduğunu söylemişti[105]. Yahut bu dizelerde Mehmet Akif'in kastettiği ille de şarap olmak zorunda değildir, zira şimdiye kadar elimden geldiğince anlatmaya çalıştığım üzere tasavvufçuların kapıldıkları o "cezbe" hali bir sarhoşluk halidir. Akıllı adam Mehmet Akif, olayı ta o yıllarda çözmüş. Allah'ın da buyurduğu gibi "Bilenlerle bilmeyenler bir olmaz".

YİNE BİR ALLAH DOSTU (!): İMAM RABBANİ

Şimdi Müslümanların o kadar ileri bir toplumken nasıl dibe çöktüklerini, yine bu Müslümanların izinden gittikleri bir başka tasavvufçuyu inceleyerek anlayacağız. Bende kal, zira bu kısımlar çok önemli.

Bunun için şu "İslam'ı hurafelerden kurtardı" denilen ve "vahdet-i şühut" inancını İslam'a yamayan İmam Rabbani'nin mektuplarına, yani bilinen adıyla "Mektubat"a bir bakalım, Şimdi bakınız kendisi nasıl da İslam'ı hurafelerden kurtarıyor[106]:

Ey Oğul! Kutbu'l-İrşâd ile ilgili bilgileri, 'el-Mebde' ve'l-Meâd' isimli risalenin 'ifade ve istifade' bölümünde yazmıştım. Fakat bu makamla olan münasebeti nedeniyle faydalı olacağı için, buraya da yazılmasını uygun gördüm. Bundan ibret alınmalıdır. Bireysel kemâlâtların tamamını kuşatan irşâd kutbu, çok değerlidir. Çok asırlar geçtikten ve uzun zamanlar geçtikten sonra, bir cevher gibi ortaya çıkar ve karanlığın kapladığı âlemi nuruyla aydınlatır.

İmam Rabbani adlı şahıs burada "Kutbül İrşad" diye birinden bahseder.

Tasavvufçuların "Kutup" dedikleri şey; böyle şeyhin, velinin daha da bir üst modeli olan, daha da ulvi bir adamdır. Yani bu insanların "ermişlik" hiyerarşisinde orgeneral gibi bir şeydir bu "Kutup", bi'nevi Street

Fighter'daki Mr. Bison veya Mortal Kombat'taki Goro da diyebiliriz kendisine. Anlayacağınız Rabbani'nin burada "kutbül irşad" diye bahsettiği şey, bildiğin sarıklı cübbeli, kendine hayrı olmayan bir adamdır. Kendisinin deyimiyle (son cümlede de görebileceğiniz üzere) bu "kutbül irşad" denilen şahıs "karanlığın kapladığı alemi nuruyla aydınlatır"mış. Bildiğin Hinduizm Tanrılarından biri gibi bir şeydir. Işık Tanrısı.

Aynı mektubun bir sonraki paragrafından devam ediyoruz. Kula kulluk nasıl yapılırmış buyrun kaynağından öğrenin[107]:

Hidayetinin ve irşadının nuru, bütün dünyaya yayılır. İrşâd olan, hidayete eren, iman ve marifet nasip olan arştan ferşe kadar herkes, onun yoluyla bunları elde eder. Onun aracılığı olmadan hiç kimse bu devlete nail olmaz. Onun nuru okyanus misali bütün dünyayı kuşatır. Bu okyanus donmuş gibidir, asla hareket etmez. Bir talip, ona samimiyetle yöneldiğinde, kalbinde bir pencere açılır ve yönelişi ve ihlası miktarında ondan kana kana içer. İnkar etmediği halde tanımadığı için bu kutba yönelmeyen, bilakis sadece Allah'ın zikrine yönelen kimse de bundan faydalanır. Ancak birincinin istifadesi, bunun istifadesinden daha fazladır. Fakat kutbu inkar

Bak hocam, şu Rabbani'nin "kutbül irşad" denilen sakallı bir adam için bu söylediklerini oku, sonra bu adamın Müslümanlar tarafından "İslam alimi" falan kabul edildiğini hatırla, sonra bu adamların "siz onların ne demek istediğini anlayamazsınız, ilminiz yetmez" gibi kılkuyruk laflarla savunulduğunu düşün, sonra günümüzdeki İslam anlayışının işte bu adamların oluşturduğu gelenekler ile şekillendiğini düşün, sonra şöyle biraz daha düşün, kafayı yememeye çalış.

Ne demektir "Kutbül irşadın nuru bütün dünyaya yayılır"? Ne demektir "Hidayete eren herkes bunu kutbül irşad sayesinde elde eder"? Ne demek "Onun aracılığı

olmadan hiç kimse bu devlete nail olamaz"? Ne demek "Onun nuru okyanus misali bütün dünyayı kuşatır"?

Müslümanların içinde bulunduğu bu rezil hâlin nereden geldiğini anlıyor musunuz şimdi? Bir zamanlar patır patır bilim adamı ve düşünür çıkan topraklardan, şimdi niçin sadece kan çıktığını anlıyor musunuz? Bu kitaplar iki yönden Müslümanların bugünkü geri kalmışlığını açıklar: Birincisi, Allah veya Allah'tan bir parça olduğunu iddia eden bu şeyhlere, velilere, kutuplara teslim olan bir toplumda ne üretim kalır, ne kalkınma kalır, ne bilim kalır, ne de aklı kullanmak. İkincisi, Müslümanların büyük çoğunluğu Allah'tan geldiğine inandıklarını söyledikleri Kur'an'da defalarca vurgulanan "Allah'a aracılar koymayın" emrine bile gayet çatır çatır karşı gelebilen, çelişkili ve mantıksız insanlardır. Öyle ki Kur'an'ın en çok uyardığı ve affedilmeyen tek günah olduğunu söylediği "şirk"i bile işlemekten çekinmezler, hatta binbir türlü masallarla, rivayetlerle, uyduruk izahlarla işledikleri şirki dinden bir şeymiş gibi gösterirler.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum[108]:

Fakat kutbu inkar eden veya ona eziyet eden kimse, Yüce Mukaddes Allah'ın zikri ile meşgul olsa dahi, irşadın ve hidayetin hakikatinden mahrum kalır. Bu inkar ve eziyeti, kendisine gelen feyzin önüne set oluşturur. Kutub onun faydalanmasına engel olmadığı, zararını istemediği ve hiçbir etkisi bulunmadığı halde, hidayet hakikatini kaybeder. Artık onda sadece irşâdın görüntüsü kalır. Bu görüntünün hiçbir manası yoktur. Faydası çok azdır. Kutba muhabbet ve samimiyet besleyenler, ona yönelmemiş yönelmemiş ve Allahı zikretmemiş olsalar dahi, yalnızca bu sevgileri dolayısiyle hidayet ve irsâd nuru kendilerine ulaşır. Bu marifet, mektubun sonu olsun.

Bu kadarıyla yetiniyorum! Zeki olanlara bu yeterlidir.

Dinleyenler için defalarca nida edildi!

Âlemlerin Rabbi Rahman ve Rahim Allah'a hamd olsun. Salât ve selâm, sürekli ve ebedi olarak Rasülü Muhammed'e, onun ehli beytine ve sahabelerine olsun.

İmam Rabbani özetle şunları söylüyor: "Kutbu inkar eden kimse Allah'ı zikretse bile hidayete eremez. Ama bu kutup denen adama bağlanır ve onu seversen, Allah'ı zikretmesen bile sırf bu kutup denen adamın hayrına hidayete ulaşırsın". Yani Allah'a dua etmeden Kutup'a dua edersen, Kutup'un mübareklik kontenjanı sayesinde yırtarsın, ama Kutup'a dua etmeden Allah'a dua edersen bir işe yaramaz.

Sufilerin bu Müslüman coğrafyasına getirdikleri inanç sistemi bile kula kulluğu, yalakalığı tembihler. Bu kodlar bizim milletimizin zihninde yüzlerce yıldır ekili haldedir!

Eğer bunları "İslam" adı altında yapmasaydınız size bunları asla söylemezdim, "inancınız bu" der geçerdim, ama bu saçmalıkların adına "İslam" dediğiniz için siz yalancısınız ve tıpkı İblis gibi "Allah ile aldatıcı"sınız. Şu saçmalıkları söyleyen adamları "İslam alimi" kabul edip bunların koyduğu kurallara uyuyorsunuz ya, Allah'a nasıl hesap vereceksiniz bilmiyorum. Allah dostu (!) olan İmam Rabbani'niz adeta sırf şirk koşma dalında rekor kırıp tarihe altın harflerle geçmek adına Kutup denilen herifi Allah'tan bile üstün konuma getirdi. Siz işin ciddiyetinin farkında mısınız?

"Gerçekten, Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur." (Nisa Sûresi, 48)

"Hem, kendi uydurduğu yalanları Allah'a yakıştırandan, ya da O'nun mesajlarını yalanlayandan daha zalim kim olabilir? Gerçek şu ki zalimler asla iflah olmazlar." (Enam Sûresi, 21)

"Yalan düzerek Allah'a iftira edenden daha zalim kim var? Onlar Rablerine arz edilecekler. Tanıklar diyecekler ki: "İşte bunlardır Rableri hakkında yalan uyduranlar." Herkes duysun ki, Allah'ın laneti zalimler üstünedir." (Hud Sûresi, 18)

Hala direnecek misiniz?

Diyeceğim şudur: İmam Rabbani gibi neyi savunduğu belirsiz "yüce" şeyhler bu masalları anlatırken, Avrupa Rönesansı yaşıyordu. Bu tasavvufçular "Şeyhine teslim ol, hakikat bizde. Sen cennete gitmek istemiyor musun yahu, e ne uğraşıyorsun dünya işleriyle, gel şeyhine teslim ol da kurtul işte" masallarıyla Müslümanların beynini uyuştururken, Avrupa reform hareketlerinden aldığı rüzgârla bilim ve felsefe ile uğraşıyordu. İmam Rabbani denilen adamın eseri "Hakikate ancak keşif ile ulaşırsın, o keşif de bizim gibi, kutup gibi, şeyh gibi yüce zatlara gelir" masallarını anlatırken, Avrupa coğrafi keşiflerle dünyayı gerçek anlamda "keşfediyordu".

Hatta ve hatta, Hindistan'ın ve Müslümanların 16-17. yüzyıldaki önemli düşünürü (!) ve lideri olan bu İmam Rabbani (1564-1624) ile İngiliz düşünür Francis Bacon (1561-1626) aynı dönemde yaşamışlardır, ölüm ve doğum tarihleri arasında 2'şer, 3'er yıl vardır. Bir tarafta İmam Rabbani "hakikate ancak keşif ve ilham ile ulaşılır" gibi iddiaları ile Müslümanların beynini uyuştururken, öbür tarafta Francis Bacon, İngilizlere ve Avrupalılara "doğayı ancak bilim ile anlayabileceğimizi" söylüyordu. Bacon, Allah ile aldatıcılık şirketinin Hristiyanlık şubesi olan kiliseye rağmen insanları "bilime" ve "aklı kullanmaya" teşvik ederken, bilimin metodlarının ne olması gerekiğini incelerken, diğer tarafta Rabbani işte bu öğretileri anlatıyordu.

Sonra ne mi oldu? Aynı tarihlerde, yani 1600'lü yılların başında İngiltere geldi, Hindistan'ı sömürgeleştirdi. Hatta ve hatta bu İmam Rabbani denen şeyhin, Babür İmparatorluğu (o dönemki Hindistan) ordusunda onbinlerce müridi vardı. Acaba pasifize edilen bu Hint ordusunda İmam Rabbani'nin nasıl bir etkisi olmuştur, rolü nedir, bunu da konunun meraklıları araştırsın. Ben bu kitapta insanları niyetleri konusunda yargılamaktan uzak duruyorum.

Sen yüzyıllar boyunca böyle La Fontaine masalları üzerine bir inanç inşa edersen, Allah'ın aklı kullanmayı ve yaratılışı incelemeyi emreden ayetlerini hiçe sayıp "hakikate akılla deeeğiiiil, şeyh ile ulaşılır" dersen, insanlara dünya nimetini bir öcüymüş gibi gösterirsen, yüzyıllar boyunca bilimin her türlüsüyle meşgul olan Müslümanlardaki bu kültürü yok edersen, gider hiçbir yaraya merhem olmayan mistisizmle kafayı yersen, "kafir" dediğin adamlar üstünden silindir gibi geçerler.

İşte "İslam'ı hurafelerden kurtaran büyük İslam alimi" İmam Rabbani budur. Müslümanlara Hint dinini anlatmış ve Müslümanlar da onu bağrına basmıştır.

Rabbani'nin yazdığı şu "Eğer Kutup'a bağlanırsanız, Allah'ı zikretmeseniz bile Kutbun hayrına kurtuluşa erersiniz" saçmalıklarının üstüne, şu ayetleri okuyun şimdi:

"Allah mı hayırlı, yoksa onların ortak tuttukları mı?" (Neml Sûresi, 59)

"Allah'tır ki sizi yaratmış, sonra rızıklandırmıştır. Sonra sizi öldürüyor, sonra diriltiyor. Peki, ortak koştuklarınızdan biri var mı, bunlardan bir şeyi yapabilecek! Yücedir, arınmıştır onların ortak koştukarından O." (Rum Sûresi, 40)

"Gün olur, seslenir onlara da şöyle der: "O, bir şey zannettiğiniz ortaklarım nerede?" (Kasas Sûresi, 74)

Allah burada dinsizlerden mi bahsediyor?

Yoksa işte tam olarak Allah'a aracılar koyan ve kendi dinlerini yaratanlardan mı bahsediyor?

Lütfen şimdi de bu ayetleri sonuna kadar okuyun:

"Gözünüzü açıp kendinize gelin! Arı-duru din yalnız ve yalnız Allah'ındır! O'ndan başkasını veliler edinerek, "biz onlara, bizi Allah'a yaklaştırmaları dışında bir şey için kulluk etmiyoruz." diyenlere gelince, hiç kuşkusuz Allah onlar arasında, tartışıp durdukları konuyla ilgili hükmü verecektir. Şu bir gerçek ki, Allah, yalancı ve nankör kişiyi iyiye ve güzele kılavuzlamaz." (Zümer Sûresi, 3)

"Onları cehennem beklemektedir. Kazanmış oldukları da, Allah dışında edindikleri veliler de, onlara hiçbir yarar sağlamayacaktır. Çok büyük bir azap vardır onlar için." (Casiye Sûresi, 10)

İnsana ve yaratıklara "Allah"lık misyonu yükleyen tasavvufun, Kur'an ve İslam ile hiçbir alakası yoktur.

Tersine tasavvuf, Kur'an'ın "şirk" dediği şeyin ta kendisidir.

"Veli" sözcüğü Arapça'da "dost" demektir, fakat tasavvuf jargonundaki veli; "Allah dostu"dur. İşte şimdiye kadar anlattığım o keşfe açık olma, ilham alabilme (yani vahiy alma), keramet (yani mucize) gösterme gibi süper güçleri olan, daha doğrusu bu iddiada olan kişilerdir veliler. Müslümanlar gariptir, adeta sırf Allah'ın "yapma" dediğini yapmış olmak için gider onu birebir olarak yaparlar, sonra da adına "din" derler. Mesela yukarıdaki Zümer suresi 3. ayette de bir örneğini görebileceğiniz üzere Kur'an'ın birçok ayetinde "Allah'tan başka veliler edinmeyin" ifadesi ısrarla geçer. Bu Müslümanlar da gider, adeta sırf Allah'a inat olsun diye aracı yaptıkları adamın

adını "veli" koyarlar. Hayır ismi "herhangi bir şey" olsa bile şirk koştuktan sonra değişen bir şey olmaz da, adamın adını gidip özellikle "veli" koymasaydınız bari, bu kadar mı saçma insanlarsınız siz? Bu iddiaların tamamı Allah'a kafa tutmaktır.

Rabbani'nin bir mektubunu daha göstereyim size[109]:

282. MEKTUP

• *Molla Bedi'ye Göndermiştir.*

• **Hızır ve İlyas'ın (a.s.) Buluşmaları ve Hallerinden Bazılarını İzahat.**

Allah'a hamd, seçtiği kullarına selam olsun.

Arkadaşların, Hızır'la -Peygamberimize ve ona salât ve selâm olsun- ilgili sorularının üzerinden bir süre geçti. Fakir, onun hallerinden haberdar olmadığı için cevap vermede duraklamıştı. Bu gün sabah halkasında İlyâs ve Hızır'ı –ikisine de selam olsun- ruhanîler sûretinde gördüm. Rûhânî bir tarzda Hızır aleyhisselam şöyle dedi; 'Biz ruhlar âlemindeniz. Şânı Yüce Hak, bizim ruhlarımıza üstün bir kudret nasip etti. Bu nedenle istediğimiz şekle girebilir, cisimlerin suretlerini alabiliriz. Ve bu suret ve şekillerden, cisimlerden sâdır olan hareket ve sükûnetler, itaat ve bedenî ibadetler sâdır olur. Bu esnada ona; 'Namazları İmam Şâfi'nin mezhebine göre mi kılıyorsunuz?' dedim. 'Biz şeriatlerle mükellef değiliz. Ancak Kutbu medârın önemli işleri bize bırakılmıştır. O, imam Şâfi'nin mezhebinden olduğu için, arkasında imam Şâfi'nin mezhebine göre kılarız' dedi. İşte o vakit, onların itaatlarına bir karşılık olmadığı, yaptıkları ibadetleri, itaatkârlara uygunluk ve ibadet suretine riayet için yaptıkları anlaşıldı. Aynı şekilde, velâyet kemâlâtının Şâfii fıkhına, nübüvvet kemâlâtının ise Hanefî fıkhına uygun olduğu anlaşılmış oldu. İşte o zaman, Hâce Muhammed Pari-

Şirk koşuyormuş benim birtanem, öyle yazıyor son mektubunda…

Şimdi ben bunun nesini izah edeyim ki? Rabbani yine ruhlar aleminde kendi hikâyelerini anlatıyor işte. Rabbani bir gün manevi alemde Hızır'ı ve İlyas peygamberi görüyor. Mesela İlyas peygamber Rabbani'den binlerce yıl önce yaşayıp öldü ama sorun yok, bunlar gayet rahat rahat

görüşüp konuşabiliyorlar, çünkü evliyacell kullanıyorlar. Şimdi Kur'an'daki "sen ölülere işittiremezsin" (Neml 80, Rum 52) ayetleri gereğince ölmüş kişilerle konuşmak falan yalan. Yok öyle şeyler. Ama hadi diyelim bir istisna yaşandı ve Rabbani de İlyas peygamberle konuştu, şimdi en azından aralarında geçen bu konuşmanın, hele hele bir peygamber olan İlyas'ın söylediklerinin Kur'an'a uygun olmasını bekleriz di mi? Fakat gel gelelim bir peygamber olan İlyas diyor ki "biz şeriatlerle mükellef değiliz". Peygamber böyle söylüyor öyle mi? Valla Kur'an'da Allah, gayet Muhammed peygambere bile emirler veriyor, namaz kılmasını emrediyor, hatta ve hatta Allah İsra 79. ayette sırf Muhammed peygambere özel olarak fazladan gece Kur'an okuyup Kur'an üstünde düşünmesini emrediyor. Yani peygamber, senin benim gibi sıradan bir insandan daha da büyük sorumluluk altında ve sorumluluğu gereği kurallara daha da titizlikle bağlanmak zorunda. Ama Rabbani ile manevi alemde konuşan İlyas peygamber haşa "bize kural falan yok" diyor, peki. Hatırlarsanız Mevlana da şeyhlerin işten güçten beri olduklarını söylüyordu Mesnevi'sinde ve şeyhler de velayet mertebesinde peygamberlere ortaktır.

Neyse mektuba devam edelim, ondan sonra İlyas peygamber hesapta Rabbani'ye diyor ki "bize kural falan yok ama bir tek Kutbu Medarın işlerini yapıyoruz". Hani yukarıda Kutbül İrşad'ı anlatmıştı ya Rabbani "şöyle süperdir, böyle nurludur, dünyaya şöyle ışıklar saçar" diye, hah burada da Kutup'un bir başka cinsi olan Kutbu Medar'dan bahsediyor, zira bunun gibi birkaç tane Kutup çeşidi vardır tasavvufta. Hani Yunan ve Hint mitolojilerinde Deniz Tanrısı, Adalet Tanrısı, Simit Yerken Diş Arasına Kaçan Susamlardan Korunma Tanrısı gibi her ayrı vukuat için bir Tanrı olur ya, tasavvuftaki bu kutuplar ve gavslar

da tamamen aynı mantığa sahiplerdir. Her bir olay için görevlendirilen çeşitli Kutup ve gavslar vardır. Hristiyanlıktaki "Aziz" inancı da aynen böyledir, hesapta tek bir Allah'a inanırlar fakat başlarına bir şey geldiğinde gidip o konuyla ilgili Aziz'e dua eder, ondan yardım dilerler. Zaten çok büyük ihtimalle, bu eski çok tanrılı dinler de tek tanrılı dinlerden türediği için (ateistlerin iddiasının aksine), o dinlerde de daima tıpkı bu tasavvuftaki gibi "büyük Tanrı'nın etrafındaki Tanrıcıklar" mantığına sahip bir düzen bulursunuz. Yani çok tanrılı dinlerde genellikle bir tane büyük Tanrı ve o büyük Tanrı'nın etrafında çeşitli görevlere sahip olan başka Tanrıcıklar bulunur. Örneğin Yunan Mitolojisi'nde Zeus en büyük Tanrı'dır, fakat öte yandan Tanrılar panteonunda bir sürü ıvır zıvır Tanrı'sı bulunur, mantık birebir tasavvufla aynıdır.

Dönelim mektuba, hesapta hiçbir kurala bağlı olmayan İlyas peygamber, "bir tek Kutbül Medarın işlerini yaptığını" söylüyordu, yani o kadar önemli ki bu Kutup, koca peygamber bile onun ayakçısı olmuş vaziyette. Hatta ve hatta bu İlyas peygamberin bağlı olduğu Kutup, Şafi mezhebine bağlı olduğu için, İlyas peygamber de İmam Şafi'nin mezhebine göre namaz kıldığını söylüyor. Rabbani'den çocuklara, pardon yetişkinlere masallar…

İlyas peygamber binlerce yıl önce öldü, hayatta olduğu dönemde eğer başka bir peygamber yaşasaydı muhakkak onunla beraber hareket ederdi, zira peygamberlerin yönteminin bu olduğu Kur'an'da söyleniyor (Ali İmran Sûresi, 81), burası tamam. Fakat bir imamın, yani İmam Şafi'nin, nasıl peygamberin dinini yönlendirme gibi bir gücü ve yetkisi olabilir? Hangisi Allah'tan vahiy alıyor, Peygamber olan İlyas mı yoksa İmam Şafi mi?

Rabbani kısaca Hinduizm'den ve diğer mistik dinlerden alınma uyduruk pagan inançları (Kur'an defalarca tam tersini söylese de) Müslümanlara bir güzel pazarlamıştır, tıpkı Hallac, Mevlana, İbn Arabi ve diğer tasavvufçunun yaptığı gibi. Müslümanlar ahiretini düşünsün, Müslüman olan veya olmayan herkes de insanların ne kadar saçma olduklarını ve günümüzde ortada İslam diye dolaşan dinin ne olduğunu anlasınlar.

Bu adamların insanlar üzerindeki etkilerinin ne olduğunu şöyle göstereyim size, mesela benim okuduğum Mektubat'ın önsözüne kitabın editörü kocaman puntolarla şunları yazmış[110]:

Kemâle ermiş bir Müslümanlık bilinci,
ancak Rabbânî'yi lâyıkıyla okumakla mümkündür…

Allah Allah, yapma ya?

Maide suresi, içindeki ayetlerin anlamlarından da anlayabileceğiniz üzere son nüzul olan (inen) surelerden biridir, zira Allah 3. ayette şöyle söyler: "Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim"

Yani Allah hem artık vahyin kesilmek üzere olduğunun işaretini veriyor, hem de İslam dininin tamamlandığını söylüyor.

Ama bu insanlara göre kemale ermiş bir Müslümanlık bilinci, ancak Rabbani'yi okumakla mümkünmüş. Çünkü Allah haşa bize Kur'an'da yalan söyledi, Muhammed için "nebilerin sonuncusu" dedi ama dinini tamamlamak için bu Rabbani denen şeyhin 1500'lü yıllarda Hindistan'da doğmasını bekledi.

Yok yok, hiç bana "ya şimdi orada öyle demek istemiyor" diye kıvırma, kraldan çok kralcı olma. Tasavvuf inancı budur, al bak önsözün devamında inançlarını nasıl açıklıyorlar, altını çizdiğim cümleyi muhakkak oku:

ye, Suhreverdiyye ve Çiştiyye gibi çeşitli tarikatlar içinde bulundu. Daha sonra Nakşibendî âlimlerinden Muhammed bin Baki Billah'a aracılığı ile bu tarikata katıldı. Hint-Moğol hükümdarlarından Ekber Şah'ın başlattığı karma yeni bir din oluşturma fikrine karşı "saf ve temiz İslâm" fikrini savundu. Hicrî takvime göre her 100 yılda bir dinin güncelleştirilmesi için bir müceddit (yenileyici-tazeleyici) geleceği fikrinin benimseyicileri tarafından ikinci bin yılın başlangıcının müceddidi olarak nitelendirildi. 1625 yılında, 63 yaşında Hakka yürüdü. Eserlerinde şeriat ile tasavvuf arasındaki hassas dengeyi mükemmel bir şekilde kuran Rabbanî'nin ebe-

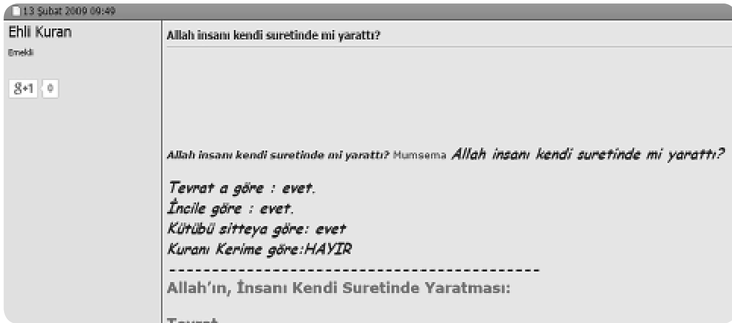
Haa neymiş, her 100 yılda bir İslam'ın "güncelleştirilmesi" için bir müceddit (yenileyici) geliyormuş, bu Rabbani de bu güncelleyici arkadaşların en ulularından biriymiş.

Daha elindeki telefonun işletim sistemini güncelleyemez, gider komşunun oğluna yaptırır, bir de gider İslam'ı güncellemeye kalkar.

He sonra da "yahu bunlar hurafe, Kur'an'da yok" deyince biz "reformcu" oluruz. E be kardeşim, reformun kralını siz yapıyorsunuz ya?

Tasavvuf; İslam'ın New Age'i, Yeni Ahit'i, yozlaştırılmış halidir. Ki zaten tasavvuf başlı başına New Age (spiritüalizm) dinidir.

İnsanların nasıl bu hale geldiklerini, beyinlerini bu tuhaf insanlara nasıl teslim ettiklerini size bir de şöyle göstereyim. Sırf gözlem olsun, bu Müslümanların İslam ile nasıl bir alakaları kalmamış buna şahit olun diye bunu göstereceğim. İnternet'te bir şeyler okurken rastladım, İslami bir forumda birisi "Allah insanı kendi suretinde mi yarattı?" diye bir başlık açmış:

Başlığı açan (ve aklını kullanan) bu Müslüman, insanın haşa Allah'a benzer şekilde yaratıldığını söyleyen İncil ve Tevrat ayetlerini göstermiş. Sonra da tıpkı İncil ve Tevrat'ta olduğu gibi "Allah insanı kendi suretinde yarattı" diyen hadisleri de gayet kaynak göstererek koymuş altına. Sonra da doğal olarak Kur'an'da asla böyle bir şey olmadığını ve hatta "hiçbir şeyin Allah'a benzemediğini" söyleyen Kur'an ayetlerini göstermiş.

Şimdi bu durumda aklını kullanan bir Müslümanın o hadislere inanmaması, Kur'an'a uyması gerekir di mi? Ama bizim Müslümanlarda durum şöyle işliyor; bu başlığın altına adamın biri cevap olarak (pardon cevab olarak) İmam Rabbani'nin mektuplarındaki bir saçmalamasını koymuş, İmam Rabbani de kusursuz bir pagan örneği olduğu için "Allah insanı kendi suretinde yarattı" lafını doğrulamış, kıvırarak bu lafın ne gibi ulvi manalara geldiğini açıklamış. Ve daha sonra, bir başkası da hem başlığı açan ve Kur'an ayetlerini delil olarak gösteren adamın mesajını alıntılamış, hem de Rabbani'nin mektubatlarını delil olarak gösteren adamın mesajını alıntılamış ve bakın tercihini hangi yönden yana kullanmış:

13 Şubat 2009 19:48

Ziyad Şafi

Devamlı devama Devam :)

--->: **Allah insanı kendi suretinde mi yarattı?**

Allah insanı kendi suretinde mi yarattı?

Tevrat a göre : evet.
İncile göre : evet.
Kütübü sitteya göre: evet
Kuranı Kerime göre:HAYIR

bu yazı doğru diyil . tevbe et .

İmam-ı Rabbani hazretleri, faydalı ilimler hazinesi ***Mektubat****'ta buyuruyor ki:*

Bir şeyin sureti, onun halifesidir, vekilidir. Bir şey onun suretinde yaratılmazsa, onun halifesi olamaz. Halife olmaya yakışmayan, emanet yükünü taşıyamaz. Sultanın hediyelerini, ancak onun vasıtaları taşır. Ahzab suresinin ***(Emaneti göklere ve yere ve dağlara bildirdik, yüklenmek istemediler. Ondan çekindiler. Onu insan yüklendi)*** *mealindeki 72. âyetinde anlaşılıyor ki, insandaki kemaller, Vücub mertebesinin kemallerinin suretleri, görüntüleridir. İnsandaki kemallerin, Vücub mertebesindeki kemallere yalnız isimleri benzemektedir. Bunun içindir ki, hadis-i şerifte,* ***(Allahü teâlâ, Âdem'i kendi suretinde yarattı)*** *buyuruldu. Çünkü insanın nefsinde bulunan her şey, birer surettir, görüntüdür. Bu suretlerin hakikati, aslı, Vücub mertebesindedir. İnsanın* ***halife*** *olmasının inceliği buradan anlaşılmaktadır; çünkü bir şeyin sureti, o şeyin halifesidir, vekilidir. Zındıklar ve Allahü teâlâya madde diyen kâfirler, burada çok yanıldılar. Allah'ı insan suretinde sandılar. İnsanlarda olduğu gibi organları, duygu aletleri var dediler. Böylece, çok kimseleri de saptırdılar.* ***Müteşabihat*** *âyet-i kerimeler de böyledir. Âl-i İmran suresinin* ***(Bu âyetlerin bildirdiklerini yalnız Allah bilir)*** *mealindeki 7. âyet-i kerimesi gösteriyor ki, müteşabih olan âyet-i kerimeler, gösterdiklerinden başka şeyleri bildirmektedir.* ***Ulema-i Rasihîn*** *denilen derin Ehl-i sünnet âlimlerine de, bu başka bilgiler ihsan olunmuştur. Bunun gibi, gaybı yalnız Allahü teâlâ bilir. Peygamberlerin yükseklerine bu bilgisinden ihsan etmektedir.* ***(1/312)***

Allah razı olsun . Çok güzel bir paylaşım .

Adam Kur'an ayetinin kaynak olarak gösterildiği mesaja "bu yazı doğru değil" diyor, Rabbani'yi kaynak gösteren mesaja da "Allah razı olsun, çok güzel bir paylaşım" diyor. Ve bu adam Müslüman...

Sizin Allah'ınız nasıl bir şey merak ediyorum, ey atalarının dinini Kur'an'a karşı çıkmak pahasına sahiplenen Müslümanlar? Hem Müslüman olduğunu söylüyorsun, hem Kur'an ayetlerini yeterli bulmuyorsun, hem de Rabbani'nin saçmalıklarına inanıyorsun.

Alın size bu ayet yeter: "Peki, bu Kur'an'dan sonra hangi hadise/söze iman ediyorlar?" (Araf Sûresi, 185)

Öte yandan bu arkadaşlar öyle kraldan çok kralcılardır ki, kendilerine Rab edindikleri o şeyhlerinin eserlerindeki tehlikeli yerleri ya sansürlerler ya da yumuşatarak çevirmeye kalkışırlar. Örneğin İmam Rabbani, Mektubat'taki daha 1. mektubunun başında halden hale geçiş evrelerini anlatır ve Allah'ı (haşa) kadınların bütün uzuvlarında gördüğünü söyler! Lakin piyasadaki çevirilerin yarısında bu kısım sansürlüdür, diğer yarısında da ya vardır, ya da olabildiğince yumuşatılarak çevrilmiştir.

Bu insanlar neden Kur'an'ı yeterli bulmazlar da çareyi bu ve sözde "İslam alimlerinde" ararlar? Allah, bu tür hastalıklı insanların her türlü yönelimine ve ruh haline Kur'an'da örnekler verir, mesela bu durum için Zümer suresinin 45. ayetine bakalım:

"Sadece Allah anıldığı zaman, ahirete inanmayanların kalbi öfkeyle kabarır. Oysa O'ndan başkaları anıldığında hemen sevince kapılırlar."

Buyrun, şu yukarıda gösterdiğim forum mesajlaşması örneğinde bile aynı psikolojiyi görebilirsin. Bu adamlara sadece Allah yetmez, muhakkak yanında ufak Tanrıcıklar, minik soslar da olmalıdır. Tabi ki Kur'an'ın hala nokta atışı yapabilen bir kitap olması da Allah'ın yüce bir lütfudur. Şükürler olsun ki elimizde Kur'an, bir diğer adıyla Furkan vardır. Furkan; doğru ile yanlışı, hak ile batılı ayırt eden demektir, yani kriterimiz Kur'an'dır. İsteyen Allah'ın biricik kitabını okur ve onun emirlerine uyar, isteyen bu adamların zırvalıklarına iman eder. Allah hepimize bu seçim kabiliyetini verdi ki, nihayetinde herkes yaptığı iyi ve kötü seçimlerin, amellerinin karşılığını alabilsin.

Allah Müslümanın ne yapması gerektiğini Mümin suresinin 14. ayetinde şöyle söylüyor:

"Kâfirler hoşlanmasa da siz, dini yalnız O'na özgüleyerek, Allah'a dua edin!"

Valla bu budur sevgili cemaati müslimin.

Allah'ın defalarca "anlaşılması için kolaylaştırılmış" olduğunu söylediği Kur'an'ı ve dini, bu abuk subuk eklemelerinizle öyle zor ve hurafe bir hale getirmişsiniz ki, insanları Kur'an'dan uzak tutmak için işi öyle dallandırıp budaklandırmışsınız ki, diyecek söz yok size…

TASAVVUF = SPİRİTÜALİZM = PAGANLIK

Bu enkazın kazınması için, insanların kesinlikle tasavvufun ve onun günümüze adapte edilmiş versiyonu olan spiritüalizmin ne olduğunu anlamaları gerekir. Öyle yüzeysel ve şeklen değil, birinci kaynaklardan okuyup, üzerine tefekkür ederek, içselleştirerek idrak etmeleri gerekir. Tabi ki tek başına bu da yeterli değildir, zira insanların birçoğu anlamamak için, daha doğrusu kabul etmemek için direnecektir, yoksa Allah bizi IQ testine tabi tutmuyor, bu iş zeka işi değildir. Zeka ve akıl farklı şeylerdir, akıl; zekayı kullanabilme becerisidir ve akletmek, her sağlıklı insanın yapabileceği bir iştir.

Birazdan anlatacaklarımın anlaşılması için, Bakara suresinin 8 ve 12. ayetler arasındaki şu kısmını okumanızı rica ediyorum:

"İnsanlar içinden bazıları vardır, "Allah'a ve âhiret gününe inandık!" derler ama onlar inanmış değillerdir.

Allah'ı ve inanmış olanları aldatma yoluna giderler. Gerçekte ise onlar öz benliklerinden başkasını aldatmıyorlar. Ne var ki, bunun farkında olamıyorlar.

Kalplerinde bir hastalık vardır da Allah onları hastalık yönünden daha ileri götürmüştür. Ve onlar için, yalancılık etmiş olmaları yüzünden acıklı bir azap öngörülmüştür.

Onlara, "Yeryüzünde bozgun çıkarmayın" dendiğinde, "Tam tersine, bizler barış ve esenlik getirenleriz!" demişlerdir.

Dikkat edin, gerçekte onlar, bozgun getirenlerin ta kendileridir de bunun bilincinde olmuyorlar."

Bu insanların yüzünü yere eğenler hep "iyilik, sevgi, kardeşlik, barış, aşk, özgürlük, demokrasi" gibi lafta kimsenin itiraz etmeyeceği soyut kavramları ağızlarına sakız etmişlerdir ve bu güzel kavramların savunucuları olduklarına kendilerini bile inandırmışlardır, ayette dendiği gibi yedikleri haltların farkında bile değillerdir. Zira insanlar daima yaptıkları kötülükleri bir şekilde rasyonalize etmeye ve iyi şeylermiş gibi göstermeye meyillilerdir.

Tasavvufçuları ele alalım. Sorsan hep iyi şeylerden bahsederler, fakat biraz derinine indiğinde, içeride seni bir felaket bekler.

New Age'i ele alalım. Spiritüalistlerin hepsi ağızlarından "iyilik" ve "sevgi"yi düşürmeyen insanlardır, fakat yaptıkları saçmalıktan ve kötülükten başka bir şey değildir.

Tasavvuf ve spiritüalizmin "sevgi" ve "iyilik" anlayışı, her şeye "sevgi" ve "iyilik" demektir; ki bu da kötülüğün ta kendisidir.

Örneğin Ra Bilgileri'nde söylenen şu sözlere bir bakalım[111]:

Gerçekte doğru ya da yanlış yoktur. Şu zaman diliminde, çeşitli şekillerde çarpıtarak kendi kendinizi eğlendirdiğiniz, akıl/beden/ruh bileşiminiz vasıtasıyla yaptığınız dansın bir noktasında uyum içine girilerek kutbiyetler kaybolacaktır. Bu çarpıtma, bu saptırma da aslında hiç gerekli değildir. Her biriniz, her şeyi birbirine bağlayan mutlak düşünce birliğini anlamak yerine, bunlardan birini alternatif olarak seçiyorsunuz. Birbirinin aynı ya da en azından benzeri varlıklar gibi dahi konuşmuyorsunuz. Oysa, her türlü varlık, duygu, olay, durum sizsiniz. Siz her şeysiniz. Siz birliksiniz. Siz sonsuzluksunuz. Siz sevgi/ışık, ışık/sevgi'siniz. İşte Bir'in Yasası budur.

Bu elemanların, Tanrı parçası olduğuna inandıkları insanın yapacağı her şeyin "yargılanamaz" olduğunu iddia etme sebeplerini açıklamıştım. Onlara göre insan Tanrı'dır ve Tanrı'nın yaptıkları "doğru" ya da "yanlış" değil, "olması gereken"dir, bu nedenle günah, kötülük, ahlaksızlık gibi kavramların olmadığını iddia ederler. Neden böyle bir şey yapar bu adamlar?

Sosyal Darwinizm fikri neden 19. yüzyıl İngiltere'sinde ortaya çıktıysa aynı sebepten... İsmi günümüzde Sosyal Darwinizm olsa bile bu fikir aslında Darwin'in evrim teorisinden bile önce çıkmıştır. Sosyal Darwinizm'e göre; en uygun ve üstün olan için her şey mübahtır. Bu nedenle güçlü ülkelerin, güçsüz ülkeleri ezmesinde bir tuhaflık yoktur, hatta bu, insanlığın ilerlemesi için "olması gereken"dir. Bu fikir neden 19. yüzyılda İngiltere'de çıkar? Zira 19. yüzyılda İngiltere, ABD'nin şu an olduğundan bile daha üstün bir dünya gücüdür. "Üstünde Güneş Batmayan İmparatorluk"tu İngiltere, nice sömürgeleri, nice kolonileri vardı ve bu kadar servetin arkasında müthiş günahlar, büyük vahşetler, büyük tecavüzler yatıyordu. Elbette ki bu kötülüklerin, talanların, bozgunculukların, sömürü ve köleleştirmelerin de bir şekilde rasyonalize edilmesi gerekiyordu.

Siz hiç "ben kötüyüm" diyen bir insan gördünüz mü? Bu çok ama çok nadir olur ve bunu diyen de ne kadar samimidir, ne kadar buna inanarak söyler, ona şüphe etmek gerekir. Nasıl ki dünyanın dengelerini bozan İngiltere, Sosyal Darwinizm fikri ile "aslında yaptıklarımız insanlığın ilerlemesi içindir, biz iyileriz" şeklinde kendini temize çıkarıp, yaptıkları hataları rasyonalize etme çabasına girdiyse, aynısını "her şey Tanrı'dır, kötü yoktur" diyen spiritüalistler ve tasavvufçular için de söyleyebiliriz.

Sizler sırf şahsi günahlarınızı yok etmek adına, günah diye bir kavram olmadığını ve Tanrı'nın bir parçası olduğunuzu söylüyorsunuz. Siz kötülüklerinizi örtbas etmek için "kötü yoktur" diyorsunuz. Hatta ve hatta bu da yetmezmiş gibi, acının ve çilenin insanı tekamül ettirdiğini söyleyip "bu nedenle aslında kötüler, insanlara yardım eden gerçek iyilerdir" diyor ve arsızlıkta çığır açarak kendinizi üstün ilan ediyorsunuz. Hiçbir rasyonel dayanağı olmayan bu saçmalıklar, tamamen sizin şahsi ruh hastalıklarınızdan kaynaklanmaktadır.

Süslü bir söz vardır ya hani, Bertrand Russell'a ait olup olmadığı tam olarak bilinmese de ona atfedilen; **"Yalnızca günahları olanların Tanrıları olur"** diye. Bu tamamen süslü bir laf salatası ve içi boş bir retorikten ibarettir. İnsan, günahları aklına geldiğinde Allah'ın olmamasını ister. Bu işin sonunda yok olup kurtulmak ister. Esasen, iyilikleri olanlar Allah'ın olmasını ister, bunu "yaptıklarım boşa gitmemeli" diye isterler. Kaldı ki insanlar bu günah ve "özgür irade sorumluluğu" kavramlarından kurtulmak için ahireti, Tanrı'yı reddetme eğilimine girerler. Yahut spiritüalizm gibi -ki önümüzdeki yüzyılda ateizm büyük ölçüde panteizme ve spiritüalizme evrilecektir- iyi ve kötü kavramlarının olmadığı felsefelere yönelirler. Hatta ve hatta iddiamı bir adım daha ileri götürerek söyleyeyim ki; Freud'un parlattığı psikanaliz akımıyla beraber eskiden "günah, suç, kötülük" dediğimiz kavramlara artık "hastalık" denilmekte ve bu kötülükler sanki insanın elinde olmayan şeylermiş gibi normalleştirilmektedir. Elbette ki psikotik vakaları ve sahiden ciddi psikolojik sorunları olanları tenzih ederim, fakat günümüz modern insanı işlediği kötülüklerle yüzleşmek yerine, daima onlardan bir kaçış yolu aramaktadır. Kendisine misalen "duygu durum

bozukluğu" teşhisi koyulan bir kişi "Aaa meğersem ben hastaymışım, yaptıklarım benim elimde değilmiş" diyerek yaptığı kötülüklerin sorumluluğunu üstlenmekten kaçar, kendini kandırmanın bir yolunu bulur. Spiritüalizm de bu yollardan bir tanesidir ve insan psikolojisini iyi bilen küresel çetenin desteğiyle bu din, dünyanın her yerinde parlatılmaktadır.

Bu sebeple vahdet-i vücud ve vahdet-i şühut inançları sadece Müslümanlar açısından değil, herkes için felakettir. Zira bu öğreti ortada "iyi" ve "kötü" kavramlarına yer bırakmaz.

Kapağında Horus'un Gözü bulunan Ra Bilgileri adlı kitapta Cengiz Han için şunlar söylenir[112]:

SORU: Orion grubuna giden kimdir?

RA: Cengiz Han adıyla tanınan.

SORU: Orada şu anda ne yapıyor? Görevi ya da işi nedir?

RA: Bu varlık Yaratan'a kendi yoluyla hizmet ediyor.

Bir medyum vasıtasıyla dünyaya seslenen Ra adlı üst boyut varlığı, Cengiz Han'ı bundan önceki sayfada da bildiğin öve öve bitiremez ve dünyada öldükten sonra üst boyutlara yükselen Cengiz Han'ın şu an Tanrı'ya hizmet etmekte olduğunu falan söyler. Bu adamların "Cengiz Han adlı varlık enkarne sürecinde ilerleyerek kutsal Yaratan'a hizmet etmeye devam ediyor." şeklindeki iddiaları ile bizim tasavvufçuların İblis'i ve Firavun'u övmeleri arasında hiçbir fark yoktur, altında yatan öğreti aynıdır. Zira spiritüalizmde de, tasavvufta da "her şey Tanrı'dır, kötülük yoktur, kötü zannettiğimiz kişiler; bize

bazı zorluklar çıkararak aslında bizim daha da ermemize/ tekamül etmemize yardım ederler". Bunları kaç milyon kişiyi öldürdüğü belli olmayan Cengiz Han'ı övmek için söylemedim; bu noktada Cengiz Han bizim için "Büyük Yaratıcı"nın bir parçasıdır bu öğretide.

Önceki kısımlarda anlattığım şu Mevlana'nın İblis'li Muaviye'li hikâyesi de yine aynı öğretiyle yazılmıştı hatırlarsanız, altında yatan felsefe "çilenin ve kötülüğün" insana faydalı olduğu inancıydı.

Bizim tasavvufçu ilahiyatçılar genelde "Mevlana'nın çok yanlış anlaşıldığını" söylerler, bunu söylemedeki amaçları, benim gibi bazı sivrilerin çıkıp tasavvufun İslam'la bir alakası olmadığını dile getirmesi ve bizim cemaati müslimin atalardan kalma gelenekçi dinlerinin tehlikede olmasıdır. Mevlana sahiden de çok yanlış anlaşıldı, hatta o kadar yanlış anlaşıldı ki, insanlar neredeyse 1000 yıldır onun müslüman olduğunu zannediyorlar. Söylediği her panteist/panenteist lafı, mistik öğretilerini, İslam'a uydurmaya çalışıyorlar.

Şimdi yine bir Mevlana ve spiritüalizm karşılaştırması yapalım. Bunlar, Ra Bilgileri adlı ruhçu kitapta söylenir, şu iki cümleyi okuyun[113]:

lı bir alıştırmadır.

Üçüncü alıştırma: Bir aynaya bakın, Yaratan'ı görün.

Dördüncü alıştırma: Çevrenizdeki yaratılmış şeylere bakın, Yaratan'ı görün.

... da temeli, meditasyon

Şimdi eğer ben bu felsefenin bütününü bilmeseydim veya şu tüm kitabı okumadan, sadece şu lafların söylendiği bölümü okusaydım, bu laflarda bir yanlışlık göremezdim. Zira bir insan sahiden de kendisine bakarak Allah'ın

varlığını görebilir. Örneğin, Descartes'ın Allah'a inanma yolu da bu olmuştur, Descartes çok kısa bir özetle; "Etrafımdaki şeyler gerçek mi değil mi emin olamıyorum, fakat ben bütün bunları düşünebiliyorum, düşünebilmem sayesinde de 'ben' olduğumu hissedebiliyorum, yani düşünüyorum o halde "var"ım. Peki ben var olabildiysem ve bunları düşünebiliyorsam, hatta bir de sonsuzluk ve mükemmellik gibi aslında bilmemin mümkün bile olmadığı şeyleri de düşünebiliyorsam, bu fikirleri birisi benim zihnime önceden yerleştirmiş olmalı, bu varlığın bir kaynağı olmalı" şeklinde bir mantık örgüsüyle Tanrı inancına ulaşır. Bu gayet normaldir. Aynı şekilde bir insan çevresine bakarak da Allah'ın varlığını anlayabilir ve Allah inancına ulaşabilir. Fakat bu spiritüalist arkadaşlar "aynaya bakın ve yaratanı görün" diyerek bunu mu kastetmektedir? Hayır, kendileri gayet evrenin, yaratıkların ve senin birer Tanrı parçası olduğunu söyler, ki buna dair bir çok tane örneği önce ki kısımlarda görmüştük.

Aynı durum Mevlana'nın söyledikleri için de geçerlidir, bakınız neler diyor Mevlana:

A insan, Tanrı kitabı sensin, sen.
Padişahın güzelliğine bir aynasın sen.
Kâinatta ne varsa senden dışarda değil;
Ne istiyorsan kendinden iste, kendinde ara... Ne
arıyorsan sensin, sen.

Mevlana'nın bu sözleri de tek başına yanlış olmayabilirdi. Mevlana'nın bu sözlere hangi anlamları yüklediğini bilmek için, Mevlana'nın öğretisini bilmek gerekir. Mevlana burada "İnsan, Tanrı kitabı sensin sen" demekle veya "Padişahın güzelliğine bir aynasın sen" demekle, insanın Allah'ın yaratıcılığının bir ürünü olduğunu

söylemez. Mevlana'yı bilmeyen Müslümanlar; Mevlana'nın böyle demek istediğine kendilerini inandırırlar. Bizim çakal tasavvuf erbapları, Mevlana'yı adam akıllı bilmeyen Müslümanlara, Mevlana'nın bu sözlerini çok İslami sözlermiş gibi kakalar dururlar. Oysa Mevlana bu sözleri tıpkı spiritüalistler gibi panteist/panenteist inanç çerçevesinde söyler ve insanın aslında var olmadığını, tek var olanın Allah olduğunu, bu sebeple de insanın "benlik" denen şeyden kurtulduğu takdirde Tanrı'ya dönüşeceğini söyler. "Ne arıyorsan sensin sen" demekle, "Yahu sen Tanrı'sın işte" der. "Kainatta ne varsa senden dışarıda değil" demekle de "Tüm varlık birdir ve tüm varlık Allah'tır, sen de öylesin" der.

Mevlana Fihi Ma Fih'te açık seçik şunları söyler[114]:

Halk «Ben Tanrıyım» demeyi büyük bir dâvâ sanır; halbuki «Ben
kulum» demek büyük bir dâvâdır. «Ben Tanrıyım» demek, büyük bi
gönül alçaklığıdır. Çünkü «Tanrı kuluyum» diyen, iki varlık isbat ede
bir kendisini, bir de Tanrıyı isbata kalkışır. Fakat «Ben Tanrıyım» di-
yen, kendisini yok etmiştir, yele vermiştir; «Ben Tanrıyım» der; yâni
ben yokum, hep odur, Tanrıdan başka varlık yoktur; ben salt yoklu-
gum, hiçim der. Gönül alçaklığı, bunda daha artıktır; bundan dolayı da
halk anlamaz. İşte buracıkta bir kişi, Tanrı rızâsıyçin Tanrıya kulluk
kulluğu meydandadır; Tanrı için kullukta bulunur amma kendi

Mevlana'ya göre "ben kulum" demek yanlıştır, "ben Tanrı'yım" demek doğrudur. "Ben Tanrı'yım" diyen kişi, büyük bir ayıp olan (!) kendi varlığından kurtulur ve her şeyin Tanrı olduğunu idrak eder. Bu sebeple de "ben Tanrı'yım" demek büyük bir gönül alçaklığıymış ve halk da bunu anlayamazmış gibi bir düşünce yaratır.

Bunun spiritüalizmden farkı ne? Tamamen aynısı.

Yani halkın pek çok şeyi anlamadığı konusunda Mevlana'ya katılıyorum. Eğer anlasalardı, Mevlana'nın da tasavvufun da İslam'la bir alakası olmadığını görürlerdi.

Mevlana Divan-ı Kebir'inde şöyle söyler[115]:

345. Âşık ile ma'şûku ayırdetmek çok zordur.
Fe'ilâtün, Fe'ilâtün, Fe'ilâtün, Fe'ilün
(c. II, 790)

Maşuk; "aşık olunan kişi"dir ve Mevlana'nın maşuktan kastı da elbette Tanrı'dır. Bu sözleri aşk şiiri zannedip Facebook'ta paylaşan insanımız Mevlana'nın neyden bahsettiğini bile bilmez, onları geçelim. Mevlana "Aşık ile maşuku ayırt etmek çok zordur" derken "Kul ile Tanrı'yı ayırt etmek çok zordur" der. Her şey Tanrı'dır der, şu enerji safsatası gibi konuları diline dolamış spiritüalistlerle aynı şeyi söyler, sadece onun sarıklısı ve dergâhlısıdır.

Divan-ı Kebir'den bir bölüm göstereceğim size, altını çizdiğim kısımları kesinlikle okuyun[116]:

• Ne yazık ki, hakîkat sarayının Sadrazamı, beni meclisine kabul etmiyor, beni can mahremi yapmıyor, beni sırlarına mahrem etmiyor.

• Onu gördüğüm an rengim uçtu, gücüm, kuvvetim kalmadı, perişan oldum, o durumu anlamadı da; "Rengin nerede? Gücün, kuvvetin nerede?" diye sordu.

• Ben kerem ırmağına daldım, ben seher vaktinin kuluyum, kölesiyim. Öyle umuyorum ki, bu lûtuflarla, feyizlerle dolu seher vaktinde, o güzel kokulu gül gelir, beni alır, mânâ gül bahçesine götürür.

• Irmağa dalan kişiye, elbisesi yük olur. Benim şu sarığım ile hırkam bana yük oluyor, ağır geliyor. Mal, mülk, mutluluğa ulaşmak sebepleri, hepsi de o tatlı edâlı ay yüzlüdendir. Sevgili bana yakınlık gösterir, vefâlı olursa, mal da odur, mülk de odur.

İlk altını çizdiğim beyitte Mevlana Allah'a sitem eder. Şimdi bu sufiler halvete girip cezbe haline kapılırlar, yani bildiğin Allah ile bir olmak için trans haline girerler. Mevlana bu dizelerde de, o kafayı yakalayamadığı için ve "bir olma" çağrısına cevap alamadığı için Allah'a trip atar, ki kitabın önceki bölümlerinde kendisinin bunu alışkanlık haline getirdiğine dair bir başka örnek de görmüştük.

Ardından altını çizdiğim sonlardaki cümleyi okuyun,

bizim Mevlana'nın "sevgili" dediği Tanrı'dır ve Mevlana Tanrı için "mal da odur, mülk de odur" der.

Şimdi...

Nur suresi 42. ayette "Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır" denir.

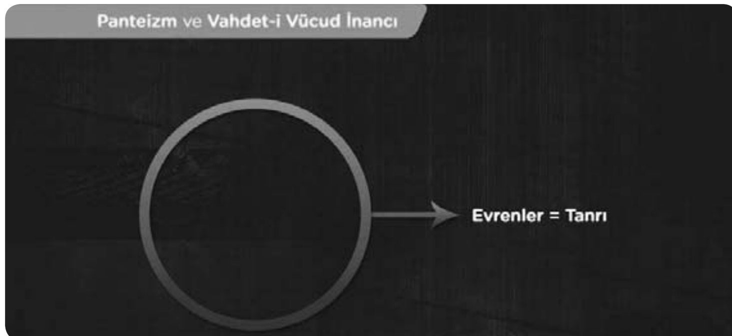
Veya Mümin suresi 16. ayette de "Mülk Allah'ındır" denir.

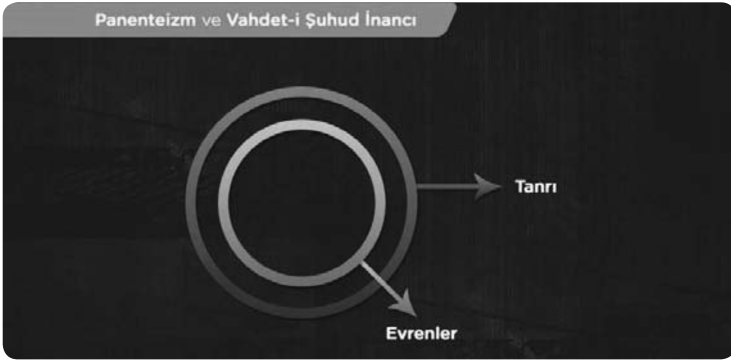
Mevlana ise Kur'an'a atıfta bulunarak "Mülk Allah'tır" der.

"Şu köpek Ayşe'nindir" sözü ile "Şu köpek Ayşe'dir" sözü arasında nasıl büyük bir fark varsa, işte bu iki söz arasında da öyle büyük bir fark vardır. "Mülk Allah'ındır" sözü ile "Mülk Allah'tır" sözü arasındaki farkı şöyle açıklayayım size;

Mülk denince aklınıza sadece Gaziosmanpaşa'da giriş kat 2+1 kombili daire gelmesin, Allah Nur suresi 42. ayette göklerin ve yerin, yani tüm evrenin, tüm yaratıkların kendi mülkü olduğunu söyler. Yani yaratıklar Allah'ın mülküdür, bir başka deyişle Allah yaratıkların sahibidir. Mevlana ise "Mülk odur" diyerek, yerler ve gökler Allah'tır, yaratıklar da Allah'tır der.

Tasavvufta görülen vahdet-i vücud ve vahdet-i şühud inançlarını size şu şemalarla anlatmıştım:

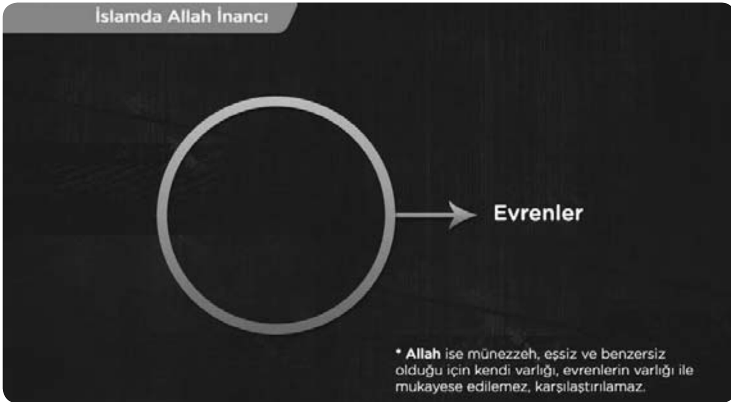

Bu şemalara bakarsanız da zaten "mülk"ün, yani evrenlerin ve tüm yaratıkların Allah olduğunu göreceksiniz. Bu inanç sistemlerine göre "mülk Allah'tır".

Tasavvuf dini bunu söyler.

Kur'an ise "mülk Allah'ındır" diyerek şunu söyler:

Ortada birtakım yaratılmış varlıklar vardır ve tüm varlıklar, tüm evrenler, her şey, eşi benzeri bulunmayan bir kudretin, yani Allah'ın mülküdür. Allah, tum bu yarattıklarının sahibidir. Yani "mülk Allah'ındır".

Tasavvuf ve Kur'an'ın bambaşka iki din sunduğunu

reddeden varsa, kendisine Allah'tan hidayet diliyorum. Zira bu, bunca delil ve örnek ile anlaşılmayacak bir durum değildir. Ortadaki çelişkiyi reddeden kesinlikle ve kesinlikle kafirlik ediyordur. Tekrar ediyorum, mesele "zeka" işi değil, zekayı kullanabilme becerisi olan "akıl" işidir.

Mevlana gayet Kur'an'daki "mülk Allah'ındır" sözüne atıfta bulunur, onu değiştirir ve Divan'ında "mülk Allah'tır" der. Mevlana bu tür Kur'an'a kafa tutmaları çok sık yapar, şimdi Mesnevi'deki şu cümleyi bir okuyalım[117] :

Ormanlar kalem, denizler mürekkep de olsalar, Mesnevi'nin bitip biteceği yok!

Mevlana, kendi yazdığı Mesnevi için bu tabiri kullanır. Bu öylesine masum bir benzetme değildir, zira Allah Lokman suresi 27. ayette şöyle söyler:

"Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, deniz de arkasında yedi deniz daha katılarak mürekkep olsa, Allah'ın kelimeleri tükenmez ..."

Evet, Allah'ın Kur'an için söylediği lafın aynısını, Mevlana gider kendi Mesnevi'si için söyler.

Neden? Zira Kur'an'ın da Mesnevi'nin de kaynağı aynıdır!

Mesnevi'nin bir başka bölümünde açık seçik ne diyor senin mübarek Mevlana hazretlerin, altını çizdiğim beyiti lütfen kendin oku[118]:

Bizse iş ve söz doktorlarıyız. Bize ululuk nuru-
nun ışığı ilham vermektedir.
2705. Meselâ bu çeşit bir iş sana faydalıdır, öbü-
rünün yolunu keser.
Bu çeşit bir söz sana faydalıdır, başka çeşit
bir sözse seni yararlar!
O doktorlar, hastanın sidiğine bakar, hasta-
lığını öyle anlar.. bizim delilimizse ulu Tanrı'nın
vahyidir, hastalığı vahiyle anlarız.

Bildiğin vahiy alıyorum diyor adam işte açık seçik. Bu arkadaşlar "Kur'an'ın güncelleyicileri" oldukları için, aldıkları vahiyler Kur'an'da söylenenleri yanlışlıyor. Allah'ın koyduğu kanunlar değişir mi? Kur'an Allah'ın yasasının değişmediğini ve değişmeyeceğini söylüyor, karar artık size aittir.

İşin bir diğer komik ve iğrenç kısmını daha belirteyim. Bizim aslında bu adama "Mevlana" dememiz bile büyük bir hatadır. Bu adamın adı Celaleddin Rumi yani Romalı Celaleddin'dir ve kendisine de bu ismiyle hitap edilmesi lazım. Hayır bunu Ramazan Bayramı'na "Şeker Bayramı" demeyi hayat düsturu haline getirmiş Kadıköylü pinpon teyze mantığıyla söylemiyorum, zira "Mevlana" demek "Mevlamız" demektir. Mevla ise "sahip" ve "efendi" anlamlarına gelir ki, Allah'tan başka bir insana "sahibimiz" demek nasıl bir hatadır, gelin bana bunu izah edin. Allah'ın bazı isimleri hiçbir şekilde kullara verilemez, Mevla da bunlardan biridir. Örneğin Bakara suresi 286. ayette Allah müslümanların şöyle demesini emreder:

"Sen bizim Mevlâ'mızsın. Gerçeği örten nankörler/inkârcılar topluluğuna karşı yardım et bize!"

Bu ayetteki “sen bizim Mevla’mızsın” ifadesinin Arapça okunuşu da şudur: “Ente Mevlânâ”.

Yani “Mevlana”; Allah’a söylenmesi gereken bir sözken, “Mevlamız” anlamına gelirken, zamanında Allahlığını ilan etmiş Celaleddin Rumi’ye de biz gidip “Mevlana” diyoruz. Bu ayete ek olarak Tevbe suresinin 51. ayetinde de Müslümanlar Allah’a yine “Mevlana” (Mevlamız) derler, çünkü bu Allah’ın bir ismidir. “Ama şimdi orada o bizim ustamız anlamında saygı...” diye geveleyecek olursanız, size Hristiyanların İsa saygısını örnek olarak veririm. Saygı dediğin şey yalakalığın dozunu arttırıp şirk koşmakla olmaz.

BİR BAŞKA RUHÇU ÖĞRETİ: MELEKLERLE İLETİŞİM

Tasavvuftaki bir diğer rezalet inanç da ölmüş (ya da halen yaşayan) velilerden medet ummak, yardım ve şefaat istemektir. Bu kişilerin mantığına göre Allah'ın sevdiği kullar olan velileri Allah ile araya sokarak, yani bir nevi torpil kullanarak, ettiğimiz duaların kabul edilmesi sürecini hızlandırabiliyoruz. Hatta haşa Allah'tan daha adaletli, daha merhametli olan bu velilere kendinizi yeterince sevdirir ve onlara tapınırsanız, size şefaat ederek cehennemden kurtulmanızı sağlayabiliyorlar!

Size şu **Meleklerle Yaşamak** denen şarlatanlıktan bahsedeceğimi söylemiştim, zira tam sırasıdır. Pagan bir din olan spiritüalizmin muhafazakar kesime yedirilme yöntemi tasavvufi cemaat ve tarikatlarken, aynı spiritüalizmi sadece kullandığı dili günümüzde biraz daha "enerjili, ışıklı" hâle getirerek de modern takıma yedirmekteler. Meleklerle Yaşamak adlı kitapları ve CD'leri yüzbinlerce satan bu akıma göre de, Allah'tan değil meleklerden yardım istememiz tavsiye edilir. Yani pagan olduklarının farkında olmayan hacı hocalar Allah ile aralarına velileri sokarken, pagan olduklarının farkında olmayan New Age'ciler de Allah ile aralarına melekleri alırlar. Tabi bazen üst boyut varlıklarını, ışık varlıklarını falan da aracı alırlar ama New Age'in

bu kolu kafayı meleklere takmış vaziyettelerdir. Yani esas mantık olan "şirk" her zaman aynıdır; müşrik psikolojisi. Şimdi öncelikle size onların internet sayfasını size bir göstereyim, sadece altını kırmızı ile çizdiğim bölümlere şöyle bir göz gezdirin, akıl sahibi her insan bunun nasıl bir şarlatanlık olduğunu ilk bakışta anlayacaktır:

"Meleklerle Yaşamak"
100.BASKI - GELİŞTİRİLMİŞ ÖZEL BASIM
Meleklerinizi Duymak.
Meleklerinizin Mucizelerini Hayatınıza Katmak.
Sezgilerinizin, Meleklerin Mesajlarının Farkında Olmak.
Sizlerin Yaşadığı Gerçek Mucizeleri Okumak...
...ve melekler hakkında bilmek istediğiniz herşey bu kitapta. Kitapcilarda veya internette bulabilirsiniz.
Sipariş için tıklayınız.
Meleklerin mesajlarını dilediğiniz an almak için...
Akıllı telefonunuzdan veya tabletinizden ofiste, tatilde, her yerde melek kartlarına ulaşabilirsiniz.
Satın almak için tıklayınız...
Başmelek Mikail ile Arınma ve Korunma Çalışması'nı hissedin!
Adınız, soyadınız ve e-mailinizi gönderin, Başmelek Mikail ile Arınma ve Korunma Çalışması'nı size MP3 olarak yollayalım! Ayrıca her ay Başmeleklerin / Üstadların mesajlarını iletiyor olacağız.
Etkinlik Tarihleri
MELEKLERLE YAŞAMAK EĞİTİMİ
17 Mayıs İstanbul - 6 Haziran İzmir
10 Nisan - Ankara 17:00 - 23:00
MELEKLERLE İLETİŞİM KURMA EĞİTİMİ
30 - 31 Mayıs İstanbul / 10 - 11 Ekim İzmir
11 - 12 Nisan Ankara 1. gün 11:00 - 20:00
2. gün 10:00 - 20:00
İLERİ SEVİYE EĞİTİM (SADECE MELEK KOÇLARI İÇİN)
28 - 29 Mart - İstanbul / 23-24 Mayis - İzmir
GEÇMİŞİ ŞİFALANDIRMA (REGRESYON) EĞİTİMİ
SADECE MELEK KOÇLARI İÇİN: 16 - 17 - 18 Ocak - İstanbul
ALTIN IŞIK BİLİNCİYLE DÖNÜŞÜM SEMİNERİ
SADECE MELEK KOÇLARI İÇİN: 13 - 14 Haziran 2015 - İSTANBUL
MELEKLERLE BEREKETİ ÇEKME SEMİNERİ
Dolunayın Gücüyle: 3 Nisan Saat 18-23:00 - İSTANBUL
MELEKLERLE AŞK VE TÜM İKİLİ İLİŞKİLERİMİZİ DÖNÜŞTÜRMEK VE GERÇEK AŞKI ÇEKMEK
30 Mart - İSTANBUL, 22 Mayıs - İZMİR Saat 18-23:00
DOĞANIN KUCAĞINDA DOLUNAY MELEK KAMPI!
31 Temmuz - 2 Ağustos 2015 Meleklerle İletişim Kurma

Bu "evren sevgi gülücük gülücük" diye ortalıkta dolaşan teyzeler, tüm dünyada "melek koçluğu" adıyla yürüyen bir şirketin Türkiye şubesidirler. Gördüğünüz üzere "meleklerle iletişim kurma" seminerleri verirler, ondan sonra yok efendim CD'dir, SMS ile meleklerden gelen mesajlardan haberdar olmadır, bu tür işlerle de milletten tonla para alırlar. Giden sadece para olsa neyse, akıl da gider elden, iman da... Gerçi şahsen ben bunlara kanacak kadar aptal insanların dolandırılmasına üzülemiyorum bile. Fakat öte yandan, bir arayış içerisinde olan insanların bu şekilde avlanmaları içimdeki adalet dürtüsüne dokunuyor.

Şimdi bu arkadaşların nasıl bizim muhafazakar tasavvufçularla aynı şeyi söylediklerini göstermek için size

kitaplarından bazı kesitler göstereceğim. Sırf para kazandırmamak için de bu kitabı gidip bit pazarındaki bir sahaftan aldım, hatta kitabı bazen dışarıdayken otobüste, vapurda falan okumam gerekti, onun için de kitabın kapağını kahverengi kartonla kapladım reklam falan olmasın diye.

Çerçeve içine aldığım cümleyi okuyun[119]:

Koruyucu melekleri görmek ya da sezinlemek için şunu deneyin:

Bir arkadaşınızla el ele tutuşup derin nefes alın birlikte. Nefesinizi aynı ritme getirin, yavaşça, doğal bir şekilde. Bir süre birbirinizin gözlerinin içine bakın ve "Sen ve ben biriz!" deyin birkaç kere. Sonra gözlerinizi kapayıp arkadaşınızın olduğu yere bakın. Arkadaşınızın siluetini gözleriniz kapalı

"Sen ve ben biriz" artık gayet aşina olduğumuz bir cümle değil mi? Mevlana'dan, Arabi'den, "büktüğün şey kaşık değil, sensin" diyen The Matrix filmine kadar hepsi temelde aynı öğretiyi paylaşırlar: Panteizm veya Müslümanlara pazarlanan ismiyle vahdet-i vücud, yani varlığın birliği. Devam ediyoruz[120]:

lar olmadan adım atmazdım. Attırmazlardı zaten…

Evren ya da Allah, beni meleklerle tanıştırıncaya kadar bu böyle gitti. Meleklerle çalışmaya başlayıp eğitimlerimi tamamladığımda ise tüm dünyam değişmişti. İçsel rehberliğimin değerini anlamış, meleklerimi bol bol deneme fırsatı bulmuştum. Onların tavsiyelerine omuz silkip bildiğimi okuduğumda, her seferinde neden öyle söylediklerini anlıyordum. Bazen bu, bir saatlik yolu arabayla tekrar kat etmek anlamına geliyordu, bazen de basit bir tartışmanın tamamen raydan çıkması anlamına.

Size önceki bölümlerde şemalarla da iyice anlattığım gibi spiritüalizmde evren ile Allah aynı şeydir. Evren ve Allah adeta eş anlamlı kelimelerdir, ki kitabın yazarı da "Evren ya da Allah, adı her neyse..." minvalinde bir cümle kurabiliyor.

Şimdi araya ufak bir reklam alalım ki, modern spiritüalistlerle muhafazakar tasavvufçuların aynı pagan dine sahip olduklarını iyice görün. Cübbeli Ahmet Hoca internette kolaylıkla bulabileceğiniz sohbetlerinde sık sık, başı sıkışanın "yetiş ya Abdulkadir Geylani" demesi gerektiğini ve böylece işlerinin daha kolay hallolacağını anlatır.

https://www.youtube.com/watch?v=nl7uJdI_HNM

Hatta yukarıda bir kesitini aldığım ve meydanda, büyük bir kalabalığın içerisinde yaptığı şu konuşmasında; Abdulkadir Geylani'den himmet (yardım) istemesi sayesinde uçakta kurtulduğunu anlatmakta ve İsmailağa Cemaati müritleri de kendilerinden geçerek tekbir getirmektedir.

Şimdi hesapta Abdülkadir Geylani adlı veli Allah'ın çok sevdiği biri ya, işte sen direkt Allah'tan yardım istemek yerine, araya torpil sokup Geylani'den yardım istersen, işlerin daha kolay hallolurmuş. Cübbeli'yi de sadece bir örnek olarak gösterdim size, bütün tasavvufi cemaat ve tarikatlerde aynı inanç vardır. Biri Geylani'ye tapar, öbürü Falanfilani'ye…

Aynı durum yine bir tasavvufçu olan **Said Nursi**'de de vardır[121].

Beşinci Vecih: Üstadımız kendisi söylüyor ki: "Ben sekiz-dokuz yaşında iken, bütün nahiyemizde ve etrafında ahali Nakşî tarikatında ve oraca meşhur Gavs-ı Hîzan namiyle bir zattan istimdad ederken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak "Yâ Gavs-ı Geylânî!" derdim. Çocukluk itibariyle elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kaybolsa,

"Yâ Şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim bu şeyimi buldur." Acibdir ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle Hazret-i Şeyh, himmet ve duasiyle imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle fâtiha ve ezkâr ne kadar okumuş isem, Zât-ı Risaletten (A.S.M.) sonra Şeyh-i Geylânî'ye hediye ediliyordu. Ben üç-dört cihetle Nakşî iken, Kadirî meşrebi ve muhabbeti bende ihtiyarsız hükmediyordu. Fakat tarikatla iştigale ilmin meşguliyeti mâni oluyordu.

Şekil A'da göreceğiniz üzere Said Nursi hazretleri özetle diyorlar ki, ceviz kadar önemsiz bir şeyi bile kaybolsa şeyhinden yardım istermiş ve her defasında şeyhi yardımına koşarmış. Kendisi de tüm tasavvufçular gibi Allah ile araya şeyhleri (ve yine bir şeyh olan Geylani'yi) sokar. Direkt Allah'tan yardım istemek zor gelir bu insanlara… Kulun Allah ile arasına aracılar koymasının adına Kur'an'da ne denildiğini de gayet iyi biliyoruz: Şirk.

Şimdi gelelim daha önce değindiğimiz ışıklı enerjili kitabına, altını çizdiğim yerleri okuyun[122]:

dım isteyelim ki, direkt Allah'tan yardım istemek varken? Bu soruyu meleklerime sordum, bana "İster Allah'tan yardım isteyin, ister meleklerden, her ikisi de aynı şey." dediler. "Yeter ki yardım isteyin. Yeter ki bırakın, size biraz olsun yardım edebilelim."

"İyi de," dedim, "ben meleklerimden yardım istediğimden beri her şey çok daha çabuk halloluyor, işler hemen oluveriyor, çok hızlı ve mucizevî bir şekilde. Eskiden cebelleşiyordum her şeyle."

"Çünkü sen meleklerinden yardım istemeye başladıktan sonra Allah'a ve onun yoluna çok daha yakınsın, artık bizlerle bağlantıdasın." dediler.

Bazı insanlara -ki buna ben de dâhilim, ufacık bir şey için Allah'tan yardım istemektense, meleklerden yardım istemek daha kolay geliyor. Hani öyle çok önemli konular değil de, fındık fıstık işlerde de yardım istemek, işleri yanımdaki meleklerimle oldurmak çok daha basit benim için. Hiç acelem olmasa bile "Şuracıkta bir park yeri bulmama yardım edin!" veya eşim-

Mevzuya bakın, meleklerden yardım isteyince işleri daha hızlı halloluyormuş.

Tamamen aynı inanç değil midir bu?

Zaten daha altını çizdiğim ilk cümle bile şirktir, "İster Allah'tan yardım isteyin, ister meleklerden, her ikisi de aynı şey"…

Kur'an ise uyarır: "Allah size melekleri ve peygamberleri rabler edinmenizi de emretmez. Siz, müslümanlar haline geldikten sonra inkarı mı emreder size?" (Ali İmran Sûresi, 80)

"Rab edinme"nin ne olduğunu da zaten izah etmiştik. Tapınmak, toplumun büyük çoğunluğunun zihninde yer

ettiği gibi illa ki bir heykel önünde secde etmek değildir, bu arkadaşların yaptığı alenen melekleri Allah'a bir aracı yapmak ve meleklere tapınmaktır. Yani özetle bu ablalar diyor ki; "Yahu ufacık bir şey için koskoca Allah'tan yardım istemek yerine meleklerden isteyin, böylece işleriniz daha kolay hallolur."

E bizim Cübbeli'nin ve Said Nursi'nin konuşmalarından "Abdülkadir Geylani"yi çıkar, oraya "melekler" kelimesini ekle, karşına aynı inanç çıkacaktır. Allah'a aracılar ve ortaklar koyan, bildiğiniz müşrik inancıdır. Zira tasavvuf ile spiritüalizm aynı şeylerdir, sadece paketleri farklıdır. Her ne kadar bu pinpon ablalar İsmailağa Cemaati için "Ayy o ne öyle bee" diyecek olsalar da ve her ne kadar Cübbeli'nin mensubu olduğu İsmailağa Cemaati de bu ablalar için "O ne la öyle? Gavur gavur işler" diyecek olsalar da, aynı şeye inanırlar. İnançları tamamen şekil odaklı olduğu için, özünde aynı şeye inandıklarının farkında bile değillerdir.

Meleklerle Yaşamak denen sevgi pıtırcıklığı abidesinden devam ediyoruz[123]:

O sizin içinizde. Tanrı, Allah, Yaradan, sizin içinizde. Her birinizin. Bu yüzden hepiniz aynısınız, birsiniz. Hiç biriniz, diğerinizden üstün veya alçak değilsiniz. İnanmayın görüne-ne. Yanılsama o.

Aynaya bakın -gözlerinizin içine. Kaçırmayın gözlerinizi kendinizden -ruhunuza bakın. Gücünüzü görün. Korkmayın. Anlayacaksınız demek istediğimi. Bileceksiniz. Hissedeceksiniz.

Ben size yardım edebilirim, tabii ki yardım edebilirim. Benden bu konuda yardım isteyin. %100 gören, %100 bilen, %100 kadir olma yolunda yardım isteyin benden. Bu, burnu büyüklük değil, bu sadece varmanız gereken yer. Siz %100 ışık, %100 sevgisiniz. Benden 'siz' olmayan her şeyi şifalandırmamı, sizi arındırmamı isteyin. Tüm karanlığı, tüm hastalığı, tüm eksiklik duygusunu, tüm sınırlandırmalarınızı... Bunu uyumadan önce yapın, bunu meditasyonlarınızda yapın, üçüncü gözünüzü şifalandırmak için yardım isteyin benden. Tüm korkularınızı arındırmak için yardım isteyin.

Bunu sevgi ile yaparım -ben size yardım etmek için buradayım sevgili arkadaşlarım.

Sevgiyle ve ışıkla kalın.

Ve öyle de oldu.

Başmelek Raziel.'

Şimdi bu insanlar sürekli meleklerden vahiy alırlar. Tasavvuf velileri bazen Allah'tan, bazen peygamberlerden vahiy alıyorlardı ya, ruhçuluğun bu kolunda da senaryo meleklerden vahiy almak üzerine kuruludur. "Başmelek Cebrail'in mesajı" falan diye uyduruk bir metin yazarlar ve hesapta Cebrail'i konuştururlar. Mesela burada da Raziel adlı meleği konuşturuyorlar ve Melek Raziel, altını çizdiğim bölümde de görebileceğiniz üzere aynen bizim Mevlana'nın, New Age'in kurucusu Alice Bailey'nin ve tüm spiritüalistlerin sürekli

öğütlediği şeyi söylüyor: Hepiniz birsiniz, Tanrı'sınız, Tanrı senin içinde.

Daha önce söylemiştim, spiritüalistlerin bu pagan dini yayma yöntemleri daima doğrularla yanlışları harmanlamaktır. Bunun için de bulundukları coğrafyanın yerleşik dini neyse ona göre ayak yapıp nabza göre şerbet verirler. Bu spiritüalistler de bu saçmalıkları Türkiye'de anlattıkları için ağızlarından Kur'an ve Allah laflarını düşürmezler. Oysa Kur'an'ı bir kere bile okuyup okumadıkları meçhuldür, hayır zanna uymuyorum, bak mesela[124]:

Koruyucu melekler dışında, bir de son derece güçlü ve özel görevleri olan başmelekler önemlidir bizim için. Dört başmelekten Kur'an'da da bahsedilir: Başmelek Mikail, Cebrail, Azrail ve İsrafil (Rafael). Birçok başmelek var aslında ve gittikçe daha fazla başmelek de bu dönemde bizlerin, dünya-

"Kur'an'da da Mikail, Cebrail, Azrail ve İsrafil'den bahsedilir" deniyor, oysa Kur'an'da sadece Cebrail'den bahsedilir ve Mikail'in de sadece bir ayette ismi geçer (Bakara Suresi, 98). Kur'an'da Azrail diye bir melek yoktur, adı bile geçmez. Kur'an'da çok sayıda "ölüm melekleri" olduğu söylenir, yani Azrail adında tek bir ölüm meleği aynı anda farklı yerlerde ölen insanların canlarını alamaz. Buradan da (bence) meleklerin aynı anda farklı yerlerde bulunma gibi Tanrısal bir özelliğe sahip olamayacağını anlıyoruz, ki Kur'an'ın böyle mantıksal bir detayı es geçmemesi o yüzden çok önemlidir. Yani sonuç olarak Kur'an'da Azrail'den bahsedilmez. Ayrıca Kur'an'da "sura üflenen gün", yani Kıyamet günü vardır, fakat bu işi İsrafil adında bir meleğin yaptığı söylenmez, Kur'an'da İsrafil'den de bahsedilmez.

Peki burada neden Kur'an'da bu meleklerden bahsedildiği söylenir? İki sebepten; birincisi "Bakın ben Kur'an'a da hakimim" imajı yaratıp Müslümanlara hoş görünme çabası, ikincisi ise "Kur'an'da meleklerden bahsediliyor, o zaman biz de meleklerle iletişime geçebiliriz" şeklinde saçma sapan bir mantıkla kendi inançlarının Kur'an'a da uygun olduğunu müslümanlara yedirme çabasıdır. Aynı durum tasavvufçularda da vardır, velilerin vahiy alabileceklerine delil olarak Nahl suresinin 68. ayetindeki "Allah bal arısına vahyetti" sözünü örnek gösterirler. "E arıya bile vahyediyor Allah, bizim velilelere de vahyeder o zaman" şeklinde saçma sapan bir izah sunarlar. E Kur'an'da develerden de bahsediliyor, o halde develerden yardım isteyelim ve Allah'a daha yakın olalım, nasıl fikir? Hatta bak arılar vahiy alıyormuş, biz de inekler yerine gidip arılara tapalım, bu nasıl? Saçma değil mi? Ama bu Meleklerle Yaşamak saçmalığıyla da, veli zırvalığıyla da aynı mantıktır.

Allah'a melekleri ortak koşan bu modern ablaların tüm dünyadaki bir furyanın Türkiye şubesi olduklarını size söylemiştim. Zira bu pagan ve spiritüalist inanç eskilere kadar uzanır. Şimdi şu ayetleri çok dikkatli okuyun:

O gün ki, onları hep birlikte mahşere toplayacak, sonra meleklere: "Şunlar size mi tapıyorlardı?" diyecek.

"Seni tenzih ederiz. Sensin onlara karşı bizim sahibimiz! Hayır, onlar cinlere tapıyorlardı, çoğu onlara inanmıştı!" diyeceklerdir. (Sebe Sûresi, 40-41)

Allah meleklere "Şu insanlar size mi tapıyordu?" diye soruyor ki meleklerden yardım istediğini zannedenler din gününde yedikleri haltlarla yüzleştirilsin. Melekler de 41. ayette "Hayır, onlar cinlere tapıyorlardı, çoğu onlara inanmıştı" diyorlar. Yani ortada bu şahıslara "ben melek bilmem kimim" diye gelen bir mesaj varsa da, o mesajın

kaynağının cinler olduğu söyleniyor. Ayetler açık seçik işte bu pagan inanışı anlatıyor.

Öte yandan "Biz velilere tapınmıyoruz ki" diyen sufi takımı gibi, bu arkadaşlar da "Ne alakası var yahu, biz meleklere tapınmıyoruz ki" diyeceklerdir. Siz Allah yerine gidip meleklerden yardım istemiyor musunuz? İşte tapınmak bu oluyor. Zaten meleklerin varlığına inanan birisi Allah'ın varlığına da inanıyordur, fakat gidip meleklerden yardım istemekle, Allah'ın Kur'an'da defalarca "Yapma" dediği şeyi yapmış olur.

Yani sonuç olarak Türkiye'de de artık iyice yayılan ve sesini duyuran bu spiritüalizm, tasavvufçulardan farklı bir şey söylemez. Olay sadece nabza göre şerbet meselesidir. Muhafazakarlara ayrı bir dille hitap edersin, modernlere ayrı bir dille hitap edersin, fakat işin özünde hepsine de aynı iddiayı yedirirsin: Şirk ve panteizm. Mesele bundan ibarettir.

İSMAİLAĞA CEMAATİ, MAHMUT USTAOSMANOĞLU VE CÜBBELİ AHMET

Şimdi Hindistanlı İmam Rabbani ekolünden olan İsmailağa Cemaati'ne bir bakalım. İmam Rabbani'nin zaten kendisinin ne olduğunu gördünüz, eh onun yolundan gidenlerin de şu an AIDS'e çare bulmak için araştırma yapıyor olacak halleri yok. Ne olduğu daha başından belli bir hikâye bu ama aradaki paralellikleri görmeniz açısından incelememiz lazım.

İsmailağa Cemaati yine hem sünni, hem tasavvufi bir cemaattir. Bu cemaatte yine "şeyh, veli, müceddid, kutup" gibi mana aleminde uçup kaçan şahıslara büyük bir iman vardır. Kur'an'da peygamberimizden sonra herhangi bir insanın böyle ruhani özelliklere sahip olabileceği söylenmez ama olsun, iyi ki rivayetler, iyi ki falanca hoca hazretleri var. Bu arkadaşların dinlerinin diğer kaynakları da bu tür "rivayetler" olduğu için istedikleri şekilde bir İslam inşa edebilmekteler. Yeter ki kafasında sarık olan sakallı bir Ebu Warawara bir şeyler anlatmış olsun, o adamın ağzından çıkan sözler Allah'ın sözleri olduğu için, Ebu Warawara'yı dinin kaynağı olarak alabiliyorlar. Espri yapmadığımı da biliyorsunuz, bunlar gerçekler. Mevlana'nın da Mesnevi'sinde dediği gibi: "Şeyhin sözü, Allah'ın sözüdür."

2-3 sene evvel birkaç arkadaşımla İstiklal Caddesi'nde turluyorduk, yılbaşına yakın bir tarihti. Bir baktık adamın birisi "Noel Kutlama Tehlikesi" diye bir kitap dağıtıyor yoldan geçenlere, yazarı da Cübbeli Ahmet. Tabi bildiğiniz gibi İslam aleminin ve memleketimizin karşı karşıya olduğu en büyük sorunlardan birisi Noel kutlama tehlikesidir. Her neyse biz de "Dur 3-5 tane alalım da bari millete dağıtacaklarına biz almış olalım" deyip birer tane aldık dağıtılan kitaplardan. Şimdi bu kitaptan bir bölüm göstereyim size de, bu insanların İslam (!) mantığını anlayın[125]:

Üçüncüde de olmayınca 'Yâ **Rabbi**! Acaba bende mi bir kusur var bugün' diye düşündüm. 'Bu kadar Sana müracaat ettim ama hiçbir faydası olmadı' diye niyâz ederken tam o esnada kalbime bir nida:

'Ey İmam! Eğer sen bu teveccühlerini dağlara yapmış olsaydın, senin hürmetine ve teveccühün bereketine dağları yerinden sökerdim.

Ama bu adamdan sen bir karanlık açamazsın, çünkü bunun karanlığı bazı amel noksanlıklarından değil, bazı günahları işlediğinden değil, dinsizlerin ve müşriklerin Hinduların şirk merâsimlerine katılmasındandır. Burada şirk vardır ve bu nedenle senin teveccühün burada sökmez' diye bir ilham geldi.

Anlatılanlar şudur: Yetmiş bin evliyanın reisi olan ve 16-17. yüzyılda Hindistan'da yaşayan İmam Rabbani, başı sıkışınca bir konuda Allah'a müracaat eder ve Allah

da ona cevap verir. Sıra numarası almak yok, kuyrukta beklemek yok, direkt Allah'a sorabiliyorsun. Yukarıdaki bölümde gördüğünüz üzere, Allah bildiğin İmam Rabbani ile konuşur, bu tür şeyler tasavvuf inancında normaldir, zira size bu kitabın en başından beri ısrarla anlatmaya çalıştığım gibi; tasavvuf dediğin din tamamen bu birilerinin hazretlerinin "keşif ve ilham" ile Allah'tan bilgi alması inancına dayalıdır. Kitapta görebileceğiniz üzere Allah'ın İmam Rabbani'ye söylediği bu bir koca paragraf dolusu söz için "kalbime ... diye bir ilham geldi" derler. Ah canım, şu naifliğe bakar mısın, "ilham" gelmiş... Kardeş, Rabbani bildiğin Allah ile oturmuş karşılıklı muhabbet ediyor.

Burada gelen "ilham"ın bayağı bayağı "vahiy" olduğunu söylemiştim, tasavvuf jargonunda ilham budur, kendileri Cem Yılmaz'ın aklına yeni bir film senaryosu gelmesi gibi bir ilhamdan bahsetmiyor. Son fotoğrafta göstermiş olduğum o koca iki paragraflık kısım, İmam Rabbani'nin Allah'tan aldığı vahiydir, o sözleri kendisine söyleyen Allah'tır. E zaten böyle sürekli "ilham" alan müceddidlerimiz (güncelleyicilerimiz) varsa, Kur'an ortada sadece bir süs niyetine kalır, çünkü Kur'an sürekli güncelleniyor, Windows 8 varken Windows 95 kullanmanın ne alemi var? Zaten bu sebeple Cübbeli de sohbetlerinde 1 ayet söylerse, bunun yanında 546 hadis, 387 rivayet anlatır.

Cübbeli Ahmet'e ve tüm İsmailağa Cemaatine göre, son yüzyılın müceddidi Mahmut Ustaosmanoğlu veya kendi deyimleriyle Mahmut Efendi Hazretleridir. Altta bir kesitini almış olduğum video kaydında bir başka hocaefendi, son yüzyılın müceddidi olan Mahmut Efendi'yi ziyaret edip ondan icazet alır.

https://www.youtube.com/watch?v=aXJ3OwWD31w

Sağ tarafta görmekte olduğunuz kişi Mahmut Efendi'dir. Mideniz kaldırırsa, kolaylıkla erişebileceğiniz bu video'yu internet'ten bir seyredin, toteme tapan Kızılderili kabilesi gibi bir manzara göreceksiniz. Hatta bu Mahmut Efendi'nin önünde eğilip bükülen adam Mahmut Efendi'ye "Merhametiniz sayesinde ayakta duruyoruz" der. Bu gibi manzaraları her gördüğümde aklıma şu Kur'an ayetleri geliyor:

"Kendilerine yardım edilir ümidiyle Allah'tan başka ilahlar edindiler.

Oysa, o ilahlar bunlara yardım edemezler. Tam aksine, bunlar, o ilahlara hizmet eden ordular durumundadır." (Yasin Sûresi, 74-75)

Kur'an ne kadar güzel bir kitap değil mi?

Bu cemaatin inancına göre Mahmut Efendi adlı kişi, uykudayken bile mana ve ruhlar aleminde dolaşıp hayır işleri yapmaktadır. Asrın müceddidi olan Mahmut Efendi, İrşadül Müridîn adlı kitabının 172 ve 173. Sayfalarında şunları yazar, lütfen kendiniz okuyun:

Nitekim İsmail Hakkı Bursevî *(kuddise sirruh)* buyurur ki:

Talebe akıl ve şeriat ölçüsüne göre, hocasından hoş olmayan bir hal görse bile, işlerine sözlerine, hâl ve harekâtına asla itirâz etmemelidir. Onda gördüğü o davranışı kerih görüp hocasının bu ko-

Mürşide Karşı Gerekli Edepler 173

nuda cahil olduğu, hata ettiği gibi su-i zanlarda bulunmamalıdır. Aksine hatayı kendi göz ve idrakinde aramalıdır.

Yorumda bile bulunmuyorum. Bu düpedüz beyin avcılığı, koyun ve mürit sürüsüne sahip olup hükmetme isteği ve kula kulluk tembihlerdir. Yüzlerce yıldır kendisini bir başka "kula" teslim eden, cahil bırakılan ve biat kültürüyle yetişmiş bireylerden oluşan Müslüman toplumu işte bunların ürünüdür. Mahmut Efendi ise bu 1000 yılı aşkın süredir Müslümanların yakasına yapışmış olan evliyaların, şeyhlerin günümüz versiyonundan başka bir şey değildir. Atalarının yolundan giden bir başka sufidir. Yorumda bulunmayacağımı söyledim ama ister istemez bu sözcükler çıktı parmaklarımdan, Allah adı ile bu zulmün yapılmasına dayanamıyorum.

https://www.youtube.com/watch?v=LTwS8ymZ0_4

Yine bir kesitini aldığım ve internet'te kolaylıkla bulabileceğiniz meşhur bir sohbetinde Cübbeli Ahmet, bu Mahmut Efendi adlı prototip Tanrı için şunları söyler: "Keşfe açık kullardan biri ne demişti? 'Ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm'"

"Keşfe açık kul" yine Allah'tan vahiy alan kişinin tasavvuf jargonundaki adıdır. Cübbeli'nin anlattığına göre Allah'tan vahiy alan bir adam; Allah'ın ete kemiğe bürünüp Mahmut Efendi olarak yeryüzüne indiğini söylemektedir. Tıpkı Allah'ın İsa kılığında yeryüzüne inmesi gibi. Yahut Hint Tanrısı Vişnu'nın bazen yiyecek, bazen insan şekline girerek insanlara yardım etmesi gibi. Tasavvuf inancı işte budur. Zaten bu sözün kaynağı da bize yüzyıllardır cicili bicili hikayelerle "Allah dostu, gönül adamı" diye kakalanan Yunus Emre'dir. Rivayete göre Yunus Emre, Mevlana'nın Mesnevi'sini okur ve şu yorumda bulunur: "Yahu lafı bu kadar uzatmaya ne gerek var, ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm",

Yunus Emre Mesnevi'de anlatılmak istenen her şeyi bu şekilde özetler. Panteizm/panenteizm inancı işte tam olarak budur, bazı ulvi kişiler bu dünyanın bir "yokluk", bir "hayal", bir "aldatmaca" olduğunu anlarlar ve Allah olduklarını fark ederler. Yani Cübbeli cemaatinin bu yaptıkları, sadece kendi öğretileri falan değildir, o Hallac-ı Mansur'lar, Mevlana'lar, Yunus'lar, İmam Rabbani'ler bu inancın aynısına sahiplerdir, bu pagan inanışı İslam'a sızdıran ve İslam adı altında yüceltip halka pazarlayan kişilerdir.

Cübbeli Ahmet aklınca Noel tehlikesine ve Hristiyanlığa karşı insanları uyarıyor ya, Hristiyan ve Yahudilerden bahsedilen şu Kur'an ayetini bir okuyun bakalım:

"Allah'ın yanında hahamlarını ve ruhbanlarını da rabler edindiler. Meryem oğlu Mesih'i de öyle. Oysa kendilerine, tek olan Allah'tan başkasına ibadet/kulluk etmemeleri emredilmişti. İlah yok o tek Allah'tan başka. Onların ortak koştuklarından arınmıştır O." (Tevbe Sûresi, 31)

Bu ayette Yahudiler ve Hristiyanlar, din adamlarını Tanrı edindikleri için eleştirilir.

Cübbeli kafayı milletin yılbaşında yiyip içtiğine takadursun, kendisi Hristiyanların yaptığının birebir aynısını yapar; bir din adamını rab edinir. Şu ayette Allah'ın "yapmayın" dediği şeyi gider harfi harfine yapar.

"Ya şimdi orada öyle demek istemiyor, tabi ki biz de bir tek Allah'a inanıyoruz ama..." şeklindeki kıvırmalarınızı da artık ahirette Allah'a anlatırsınız. Merak etmeyin bu ayette eleştirilen Yahudi ve Hristiyanlar da gidip bir din adamına durup dururken "aha bu Allah" demiyorlar, tıpkı sizinki gibi hurafe dolu bir inanç sistemiyle ve içinde onlarca "ama" ile başlayan izahlarla din adamlarına Allah

rolü biçiyorlar. Sizin bu yaptığınızın adı "tapınmak" zaten. Siz kendinizi çok mu akıllı zannediyorsunuz? Hatta siz kendinizi ne zannediyorsunuz? Siz neyle oynuyorsunuz böyle? Aklınızı işletin, göz göre göre ahiretinizi yakmayın eğer sahiden inanıyorsanız.

Cübbeli tarzı hacı-hocalar sanki Haçlı Seferi dönemlerindeymişiz gibi Hristiyanlığa çok fazla kafayı takarlar. Bunun yegâne sebebi şudur: Eğer kendileri bile Kur'an'da bahsedilen müşrik veya kafirlerden değillerse, ortada zaten bir müşrik veya kafir diye bir şey kalmıyor. Adam gidiyor uçan kaçan velilere şeyhlere inanıyor, bunların vahiy aldığına inanıyor, bunları Allah'a ortak ediyor ve kendisi müşrik olmuyor. Ama Kur'an sürekli "müşrik"-lerden bahsedip duruyor, öyleyse kim bu müşrikler? İyi ki Hristiyanlar ve ateistler var, zira onlar da olmasa zaten bu adamlar kimseye müşrik diyemeyecekler.

Cübbeli Ahmet yine bir vaazında aynen, kelimesi kelimesine şu sözleri sarf eder: "Böyle bir din olur mu? Mezhebi devreden çıkar, mürşidi devreden çıkar, alimi devreden çıkar, veliyi devreden çıkar. Araya vesile koymayın diyor, aracıya lüzum yok diyor. Direkt Allah'a irtibatı kurun diyor. Direkt Allah'a irtibat? İyi, sen buranın cereyanını direkt kofraya bağla, burayı patlat."

https://www.youtube.com/watch?v=zx5diIxRtMY

Cübbeli Ahmet burada %100 olarak Kur'an'da anlatılan İslam dinini eleştirmekte ve %100 olarak da Allah ile kulun arasına birtakım aracılar sokan Mekke müşriklerinin dinini övmektedir. Bak %99 benziyorlar demiyorum, %100 aynı şeyler diyorum. Zira Mekke müşriklerinin birçoğu Allah'a inanıyor, fakat araya "Lat, Menat, Uzza" gibi birtakım ne idüğü belirsiz varlıkları aracı olarak sokuyorlardı.

"Kendilerini kim yarattı diye onlara sorsan, yemin olsun, "Allah!" diyeceklerdir. O halde, haktan nasıl sapıyorlar!" (Zuhruf Sûresi, 87)

Bu ayetten bile hem Mekkeli müşriklerin, hem de Kur'an'ın evrensel bir kitap olduğunu göz önünde bulundurursak birçok sapkın insanın Allah'a inandığını anlayabiliriz. Hatta Muhammed peygamberin babasının ismi bile tarihi kaynaklara göre "Abdullah"tır, yani "Allah'ın kulu". Öyleyse Allah neden kendisine inanan bu kimseleri Kur'an'da yerer, eleştirir?

Bir düşünün.

Bu arkadaşlar da Lat, Menat, Uzza gibi aracıların adını İmam Rabbani koymuşlar, Abdulkadir Geylani koymuşlar, Mahmut Efendi koymuşlar, aralarında hiçbir fark yok.

Cübbeli Ahmet "yahu aracısız din mi olur?" deyip bu velilere inanmayanlara kızadursun, Kur'an şöyle söyler:

"Kâfirler hoşlanmasa da siz, dini yalnız O'na özgüleyerek, Allah'a dua edin!" (Mümin Sûresi, 14)

Kur'an'ın sürekli nokta atışı yapıyor olması çok süper bir şey değil mi?

Kur'an, Allah'a aracılar koyulmaması gerektiğini söyleyen ayetlerle doludur.

"Allah'ı bırakıp da kendilerine, göklerden ve yerden bir parçacık rızık veremeyen, buna güç yetiremeyen şeylere mi tapıyorlar?

Artık Allah'a örnekler verip durmayın. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Nahl Sûresi, 73-74)

Açıkçası bu Cübbeli'dir, Mevlana'dır, spiritüalistlerdir, yemin ederim ki benim imanımı arttırıyorlar. Ters psikolojiyle iman tazelettiriyor. Sanki sırf içlerindeki

kötülüğü dışavurmak için gidip Allah'ın yapma dediğini özellikle yapıyorlar. Bu açıklanması o kadar zor, o kadar garip bir durum ki… Yoksa kimin aklına gelir gidip ölüp gitmiş adamlara yalvarmak, Allah dururken meleklerden yardım istemek, bu tür işlere kalkışmak...

Öte yandan, bunlar öyle oturup da ayıkladığım küfür sözleri değildir. Kur'an'ı okuyan ve tasavvuf dininin de ne olduğunu bilen bir insan, bu adamın rastgele bir sohbetini dinlese yığınla küfür sözü işittiğinin farkında olacaktır. Aynısı şimdiye kadar anlattığım Mevlana, Arabi, İmam Rabbani vs gibi tasavvufçular için de geçerlidir. Evet bu adamların eserlerini oturup okudum, fakat burada size gösterdiğim kesitler binbir zorlukla bulduğum şeyler değil. Hele hele kimilerinin ezbere yapacağı "Sen cımbızlayıp bize bir şeyler göstermişsin" ithamı ile benim izlediğim yöntemin alakası yoktur. Şimdiye dek size tasavvuf inancı ile İslam inancı arasındaki o koca uçurumu elimden geldiğince anlatmaya çalıştım. Tasavvuf ile Kur'an'ın ayırdında olduğum için zaten rahatlıkla seçebiliyorum adamların Kur'an ile alakası olmayan sözlerini. Size sadece artık en yoruma açık olamayacak kadar net olanlarını gösteriyorum. Kur'an'ı okuyun ki, siz de farkına varabilin. Eğer hayatın ve hayatınızın bir gayesi olduğunu düşünüyorsanız, Kur'an'ı okuyun. Bunu kendiniz için yapın. Kur'an'ı okuyun ki, ne bu adamların bataklığına düşün, ne de ters psikoloji ile bu adamların saçmalıkları yüzünden Allah'ın dininden uzaklaşın. Kendiniz için okuyun Kur'an'ı.

Cübbeli'nin İsmailağa Cemaati benim için sadece bir rol model, ben burada bu insanlar üzerinden bir şey anlatmaya çalışıyorum. Adı ne olursa olsun, **tasavvuf** inancının olduğu her tarikat, her oluşum, hatta her eli yüzü düzgün diplomalı ilahiyatçı bu tür pagan saçmalıklarına

inanır. Zira bu işin kaynağının nasıl pagan olduğunu, Mevlana'ların, Arabi'lerin, Hallac-ı Mansur'ların ne olduğunu gördünüz. Hesapta İslam'ın "entelektüel ve hümanist" yüzü olan tasavvuf, işte böyle bir uyuşturucudur. Dindeki hurafelerin büyük çoğunluğunun kaynağı işte bu kahrolası tasavvuftur. Şu an bizim camilerimizde okunan hutbelerde, televizyonlarda verilen dini programlarda, okullarda verilen din derslerinde, bu adamların doğruları "din" diye, "İslam" diye anlatılıyor. Küresel sermaye de "tasavvufu destekleyin" diye raporlar yayınlayıp duruyor. Oysa İslam bu adamlardan değil, Kur'an'dan öğrenilir. Bu adamlardan öğreneceğiniz şey, Kur'an'da "müşriklik" olarak anlatılan gelenek ve ata dinidir. Bunların dinleri delile değil rivayetlere, zanlara ve kulaktan kulağa aktarılan hikâyelere dayanır.

Allah ile aldatmanın bu dünyada ne kadar büyük bir güç olduğunu görün, ki Kur'an'ın neden çoğunlukla dinci müşrikler üzerinde durduğunu daha iyi anlayasınız.

Tasavvufun hesapta getirdiği o "hoşgörü" anlayışı, verdiği zararların yanında bir hiçtir. Allah rızası için kanma o güler yüzlü dedelere, semazenlere, okuldaki ders kitaplarına, takım elbiseli profesörlere. Kanma! Bu hurafelerden oluşan tasavvuf dininin, kültüre ve geleneğe yerleşerek insanları nasıl mahvettiğini gör!

SONUÇ VE SONSÖZ

Zamanın bu Mevlana'ları, Yunus Emre'leri, Arabi'leri, bize nasıl büyük bir zarar verdiler size anlatamam, yemin ederim bir bu kadar daha yazsam işin ehemmiyetini yine de layıkıyla anlatamam. Peki bu adamlar inançlarında samimiler miydi? Belki evet, belki hayır; zira kalplerini açıp niyetlerini öğrenecek kabiliyetimiz yok. Fakat samimi olsunlar ya da olmasınlar, bize bıraktıkları büyük bir felakete yol açtı.

Bugünün ilerlemiş toplumları sahip oldukları bu gelişmişlik düzeylerini ilk başta geçmişten aldıkları mirasa borçlulardır. Batı'nın mirası Rönesans'ken, sanayi devrimiyken, keşifler ve buluşlarken, bizim aldığımız miras işte bu üstüste binmiş yanlış inançlar ve düşüncelerdir. Bir de Allah razı olsun ki ulema ney üflemeye ve ebru yapmaya izin vermiş, sanat adına da tek mirasımız onlar. Biz dergahta iki zikir çekti diye kendini Tanrı'yla bütünleşti zanneden bu adamlar yüzünden ve en çok da bu adamların peşinden gidenler yüzünden, zaten hayata 5-0 geride başlıyoruz. Ve daha kötüsü; hâlâ bunları sahiplenen bir toplumun içinde yaşıyoruz. Ama olsun, hiçbir şey için geç değil. Ben hayatın ve tek tek hepimizin yoktan var oluşumuzun bir anlamı olduğuna inanıyorum, hatta inanmaktan ziyade, bunu "biliyorum". Bu da demektir ki hiçbir çaba boşa gitmez,

çabalarının karşılığını muhakkak alırsın. O yüzden yılmayacaksın, mücadele edeceksin, kendini küçümseyerek pes etmeyeceksin. Ve bunu yaparken de aklını kullanacaksın. Eline bir kitap alacaksın, kapatacaksın o televizyonu. Sana adam akıllı hiçbir halt katmayan okuldaki derslerinle yetinmeyeceksin sadece. Şu internet'in başına geçip saatlerini Facebook'ta ziyan etmeyeceksin, makale okuyacaksın, e-book indireceksin, araştırma yapacaksın, bunların üstüne düşüneceksin ve en önemlisi de üreteceksin. Potansiyelini dibine kadar zorlayacaksın. Çerçevenin dışında düşüneceksin. Bu işin başka yolu yok.

İsterseniz şimdiye kadar neler anlattığımı kısaca bir özetleyeyim;

Tasavvufun İslam dinine tamamen zıt bir inanç olduğunu ve buna rağmen Müslümanların tasavvufu kendilerini kandırarak, hatta kandırılmaya can atarak sahiplendiklerini gördük. Tasavvufçular ile spiritüalistlerin tamamen aynı inanca sahip olduklarını, aralarındaki tek farkın kullandıkları dil, kılık kıyafet gibi şekil odaklı olduğunu gördük. Öyle ki spiritüalistlerin tasavvuf aşkını, Mevlana ve Arabi gibi ünlü sufileri nasıl sevdiklerini gördük. Spiritüalizmi gelecekte tek dünya dini yapma amacında olan küresel sermayenin, spiritüalizmin Müslüman topraklarda yeşeren versiyonu olan tasavvufa destek yağdırdığını gördük. Kültürümüze iyice yerleşmiş olan ve hâlâ da çok matah bir şeymiş gibi teşvik edilen, sevimli gösterilen tasavvufun, Müslümanları bir anda nasıl zirveden dibe çökerttiğini gördük. O çok beğenilen, filozof denilen Mevlana'ların, Arabi'lerin ve bilimum tasavvufçuların "gerçek bilgiye akıl ve düşünceyle değil, keşif ve ilhamla ulaşılır, o keşif ve ilham da bir tek biz şeyhlere geldiği için şeyhine bağlan ki kurtulasın ey oğul!" şeklinde

özetlenecek felsefeleriyle nasıl Müslüman toplumlardaki bilim, ilim ve üretim kültürünü öldürdüklerini gördük. Şu an Müslüman toplumlardaki sefaletin büyük ölçüde nereden ve kimlerden geldiğini gördük. Elin oğlu Rönesansla, keşiflerle, bilimle uğraşırken, atalarımız ne gibi boş işlerle ömürlerini heba etmiş bunları gördük. Müslümanların nasıl alenen Kur'an ayetlerinin "tam tersini" söyleyen tasavvufçuların, hacı-hocaların ve bunların günümüzdeki uzantılarının peşinden gittiklerini gördük. Müslümanların, inandıklarını söyledikleri Kur'an tam tersini söylese de, hâlâ da bu tasavvufun bıraktığı yanlışları nasıl hakikatmiş gibi savunuyor olduklarını gördük. Müslümanların çok ama çok büyük çoğunluğu için en önemli şeyin; o güne kadar sahip oldukları kulaktan dolma inanç olduğunu, öyle ki sahip olduğu uyduruk inanca ait 180 derece zıt bir Kur'an ayeti bile görse, kendi inancını değiştirmek yerine çeşitli laf oyunlarıyla Kur'an ayetini kendi inancına uydurmaya çalıştığını gördük. Aradan yüzyıllar geçse de, tekamül ettiğini zanneden birtakım akılsız insanların hiç değişmediklerini gördük. Kısacası, saçma sapan insanlarla dolu bir dünyada yaşadığımızı gördük.

"Cemaat" kelime manasıyla topluluk demek olsa da, günümüzdeki bu cemaatler tasavvufi tarikatlardır. Şeyhlik ve müritlik bir tasavvuf icadıdır ve bu gelenek hala çok güçlü bir biçimde varlığını sürdürür. Bu kitapta bir kısmını gördüğümüz, ismini zikrettiğim veya zikretmediğim cemaatlerin hücaların peşinden giden tek bir çocuk, tek bir genç, tek bir yetişkin bile kendini oradan kurtarsa, bu toplum olarak bizim kazancımızdır. Zira tasavvuf, kula kulluktur ve bir uyuşturucu türüdür. Saatlerce oturduğu yerden zikir çeken, 1248 kere bilmem ne duasını okuyunca cennete gideceğini zanneden,

gecelerin körüne kadar şirklerle dolu risaleler okuyan, çeşitli saçma sapan zikir ayinleri yapan tek bir kişi bile bu bataklıktan kendini kurtarabilsin diyedir çabam.

Burada beyinlerini uyuşturan insanlar eğer okusalar, vakitlerini heba etmeseler, üretseler, çok daha iyi bir toplumda yaşayabiliriz, zira cemaatlerin kuvveti sizin sandığınızdan çok daha fazladır.

Bu kitabı okurken belki aklınıza şu minvalde bir soru takılmış olabilir: "Neden Mevlana, Arabi ve bunlara benzer insanlar üzerinde bu kadar duruyorsun ki? Kim okuyor bugün Mevlana'yı?"

Aslına bakarsan bir açıdan doğru, kaç kişi okuyordur ki Mevlana'yı? Bu millet Kur'an bile, hatta herhangi bir kitap bile okumuyor. Fakat bu tasavvuf kültürü ve geleneği, kula kulluk geleneği toplumumuzun zihnine yüzlerce yıldır kazınmış durumda. Tembellik, kendini başkalarına teslim etmek, "o öyle diyorsa doğrudur" deyip sorgulama sorumluluğundan kaçmak, üretmemek ve asalaklık bizim toplumumuzun tasavvuf kaynaklı hastalıklarından bazılarıdır.

Mevlana dediğin adam, tıpkı şu yukarıdaki tarikatların ve cemaatlerin şeyhleri gibi bir şeyhtir. Mevlana'nın bugünkü şeyhlerden tek farkı iyi bir edebiyatçı olmasıdır! O da yazdıklarında müritlerine; velilere ve şeyhlere kendilerini teslim etmeyi emreder. Hababam oturduğun yerden zikir çekmeyi, nafile ibadetler yapmayı, bu dünyanın boş olduğunu, dünyadan tamamen kendini soyutlaman gerektiğini öğütler.

Ve insanüstü bir şeyhin yahut bir hocaefendinin varlığına iman eden insanın, o kişinin uğrunda yapmayacağı şey yoktur. Bir insanı ilahlaştıran kişi, en büyük uyuşturucunun bağımlısı olmuştur: Şirk.

Sadece bu kadarı da değil. Bugün Türkiye'deki okullarda, ilahiyat fakültelerinde, televizyondaki dini programlarda, camilerde İslam diye bu adamların masalları anlatılır. Tasavvuf denilen zehir, millete İslam diye satılır. Kimisi bunun farkında değildir, kimisi ise "aman işimden/mevkimden olurum" korkusuyla düzene uyar, farkında olduklarını dillendiremez.

Fakat bu böyle gelip böyle gitmez, gidemez. Birileri Hz Hüseyin olacak ki, adalet için yola çıkacak ki, sivri olacak ki, artık bu sefalet ve kula kul olma geleneği söne söne bitsin.

8. ve 13. yüzyılda bilim ve felsefede dünyanın geri kalanına uçurumlar kadar fark atan Müslüman toplumu; tasavvufun, tarikatların, tekkelerin, şeyhlerin üstünlüğü ele geçirmesinden itibaren çöküşe geçmiştir. Müslümanlar, bugün bulundukları bu sefil hali işte bu tasavvuf denilen saçmalığa borçludur.

Ben de art niyetli bir emperyalist olsam, ben de altı petrol, üstü asalak dolu bu toprakları sömürürdüm.

Sert mi yazdım? Hayır hafif bile yazdım. Hem de çok hafif. Hem Allah'ın dinine leke süren, hem de toplumu yüzyıllardır asalak hale getiren bu tasavvuf anlayışı için çok az yazdım, çok hafif konuştum.

Sadece Allah'ın rızası için yazdığım, yazımından beş kuruş para talep etmediğim ve uğrunda bir sürü risk aldığım bu kitabı, teşhisi daha 14. yüzyılda koyan İbn Haldun'un bir sözüyle noktalıyorum:

"Akletmek Müslümanlar tarafından terk edildi ve bu yüzden zelil bir hale düştüler."

DİPNOTLAR

[1] Mevlana, Mesnevi. Milli Eğitim Basımevi, 2. Baskı, 1953, Cilt 1, Önsöz.

[2] Mevlana, Mesnevi. Timaş Yayınevi, 2007, Cilt 1, Önsöz.

[3] Mevlana, Mesnevi. Milliği Eğitim Basımevi, 2. Baskı, 1953, Cilt 4, 1852-1854. beyitler.

[4] Mevlana, Mesnevi. Timaş Yayınevi, 2007, Cilt 1 Önsöz.

[5] Mevlana, Fihi Ma Fih, 51. Bölüm.

[6] Hallac-ı Mansur, Tavasin, Yaba Yayınları, 3. Basım. s. 32.

[7] Hallac-ı Mansur, Tavasin, Yaba Yayınları, 3. Basım. s. 39.

[8] Hallac-ı Mansur, Tavasin, Yaba Yayınları, 3. Basım. s. 43.

[9] Hallac-ı Mansur, Tavasin, Yaba Yayınları, 3. Basım. s. 43.

[10] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi, 2006, Cilt 1, Önsöz.

[11] Ramtha, Akaşa Yayınevi, 1990. s. 232 ve 249.

[12] Ramtha, Akaşa Yayınevi, 1990. s. 51.

[13] Ra Bilgileri, Akaşa Yayınevi, 1994. s. 35.

[14] Ra Bilgileri, Akaşa Yayınevi, 1994. s. 47-48.

[15] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi, 199. Bölüm.

[16] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi, 440. Bölüm.

[17] Ramtha, Akaşa Yayınevi, 1990. s. 212.

[18] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi, 347. Bölüm.

[19] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi, 33. Bölüm.

[20] a.g.e.

[21] Ramtha. Akaşa Yayınevi, 1990. s. 60.

[22] Ra Bilgileri. Akaşa Yayınevi, 1994. s. 118

[23] Ramtha. Akaşa Yayınevi, 1990. s. 181.

[24] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler. Hazırlayan: Şefik Can. 171. Bölüm. Ötüken Yayınevi.

[25] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler. Hazırlayan: Şefik Can. 382. Bölüm. Ötüken Yayınevi

[26] Mevlana, Divan-ı Kebir, Müfte'ilün, Mefa'ilün, Müfte'ilün, Mefa'iliin (c.I, 322)

[27] Mevlana, Divan-ı Kebir, Mef'ülü, Mefa'îlün, Fe'Olün (c. 1,517)

[28] Mevlana, Divan-ı Kebir, Müfte'iliin, Miifte'ilün, Fa'ilat (c.I, 260)

[29] Ramtha. Akaşa Yayınevi, 1990. s. 45.

[30] Mevlana, Mesnevi, Milli Eğitim Basımevi, 2. Baskı, 1953, Cilt 5, 2242-2244. beyitler.

[31] Mevlana, Mesnevi, Timaş Yayınevi, 2007, Cilt 2, 3333-3339. beyitler.

[32] Mevlana, Mesnevi, Timaş Yayınevi, 2007, Cilt 3, 78-80. beyitler.

[33] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 23, önsöz.

[34] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 194.

[35] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 69.

[36] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 243.

[37] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 70.

[38] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 122.

[39] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 123.

[40] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 233.

[41] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 227.

[42] A.g.e.

[43] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 231.

[44] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 232.

[45] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 248.

[46] A.g.e.

[47] A.g.e.

[48] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 251.

[49] Ramtha, Akaşa Yayınevi, 1990. s. 130.

[50] Ramtha, Akaşa Yayınevi, 1990. s. 226.

[51] Mevlana, Mesnevi. Milli Eğitim Basımevi, 2. Baskı, 1953. Cilt 2, 2604-2792 beyitler.

[52] Mevlana, Mesnevi. Milli Eğitim Basımevi, 2. Baskı, 1953. Cilt 2, 2780-2784 beyitler.

[53] Ra Bilgileri. Akaşa Yayınevi, 1994. Kitap kapağı.

[54] http://alexgrey.com/

[55] Ra Bilgileri, Akaşa Yayınevi, 1994. s. 47.

[56] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007, s. 122.

[57] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007, s. 173-174.

[58] Fusus'ul Hikem Şerhi, Ataç Yayınları, 2007. s. 174.

[59] Ra Bilgileri, Akaşa Yayınevi, 1994. s 77.

[60] http://www.ashtarcommandcrew.net/video/rumi-poems

[61] http://www.schoolofsufiteaching.org]

[62] http://lucistrust.org/en/arcane_school/talks_and_articles/the_esoteric_meaning_of_lucifer

[63] Alice Bailey, The Externalisation of the Hierarchy, Link: http://www.bailey.it/images/testi-inglese/The-Externalization-of-the-Hierarchy.pdf s. 12.

[64] Alice Bailey, The Externalisation of the Hierarchy, s. 96 ve 209

[65] http://www.lucistrust.org/en/service_activities/e_mantrams/affirmation_of_the_disciple

[66] Alice Bailey, The Externalisation of the Hierarchy, sayfa 1.

[67] http://www.nytimes.com/1988/08/19/us/republicans-new-orleans-trans-cipt-bush-speech-accepting-nomination-for-president.html?pagewante-d=4&pagewanted=all

[68] http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/monograph_reports/2005/MR1716.pdf

[69] http://www.nytimes.com/2010/08/17/opinion/17dalrymple.html?pa-gewanted=all&_r=1

[70] http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/monographs/2007/RAND_MG574.pdf

[71] http://www.sufimovement.org/index.php/branches/brotherhood-sister-hood/the-way-of-illumination

[72] http://www.sufiorder.org/cgi-bin/center_list.cgi

[73] http://www.sufiorder.org/silsila.html

[74] South Asian Sufis: Devotion, Deviation, and Destiny, chapter 15. Link: http://books.google.com.tr/books/about/South_Asian_Sufis.html?i-d=3TvMecI060sC&redir_esc=y

[75] http://www.heliofant.com/

[76] http://www.suleyman-ates.com/index.php?option=com_content&-view=article&id=1131:2014-08-04-17-29-24&catid=67:austos-2014&I-temid=46

[77] Ramtha, Akaşa Yayınevi, 1990. s. 97.

[78] Mevlana, Fihi Ma Fih, 51. Bölüm.

[79] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi, 440. Bölüm.

[80] S. Frederick Starr - Lost Enlightenment: Central Asia's Golden Age from the Arab Conquest to Tamerlane, Princeton University

[81] UNESCO: http://en.unesco.org/celebrations/anniversaries/2016/all?pa-ge=3

[82] Fuat Köprülü - Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar, sf 21. Türk Tarih Kurumu Basımevi, 1976.

[83] Köprülü, s. 17-18-56

[84] Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler, Hazırlayan: Şefik Can. 345. Bölüm. Ötüken Yayınevi.

[85] Ahmet Yesevi, Divan-ı Hikmet, 54. hikmet.

[86] Mevlana, Mesnevi, Milli Eğitim Basımevi, 2. Baskı,1953 veya Mevlana, Mesnevi, Cilt 1 önsöz. Timaş yayınevi, 2007. Cilt 1 önsöz.

[87] Kemal Eraslan - Ahmet Yesevi'nin Fakrname'si, s. 81

[88] Eraslan, s. 82

[89] Köprülü, s. 37

[90] Köprülü, s. 38.

[91] Köprülü, s. 102.

[92] Eraslan, s. 74.

[93] Yesevi, Hikmet. s.74.

[94] Sazşairleri, Dün ve Bugün", Edebiyat Araştırmaları, Ankara 1986, kaynağından aktaran: Prof. Dr. Azmi Bilgin - Fuad Köprülü ve Tekke Edebiyatı, s.184-187.

[95] Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası resmi web sitesi. Link: http://www.

tcmb.gov.tr/wps/wcm/connect/TCMB+TR/TCMB+TR/Main+Menu/Banknotlar/Cumhuriyet+Doneminde+Dolasima+Cikarilan+Banknotlarimiz/Emisyon+Gruplari/1.+Emisyon+Grubu/Emisyon2

96 Bkz: "Tasavvuf ve Tarikatlardan Tek Dünya Dinine - Volume I" adlı makale.

97 Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları - 11. Sınıf Ortaöğretim Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Ders Kitabı, 2012

98 Rockefeller Vakfı resmi web sayfası. Link: https://www.rockefellerfoundation.org/our-work/grants/united-states-fund-for-unicef/

99 UNICEF ABD resmi web sayfası. Link: https://www.unicefusa.org/supporters/volunteers/illuminati-high-school

100 CNN, 17 Eylül 2013, International adoptions in decline as number of orphans grows

101 Elizabeth Bartholet - INTERNATIONAL ADOPTION: THE HUMAN RIGHTS POSITION

102 Lucis Trust resmi web sayfası. Link: https://www.lucistrust.org/world_goodwill/plan_wg

103 Lucis Trust. Link: https://www.lucistrust.org/world_goodwill/un_wg

104 Lucis Trust. Link: https://www.lucistrust.org/world_goodwill/newsletter/recent_issues__1/2009_2_a_time_of_transition/transition_activities_emerging_evidence_group_service

105 Mevlana, Mesnevi. Timaş Yayınevi, 2007. Cilt 2, 3333-3339. beyitler.

106 İmam Rabbani, Mektubat. Yeni Şafak Yayınevi, 1. Cilt, 260. Mektup.

107 A.g.e.

108 A.g.e.

109 İmam Rabbani, Mektubat. 282. Mektup.

110 İmam Rabbani, Mektubat. 1. Cilt, önsöz. Yeni Şafak Yayınevi

111 Ra Bilgileri. Akaşa Yayınevi. 1994. s. 80.

112 Ra Bilgileri. Akaşa Yayınevi. 1994. s. 155-156.

113 Ra Bilgileri. Akaşa Yayınevi. 1994. s. 150.

114 Mevlana, Fihi Ma Fih. Remzi Kitabevi, İstanbul Matbaası, 1959. s. 37.

115 Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler. Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi. 345. Bölüm.

116 Mevlana, Divan-ı Kebir'den Seçmeler. Hazırlayan: Şefik Can. Ötüken Yayınevi. 13. Bölüm.

[117] Mevlana, Mesnevi. Timaş Yayınevi, 2007. Cilt 6, 2772. beyit.

[118] Mevlana, Mesnevi. Milli Eğitim Basımevi, 2. Baskı, 1953. Cilt 3, 2707. beyit.

[119] Beki İkala Erikli, Meleklerle Yaşamak, 2012. s. 55.

[120] Beki İkala Erikli, Meleklerle Yaşamak, 2012. s. 11.

[121] Sikke-i Tasdik-i Gaybi, Sözler. Reyhan Ofset Baskı, 2004. s. 120-121.

[122] Beki İkala Erikli, Meleklerle Yaşamak. 2012. s. 16.

[123] Beki İkala Erikli, Meleklerle Yaşamak. 2012. s. 100.

[124] Beki İkala Erikli, Meleklerle Yaşamak. 2012. s. 79.

[125] Ahmet Mahmut Ünlü, Noel Kutlama Tehlikesi. 2013. s. 18-19.